

พวกมาลัยห้อยอยู่หลายพวง ก่อนถวายพวกมาลัยเหล่านี้จำเป็นต้องปลิดดอกจำปีทิ้งเสียทุกพวง เนื่องจากเป็นที่รู้กันว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์บนหิ้งไม่พึงปรารถนา กับดอกไม้ดังกล่าว

ด้านในของร้านเป็นทางเดินทะลุออกหลังร้าน มีครัวเล็กและห้องพักของเจ้าของร้าน มุมหนึ่งของหลังร้านมีตะปูดอกไว้หลายตัวสำหรับพนักงานในร้านนำกระเป๋าลูกและของใช้เล็ก ๆ น้อย มาห้อยอยู่ในบริเวณนี้ ส่วนอีกด้านหนึ่งของร้านใกล้กับโถ๊ะสติกเกอร์เป็นทางเดินเข้าห้องน้ำ

การสร้างกิจกรรมต่าง ๆ ในร้านเน้นรูปแบบสอดคล้องกับกลุ่มลูกค้าที่มาจากประเทศทางแถบยุโรป อเมริกา เป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมการเล่นสติกเกอร์ กิจกรรมปาเป้า การรับรายการโทรทัศน์ต่างประเทศ หรือแม้กระทั่งการห้อยระย้าทองเหลืองขนาดเล็กบริเวณเคาน์เตอร์ด้านนอก การห้อยระย้าเป็นวัฒนธรรมของตะวันตกที่หากมีลูกค้าคนใดแจ้งความประสงค์กับเจ้าของร้านว่าต้องการเลี้ยงตีพนักงานในร้านทั้งหมด ก็จะมีการสั่งระย้าดังกล่าวเพื่อหันจุดสนใจมาทางเดียวและแจ้งว่าต่อไปเป็นการเลี้ยงตีทั้งบาร์จากลูกค้าคนใด

การเลือกสรรเครื่องประดับร้าน ธงประจำชาติในแถบตะวันตกที่ติดอยู่รอบผนังของบาร์ ธงหลากหลายชาติแสดงถึงความเป็นสากลที่ถูกสถาปนาขึ้นใหม่ในสถานที่แห่งนี้ ภาพผู้หญิงเปลือยที่วาดซ้อนบนภาพหน้าของจิกมันด์ ฟรอยด์ ภายได้แสงไฟสีออกเหลืองสว่าง ดูราวกับจะเปิดเผยให้เป็นที่รู้กันว่า เช็กส์เป็นสื่อกลางระหว่างผู้ชาย ผู้หญิง อันถือเป็นสาระหลักของการปฏิสัมพันธ์ในพื้นที่แห่งนี้ที่ถูกสถาปนาขึ้นมาใหม่ หากนับว่า ธงของชาติต่าง ๆ ระย้าทองเหลืองและภาพของนักจิตวิเคราะห์ชื่อดังของโลกเป็นตัวแทนของตะวันตก รูปปั้นรัชกาลที่ห้า นางกวัก และกุมารทองบนหิ้งสักการะบูชา อาจถือเป็นตัวแทนความลึกลับแบบไทย ๆ ที่ดำรงอยู่

การดำรงอยู่ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ ไม่เพียงแต่จะมีความหมายสำหรับเจ้าของกิจการที่ไปเช่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้มาเพื่อให้กิจการทำมาค้าขึ้นเท่านั้น แต่ยังมีความหมายสำหรับผู้หญิงบาร์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้เป็นความหวัง กำลังใจ ความเชื่อมั่น และความโชคดี ไม่มีผู้หญิงคนไหนในบาร์ที่เมินเฉยต่อการแสดงความเคารพ ตลอดจนรวมถึงการติดสินบนกับตัวแทนของสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติเหล่านี้ แน่แน่นอนว่าสาระการบนบานศาลกล่าวของพวกเธอล้วนมีขอบข่ายเกี่ยวกับเรื่องการสร้าง "เสน่ห์" ที่แตกต่างจากการนำเสนองาน "เช็กส์" อย่างตรงไปตรงมาตามภาพของจิกมันด์ ฟรอยด์ ผู้หญิงบางคนรู้ใจ 'กุมารทอง' ว่า ท่านชอบรถเด็กเล่นคันเล็ก หรือไอศกรีม ของตอบแทนถูกนำขึ้นหิ้งบูชาในคำคืนถัดมาทันที หากคำคืนที่ผ่านมาเธอสมหวังกับคำอธิษฐานว่า "ขอให้คืนนี้ได้แซกกระเป๋านัก" หรือบางทีอาจขอเพียงแค่ว่า "ได้แซก" เท่านั้นก็พอสำหรับผู้หญิงบางคนทีระหว่างนี้ดูเหมือนจะ "ดวงตก" ในความหมายที่ว่า ลูกค้าที่เคยรุมกันมาติดพัน หายหน้าหายตาไปเสียหมด การถวายของเช่นไหว้ตอบแทนในคำคืนถัดมา โดยเฉพาะการถวายเหล้ายี่ห้อ

ต่างประเทศต่อรูปปั้นรัชกาลที่ห้า เป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จในคำคืนก่อน ซึ่งเป็นภาพที่ถูกจับตาจากลมาชิกในบาร์เบียร์

2. ที่มาของจัดมินบาร์

จัดมินบาร์เปิดบริการครั้งแรกในช่วงต้นทศกาลทองเที่ยวเมื่อปี 2540 โดยการปรับปรุงพื้นที่โล่งสร้างเป็นร้านชั้นเดียวมีความกว้างราวสองคูหาของตึกแถว เจ้าของความคิดในการเปลี่ยนแปลงพื้นที่แห่งนี้คือปองและนา ชายหญิงคู่หนึ่ง ที่อยู่ในวัยต้นสามสิบปี ความแตกต่างเฉพาะของจัดมินบาร์อยู่ตรงจำนวนเงินที่ใช้ในการลงทุนเป็นการร่วมหุ้นจากทุนรอนของทั้งสองฝ่ายมาได้ ขณะที่บาร์เบียร์ส่วนใหญ่มักเกิดการลงทุนของชายชาวตะวันตก โดยมีฝ่ายหญิงที่ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาทำหน้าที่บริหารงานในร้าน

ปองและนา รู้จักคุ้นเคยกันมาเป็นเวลาเกือบสิบปี ปองซึ่งระบุเพศทางสังคมของตนว่ากะเทย เธอเป็นคนลำปางโดยกำเนิด เรียนหนังสือถึงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง แต่พบว่าตนเองชอบงานด้านบริการมากกว่า เธอมีประสบการณ์ทำงานในร้านอาหาร โรงแรม บาร์เบียร์หลายแห่ง และเคยเปิดบาร์เบียร์มาก่อนที่ไนท์บาร์ซ่า ช่วงชีวิตหนึ่งปองเคยเข้ากรุงเทพฯ ทำงานบริการทางเพศให้กับลูกค้าชายชาวต่างประเทศในบาร์เกย์ย่านสีลมราวหกเดือน ปัจจุบันปองมีชายหนุ่มชาวตะวันตกที่ได้ชื่อว่าเป็นแฟนคบหากันอยู่ โดยที่ฝ่ายชายอยู่ที่ประเทศบ้านเกิดของเขา และเดินทางมาเยี่ยมเยียนเป็นครั้งคราว ส่วนใหญ่ใช้วิธีการติดต่อกันทางโทรศัพท์และอินเทอร์เน็ต

เมื่อราวสองปีก่อน เราชักชวนนา เพื่อนสาวที่รู้จักกันมานานตั้งแต่สมัยเคยทำงานบาร์เบียร์ในเชียงใหม่ เข้าร่วมหุ้นเปิดกิจการบาร์เบียร์ของตนเอง ทางฝ่ายนา เธอเกิดที่จังหวัดแพร่ เรียนจบชั้นประถมปีที่หก นามาอยู่ที่เชียงใหม่กว่าสิบปีมาแล้ว แรกเริ่มเธอช่วยญาติคนหนึ่งซึ่งเปิดร้านอาหารอยู่ชานเมืองเชียงใหม่ได้ราวหนึ่งปี และต่อมาได้สมัครงานที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งบนถนนลอยเคราะห์ซึ่งเปิดต้อนรับชาวต่างประเทศ ในช่วงปี 2529 บาร์เบียร์ในเชียงใหม่ยังมีไม่มากนัก ส่วนร้านอาหารที่ต้อนรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีอยู่ประปราย นาได้พบชายชาวฝรั่งเศสจากการแนะนำของเพื่อน เธอเคยไปใช้ชีวิตกับเขาที่ประเทศฝรั่งเศสประมาณ 3 ปี ช่วงเวลาที่คบหากับหนุ่มรายนี้ เธอเดินทางไปกลับระหว่างเชียงใหม่กับฝรั่งเศสตามครั้ง ประสพการณ์จากการใช้ชีวิตในฝรั่งเศสทำให้นามีทักษะในการใช้ภาษาเพิ่มมากขึ้นอีกหนึ่งภาษานอกจากการใช้ภาษาอังกฤษ นับเป็นประโยชน์กับกิจการของเธอ ซึ่งมีลูกค้าที่ใช้ภาษาฝรั่งเศสมาเยือนอยู่ไม่น้อย ก่อนหน้าที่เธอจะมาร่วมหุ้นกับปองเปิดจัดมินบาร์ นาเคยทำงานเป็น

หญิงบริการในบาร์เบียร์หลายแห่งของเชียงใหม่ ท้ายที่สุดเธอจึงรวบรวมประสบการณ์เข้าร่วมเปิดธุรกิจของตนเองกับป๊อง

3. ตำแหน่งหน้าที่และกติการ่วม

สำหรับการบริหารงานในบาร์เบียร์นั้น พนักงานกลุ่มใหญ่ของร้านคือหญิงบริการที่ทำหน้าที่นั่งดื่มกับลูกค้า ส่วนพนักงานที่ทำหน้าที่ในการบริการด้านในเคาน์เตอร์มีเพียง 2 ตำแหน่งเท่านั้น คือ ตำแหน่งแคชเชียร์ที่ดูแลในเรื่องการคิดค่าเครื่องดื่มและรับจ่ายเงินให้กับลูกค้า ส่วนอีกตำแหน่งคือพนักงานหญิงทำหน้าที่ผสมเครื่องดื่มต่าง ๆ บาร์เบียร์บางแห่งที่มีขนาดเล็ก ทั้งสองตำแหน่งนี้อาจรวมอยู่ในตัวพนักงานคนเดียวกัน สำหรับที่จัสมินบาร์ มีพนักงานทำหน้าที่ผสมเครื่องดื่มและล้างภาชนะลงคนด้วยกัน และมีแคชเชียร์อีกหนึ่งคน โดยส่วนใหญ่การทำงานภายในเคาน์เตอร์ของบาร์ต่าง ๆ มักจะดำเนินการโดยเจ้าของร้านหรือญาติพี่น้องที่เจ้าของร้านไว้วางใจเพราะงานในหน้าที่ดังกล่าวเปิดโอกาสให้มีการขโมยได้ง่าย ในกรณีของจัสมินบาร์ก็เช่นกัน นาได้ชักชวนพี่สาวของเธอมาช่วยงานในเคาน์เตอร์ด้วย และบ่อยครั้งที่ตัวเธอเองก็เข้ามาช่วยในการผสมเครื่องดื่ม รวมทั้งเคยทำหน้าที่เป็นแคชเชียร์ในช่วงแรกที่เริ่มกิจการ

จัสมินบาร์เปิดบริการตั้งแต่บ่ายสองโมงจนกระทั่งถึงราตรีของวัน เวลาปิดขึ้นอยู่กับการใช้บริการของลูกค้า ในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวคือราวเดือนตุลาคมถึงเดือนเมษายนจะเปิดบริการจนกระทั่งถึงหกโมงเช้า แม้ว่าร้านจะเริ่มเปิดบริการตั้งแต่ช่วงบ่ายแต่เวลาเช้าทำงานของพนักงานจะอยู่ในช่วงหนึ่งทุ่มเป็นต้นไป บาร์แห่งนี้นับว่าเป็นร้านที่ค่อนข้างใหญ่กล่าวคือมีพนักงานหญิงในร้านทำงานนับ 10 คน จำนวนพนักงานไม่ค่อยแน่นอนเนื่องจากมีการเข้าออกงานบ่อยมาก ระหว่างที่ผู้ศึกษาเก็บข้อมูลในร้านมีพนักงานสูงสุด 15 คน พนักงานที่ได้ชื่อว่าเป็นพนักงานที่ทำงานอยู่ประจำมีราว 9 คน อายุการทำงานมีตั้งแต่หนึ่งเดือนจนกระทั่งถึง 2 ปี พนักงานที่อยู่นานที่สุดคืออยู่ตั้งแต่เปิดร้านใหม่ ๆ ก็เคยลาออกจากบาร์แห่งนี้ไปทำงานที่บาร์เบียร์ในภาคใต้ช่วงเวลาหนึ่งและหวนกลับมาทำงานยังบาร์แห่งเดิม

ในราวหนึ่งทุ่มเศษเป็นเวลาเริ่มต้นการทำงานประจำวัน พนักงานส่วนใหญ่เข้าหอพักอยู่ไม่ไกลจากบาร์มากนัก สามารถเดินมาทำงานได้ บางคนมีที่พักอยู่ไกลจากบาร์จะขึ้นรถรับจ้างมาทำงาน ในบรรดาพนักงานประจำทั้งหมด 9 คน มีพนักงาน 4 คนที่มีรถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะของตนเอง พนักงานส่วนใหญ่เมื่อมาถึงร้านจะยกมือไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์บนหิ้ง และนำกระเป๋าที่ติดตัวมาไปเก็บไว้หลังร้าน บางคนเริ่มต้นการทำงานด้วยการชงกาแฟดื่ม หรือสั่งอาหาร

จากรถขายอาหารที่มีทั้งอาหารสั่งและอาหารที่ทำสำเร็จแล้วจำหน่าย ช่วงเวลาเริ่มงานนี้เอง พนักงานได้แลกเปลี่ยนพูดคุยกันถึงความเป็นไปเมื่อคำคืนที่ผ่านมารองแต่ละคน

กิจกรรมอีกอย่างหนึ่งที่พนักงานโดยส่วนใหญ่เลือกทำในเวลานี้คือการเดินเข้าไปภายใน เคาน์เตอร์เพื่อตรวจดูจำนวนดื่มและจำนวน "เปย์บาร์" ซึ่งแคชเชียร์ของร้านจะจดไว้บนบัตรเล็ก ๆ โดยเขียนเป็นตัวย่อในกรณีของจำนวนดื่มของพนักงานว่า "L/D" หมายถึง Lady drink และมี หมายเลขกำกับตามจำนวน สำหรับการออกไปกับลูกค้าหรือที่เรียกว่า "Pay bar" นั้น ในบัตรดังกล่าวจะมีตัวอักษรย่อเขียนไว้ว่า "B/O" ซึ่งหมายถึง Buy off พนักงานจะนำบัตรนี้เก็บไว้กับตัวเพื่อแลกเป็นเงิน ซึ่งสามารถแลกได้ทุกวันหรืออาจแลกเป็นสัปดาห์กระทั่งแลกในช่วงสิ้นเดือน พร้อมกับกำกับการรับเงินเดือนขึ้นอยู่กับความจำเป็นของแต่ละคน

คำตอบแทนที่ทางร้านจ่ายให้พนักงานจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วนด้วยกัน ส่วนแรกคือเงิน เดือนที่แต่ละคนจะได้รับในแต่ละเดือน เฉลี่ยเดือนละ 3,000 บาท ส่วนที่สองคือค่าดื่ม ซึ่งพนักงาน จะได้รับค่าดื่ม ๆ ละ 20 บาท ส่วนที่สามคือค่าบาร์ หากในเดือนหนึ่ง ๆ พนักงานออกไปกับลูกค้า 1-10 ครั้งแรก ทางร้านจะจ่ายให้กับพนักงาน ครั้งละ 50 บาท เมื่อขึ้นครั้งที่ 11 เป็นต้นไป ทางร้าน จะจ่ายให้กับพนักงานในครั้งที่ 11 เป็นต้นไปนั้นครั้งละ 100 บาท อย่างไรก็ตามรายรับที่ทางร้าน จะจ่ายให้กับพนักงานในจำนวนดังกล่าวอยู่บนเงื่อนไขที่ว่าพนักงานจะต้องทำดื่มได้เดือนละ 90 ดื่มขึ้นไปและทำออฟได้เดือนละไม่ต่ำกว่า 10 ครั้ง

การตั้งเงื่อนไขดังกล่าวไม่ค่อยเข้มงวดมากนักทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพิจารณาของเจ้าของร้าน เนื่องจากหลายกรณีที่พนักงานไม่สามารถทำดื่มและเปย์บาร์ได้ตามเงื่อนไขที่ทางร้านกำหนด โดยเฉพาะอย่างยิ่งพนักงานใหม่และการทำงานในช่วงฤดูที่ไม่ใช่เทศกาลท่องเที่ยว แต่ทางร้านก็ยังคง จ่ายเงินเดือนในอัตรา 3,000 บาทเช่นกัน โดยพิจารณาจากความกระตือรือร้นและความสม่ำเสมอ ในการทำงาน of พนักงาน ในเงื่อนไขการทำงานดังกล่าวนี้พนักงานมีวันหยุดพักเดือนละ 2 วัน หากมีการลาหยุดนอกเหนือจากนี้พนักงานจะต้องจ่ายให้ทางร้านวันละ 100 บาท ในกรณีที่มีการ บอกกล่าวล่วงหน้าว่าจะลาพักกลับบ้านติดต่อกันหลายวันทางร้านจะหักจากเงินเดือนวันละ 100 บาท เช่นกัน

ดังที่ได้กล่าวไปบ้างแล้วว่าการหมุนเวียนเข้าออกงานของผู้หญิงมีค่อนข้างสูงนั้น ในอีก ด้านหนึ่งการรับสมัครงานก็เป็นไปอย่างไม่เคร่งครัดเช่นกัน การพิจารณาพนักงานเข้าทำงานขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของเจ้าของร้าน ในช่วงที่ไม่ใช่ฤดูกาลท่องเที่ยว ทางร้านจะไม่รับพนักงานเพิ่ม ซึ่งโดยเฉลี่ยที่จัดมินิบาร์จะมีพนักงานอยู่ประจำราว 9 คน สำหรับฤดูกาลท่องเที่ยวนั้นทางร้านจะ

เตรียมรับพนักงานไว้ล่วงหน้าในราวเดือนตุลาคม ซึ่งจำนวนผู้หญิงที่ทำงานไม่แน่นอน เช่น ในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวเมื่อปี 2541 ทางร้านมีพนักงานหญิงมากถึง 26 คน

ผู้หญิงที่มาสมัครงานมักมาเป็นกลุ่มราว 2-4 คนส่วนมากเคยมีประสบการณ์ในการทำงานบาร์เบียร์แห่งอื่น ๆ มาแล้ว บางส่วนที่ไม่มีประสบการณ์การทำงานในบาร์เบียร์จะสมัครงานโดยการฝากลูกหลานหรือญาติพี่น้องเข้าทำงานของกลุ่มคนที่มีประสบการณ์ในการทำงานบาร์เบียร์และรู้จักกับเจ้าของร้านมาก่อน ผู้หญิงต้องมาเจรจากับเจ้าของร้านเอง ซึ่งประเด็นการซักถามก่อนการรับเข้าทำงาน เจ้าของร้านจะถามผู้หญิงเพียงว่า ออกไปกับแขกได้หรือไม่ พร้อมกับแจ้งเงื่อนไขการทำงานว่า ใช้งานหนึ่งทุ่ม ทำดื่มได้ 90 ดื่มและออฟอย่างน้อย 10 ครั้งต่อเดือน จึงจะได้รับเงินเดือน 3,000 บาท ข้อมูลในการสื่อสารระหว่างเจ้าของร้านและพนักงานมีเพียงเท่านี้ ต่อจากนั้นเป็นสิ่งที่พนักงานต้องเรียนรู้ด้วยตนเองจากเพื่อนร่วมงานของเธอต่อไป และหากไม่สามารถทำตามเงื่อนไขที่ทางร้านกำหนดในเรื่องจำนวนดื่มและการออฟ ทางร้านก็พร้อมที่จะนำกติกานี้มาเป็นเหตุผลในการไม่จ่ายเงินเดือนให้กับผู้หญิงได้เสมอ

ในด้านกลับกัน จากมุมมองของพนักงานก็ค่อนข้างพอใจ เนื่องจากมีเงินที่จะทำรายได้ อย่างแท้จริงให้กับพวกเธออยู่ที่การได้รับค่าตอบแทนจากการขายบริการให้กับลูกค้าซึ่งมีจำนวนมากกว่ารายได้ที่ได้รับจากทางร้านหลายเท่าตัว บาร์เบียร์ในสายตาของผู้หญิงจึงเป็นเสมือนที่พบปะลูกค้าซึ่งเป็นแหล่งที่มาของรายได้ที่แท้จริง สำหรับเจ้าของกิจการบาร์เบียร์ แม้ว่าแหล่งรายได้ที่แท้จริงจะมาจากลูกค้าเช่นเดียวกัน แต่ผลกำไรที่ได้รับจากการขายเครื่องดื่มและค่าเบียร์นั้นจะเกิดขึ้นได้ต้องมาจากพนักงานหญิงเป็นสะพานเชื่อมต่อ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เจ้าของจัดมินบาร์กล่าวว่า “ถ้าไม่มีผู้หญิง เราก็ไม่มีแขก” ประโยคดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการพึ่งพาอาศัยกันระหว่างทั้งสองฝ่ายคือเจ้าของบาร์และพนักงานที่ทำงาน

ผู้ศึกษาเคยสอบถามเจ้าของร้านถึงรูปร่างหน้าตาและกิริยาท่าทาง ตลอดจนการใช้ภาษาของผู้หญิงที่มาสมัครงานว่าเป็นเงื่อนไขการรับเข้าทำงานหรือไม่ คำตอบที่ได้รับคือไม่จำเป็นขอให้ตั้งใจทำงานเท่านั้น ความตั้งใจนี้เป็นเรื่องที่เจ้าของร้านต้องคอย ๆ พิจารณาต่อไป ส่วนในเรื่องรูปร่างหน้าตานั้น ได้รับคำตอบว่าลูกค้าฝรั่งชอบผู้หญิงหลากหลายแบบ แต่หากผู้หญิงที่มาสมัครงานรูปร่างเล็กก็จะค่อนข้างได้เปรียบในการเข้าถึงลูกค้า ในเรื่องวัยก็ดูจะไม่เป็นอุปสรรคมากนัก ทางร้านไม่ปฏิเสธในการรับผู้หญิงในวัย 40 ปีเศษเข้าทำงาน ซึ่งเงื่อนไขการทำงานที่ไม่เข้มงวดในเรื่องคุณสมบัติของผู้หญิงนี้เอง ทำให้มีพนักงานเข้าทำงานได้ง่ายมากขึ้น ขณะเดียวกันก็เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าการทำงานในบาร์เบียร์ขึ้นอยู่กับความสามารถเฉพาะตัวของผู้หญิง

จะเห็นได้ว่า คุณสมบัติของผู้หญิงที่ทำงานในบาร์เบียร์จะมีลักษณะแตกต่างไปจากผู้หญิงที่เกี่ยวข้องกับงานบริการทางเพศในช่อง ซึ่งเป็นสถานบริการที่เน้นกลุ่มลูกค้าชาวไทย เนื่องจากกิจกรรมที่เกิดขึ้นในบาร์เบียร์ ไม่ได้มีเฉพาะการร่วมเพศ ตามที่คนนอกเข้าใจ หากแต่ยังต้องมีกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การนั่งดื่ม พุดคุย การดูโทรทัศน์ การเล่น สนิกเกอร์ การเล่นเกมส์ ระหว่างกิจกรรมเหล่านี้ล้วนเต็มไปด้วยกระบวนการต่อรองในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและลูกค้า กิจกรรมทางเพศจึงเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมทั้งหมดเท่านั้น

ด้วยเหตุที่กิจกรรมต่าง ๆ เป็นองค์ประกอบในกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและลูกค้า ทำให้คุณลักษณะในเรื่องรูปร่าง หน้าตาและวัย ไม่ได้มีความสำคัญต่อการทำงานมากเท่ากับความสามารถเฉพาะตัวของผู้หญิง ในความหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการจัดวางกิริยาท่าทาง การใช้คำพูด และการเอาใจใส่ดูแลลูกค้า ทักษะดังกล่าวด้านหนึ่งถูกคาดหวังว่ามีอยู่แล้วในคุณสมบัติของความเป็นหญิง ขณะเดียวกันก็เป็นทักษะที่สามารถพัฒนาและสร้างลมขึ้นจากประสบการณ์ในการทำงานได้ อาจกล่าวได้โดยภาพรวมได้ว่า เป็นการให้ “ความเป็นหญิง” ในความหมายที่โอนอ่อนผ่อนตามระหว่างการ ปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า การโอนอ่อนผ่อนตามดังกล่าวสามารถแสดงออกได้หลายลักษณะ นับตั้งแต่การใช้ภาษากายแสดงกิริยาท่าทางที่เป็นกันเอง การเลือกบทสนทนา และทำให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจ หรือการเอาอกเอาใจในระหว่างการนั่งดื่ม ภาพลักษณ์ของผู้หญิงบาร์เช่นนี้เกิดขึ้นภายใต้บริบทของบาร์เบียร์ซึ่งการปฏิสัมพันธ์จำเป็นต้องเริ่มต้นด้วยการทำความรู้จัก คู่สนทนา แลกเปลี่ยนพุดคุยก่อนที่จะตัดสินใจออกไปขายบริการทางเพศ ขั้นตอนของการปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวแตกต่างโดยสิ้นเชิงกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและลูกค้าที่พบในช่องหรืออาบอบนวด ซึ่งผู้หญิงเป็นฝ่ายที่ “ถูกเลือก” จากลูกค้า โดยไม่มีโอกาสหลีกเลี่ยงแต่ประการใด

นอกจากนี้ในเรื่องทักษะของการใช้ภาษาต่างประเทศ ยังไม่ได้เป็นอุปสรรคในการคัดเลือกผู้หญิงเข้าทำงาน ทั้งนี้เนื่องจาก “บาร์เบียร์” เป็นพื้นที่ที่ถูกสถาปนาขึ้นใหม่ในบริบทที่ข้ามวัฒนธรรม ทั้งลูกค้าและผู้หญิงได้สร้างรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ในลักษณะเฉพาะขึ้นตามคสังความรู้ของแต่ละฝ่าย ขณะเดียวกันก็เข้าใจวัตถุประสงค์หลักของการมาพบปะร่วมกันโดยไม่จำเป็นต้องมีการสื่อสารผ่านภาษาพูดเท่านั้น หากแต่ “การใช้ภาษากาย” กลับกลายเป็นวิธีการสื่อสารที่สำคัญรูปแบบหนึ่งในเบื้องต้นของความสัมพันธ์ แม้ว่าทักษะการใช้ภาษาอาจเป็นความตวกในการสื่อสาร แต่ความสามารถเหล่านี้เป็นสิ่งที่สามารถฝึกฝนและเรียนรู้ได้จากการทำงาน ผู้หญิงบาร์เบียร์หลายคนที่ย้ายถิ่นฐานมาเป็นเจ้าของบาร์เบียร์ต่างก็มีประสบการณ์แรกเริ่มที่อ่อนด้อยไม่แตกต่างจากผู้หญิงที่เริ่มเข้าสู่วงการบาร์เบียร์มากนัก

ฤดูกาลที่บาร์เบียร์ได้ต้อนรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมากที่สุดอยู่ในระหว่างปลายเดือนกันยายนกระทั่งถึงช่วงเทศกาลสงกรานต์ หลังจากนั้นถือว่าเป็นช่วงพักผ่อนมีนักท่องเที่ยวแต่เพียงประปรายเท่านั้น อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะเป็นช่วงที่ไม่ใช่ฤดูกาลท่องเที่ยวหรือที่เรียกกันสั้น ๆ ว่าหน้าโลว์ (low season) จัสมินบาร์ก็ยังมีลูกค้าประจำที่เป็นชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่จำนวนหนึ่งประกอบกับลูกค้าที่มากับกลุ่มทัวร์ อย่างไรก็ตามกลุ่มลูกค้าหลักของจัสมินบาร์เป็นเช่นเดียวกับบาร์เบียร์ส่วนใหญ่คือลูกค้าเป็นชาวต่างประเทศเกือบทั้งหมด โดยส่วนใหญ่เดินทางมาจากประเทศทางแถบยุโรป อเมริกา และทวีปออสเตรเลีย มีลูกค้ากลุ่มญี่ปุ่นปะปนอยู่เล็กน้อย ลูกค้าเกือบทั้งหมดเป็นผู้ชาย ถ้าหากเป็นผู้หญิงชาวต่างประเทศก็มักจะมาเป็นคู่กับเพื่อนร่วมชาติหรือไม่ก็มาด้วยกันเป็นกลุ่มหญิงชายปะปนกันเพื่อนั่งดื่มและสนทนา สำหรับลูกค้าชาวไทยมีบ้างเช่นกัน ได้แก่ ภาครัฐที่ทำงานกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ บุคคลที่รู้จักกับกลุ่มคนที่ทำงานในบาร์เบียร์ เป็นต้น ส่วนลูกค้าชาวชาวไทยมีโอกาสพบเห็นน้อยครั้งมาก ขณะที่ลูกค้าที่เป็นผู้หญิงชาวไทยแทบจะไม่เคยมาเที่ยวสถานบันเทิงในลักษณะนี้เลย นอกเสียจากเป็นกลุ่มผู้หญิงที่เคยทำงานบาร์เบียร์มาก่อนแล้วเท่านั้น

การให้บริการหลักของจัสมินบาร์ นอกเหนือจากการจำหน่ายเครื่องดื่มประเภทที่มีแอลกอฮอล์และไม่มีแอลกอฮอล์ และบริการให้ชมรายการโทรทัศน์ต่างประเทศ เช่นเดียวกับบาร์เบียร์แห่งอื่น ๆ แล้ว ยังมีบริการการเล่นสล็อตเกอร์โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด กิจกรรมในการเล่นสล็อตเกอร์ถือเป็นสิ่งดึงดูดลูกค้าเข้าร้านได้มากที่สุด

นอกจากนี้จัสมินบาร์ยังมีพนักงานหญิงที่ทำหน้าที่บริการนั่งดื่มกับลูกค้าเช่นเดียวกับบาร์เบียร์ทั่วไป กติกาในการนั่งดื่มกับพนักงานหญิง ลูกค้าจะสั่งดื่มให้พนักงานและนั่งสนทนากัน พนักงานจะได้รับรายได้จากการดื่ม ๆ ละ 20 บาท ประเภทเครื่องดื่มของพนักงานนั้นโดยปกติเรียกว่า Lady drink สนนราคาอยู่ที่ 50 บาท เครื่องดื่มเป็นประเภทน้ำผลไม้หรือน้ำอัดลม หรือไวน์ไทย หากเครื่องดื่มเป็นประเภทอื่นนอกเหนือจากนี้ ทางร้านจะบวกราคาเพิ่มจากราคาปกติอีก 20 บาท ซึ่งเงินส่วนเกินนี้จะตกเป็นของพนักงาน และแคชเชียร์จะบันทึกดื่มดังกล่าวลงในบัตรดื่มที่พนักงานสามารถเช็คจำนวนดื่มได้ในวันรุ่งขึ้น

อย่างไรก็ตามในประเด็นการตัดสินใจออกไปกับลูกค้านั้น แต่ละบาร์มีลักษณะแตกต่างกันไป สำหรับจัสมินบาร์การออกไปกับลูกค้านั้นถือเป็นเรื่องส่วนบุคคลที่ต้องตกลงกันเองระหว่างผู้หญิงกับลูกค้า รวมถึงสนนราคาในการจ่ายค่าบริการ มาตรฐานการบริการทั่วไปแบ่งออกเป็นสองลักษณะคือ ราคาค่าบริการแบบชั่วคราว หรือที่สมาชิกในร้านเรียกกันว่า "ซอร์ตไทม์" (short time) อยู่ที่ 500-1,000 บาท ทั้งนี้ขึ้นกับว่าเป็นช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวหรือไม่ หากเป็นช่วงท่องเที่ยว

ค่าบริการจะอยู่ที่ 1.000 บาท หากเป็นการออกไปบริการแบบค้างคืนหรือที่เรียกว่า “ออลไนท์” (all night) สนนราคาอยู่ที่ 1.500 บาท ตัวเลขในการจ่ายค่าตอบแทนนี้ไม่มีความแน่นอนตายตัว ขึ้นอยู่กับการตกลงและความพึงพอใจของทั้งสองฝ่าย ก่อนการตกลงออกไปกับลูกค้า พนักงานต้องชี้แจงให้ลูกค้าทราบว่าต้องจ่ายค่าบริการให้กับทางร้าน 200 บาท เสียก่อน พนักงานจึงสามารถจะออกไปกับลูกค้าได้

4. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมงาน

ขณะที่การทำงานในชีวิตประจำวันของคนทั่วไปเริ่มต้นในราวแปดโมงเช้าหรืออาจสายกว่านั้นเล็กน้อย ในกลุ่มสาวบาร์เบียร์ก็เช่นเดียวกัน หากแต่เวลากลับกันจากกลางวันเป็นกลางคืน ในช่วงเย็นหญิงสาวเริ่มอาบน้ำแต่งตัวออกจากที่พักมายังบาร์เบียร์ พวกเธอไม่รู้ว่าค่าคินนี้จะต้องเจอกับลูกค้าและสถานการณ์แบบใด แต่พวกเธอรู้ดีว่าควรเตรียมตัวให้พร้อม ในกระเป๋าสะพายมีข้าวของที่ต้องใช้ให้ครบครันไม่ว่าจะเป็นเครื่องสำอางค์ ลูกอม และของใช้ส่วนตัว ที่ขาดไม่ได้คือถุงยางอนามัย และผู้หญิงบางคนอาจเตรียมครีมหล่อลื่นในการร่วมเพศติดในกระเป๋าด้วย แม้ว่าที่ร้านจะมีให้บริการถุงยางอนามัยที่ได้รับแจกฟรีจากหน่วยงานต่าง ๆ แต่หลายครั้งพวกเธอพบว่าคุณภาพไม่ดีนัก เพื่อความปลอดภัย หลายคนเลือกที่จะจัดหาเป็นการเฉพาะมากกว่า การพกเงินติดตัวอยู่ในราว 100-200 บาท เป็นจำนวนที่เหมาะสมในการใช้จ่ายต่อค่าคินหนึ่ง ๆ สำหรับค่าอาหารเย็น และอาหารว่างรวมถึงค่าโดยสารสำหรับบางคนที่พักอยู่ไกลจากที่ทำงาน จำนวนเงินจำกัดเช่นนี้ยังเป็นการปลอดภัยหากมีเพื่อนร่วมงานคนใดเอ่ยปากยืมเงินจะได้มีเหตุผลปฏิเสธได้ดีพอ น้อยคนนักที่จะมีครัวทำอาหารในที่พักของตน พวกเธอหิวท้องมาพึงรถเข็นอาหารรายหน้าบาร์ บ่อยครั้งที่อาหารมือนี้เป็นข้าวจานแรกของวัน

ช่วงหัวค่ำในราวทุ่มเศษแบบนี้ บรรยากาศในบาร์ยังเป็นช่วงเริ่มต้น ลูกค้ามีบ้างประปราย หญิงสาวแต่ละนางยังมีเวลานั่งรับประทานอาหาร ดื่มกาแฟ และฝึกเล่นสติกเกอร์สำหรับบางคนที่เพิ่งเริ่มต้นเข้าสู่วงการ การแลกเปลี่ยนประสบการณ์นับเป็นขั้นตอนสำคัญ เพื่อนร่วมงานตามโต๊ะถึงลูกค้าเมื่อคินก่อนว่าเงินคินหรือไม่ การพูดถึงเรื่องเงินทองที่ได้รับจากการขายบริการแม้ว่าจะเป็นตัวเลขหลักพัน แต่มักจะใช้รหัสอันเป็นที่รู้กันในกลุ่มโดยลดทอนเป็นหลักสิบแทน เช่น เมื่อคินนี้สาวนางหนึ่งได้รับเงิน 2.000 บาท เธอก็จะบอกกล่าวกับเพื่อนฝูงที่ถามถึงว่า “ได้มา 20 บาท”

บ้างก็สนทนาถึงเรื่องการแต่งเนื้อแต่งตัว ซึ่งถือเป็นการปรุงแต่งตัวตนที่สำคัญอย่างหนึ่งของผู้หญิง ก้อย สาวนางหนึ่งผมซอยสั้นหน้าตาจิ้มลิ้ม มีเพียงลิปสติกสีชมพูอ่อนบนริมฝีปาก เธอยังดูอ่อนวัยราวกับเด็กนักเรียนมัธยมปลาย เธออยู่ในชุดเสื้อยืดแขนกุดสีขาวกับกระโปรงสีเทา

บานยาวถึงตาตุ่ม เธอเลียบเคียงถามรุ่นพี่ถึงเรื่องเลื้อผ้า โดยการเอ่ยปากชมกระโปรงลายเดี่ยวชุดกำมะหยี่สีดำตัวสั้นปิดกันเพียงเล็กน้อย ฝ่ายที่ถูกถามละบัดผมที่ปล่อยยาวถึงกลางหลังแล้วตอบว่า "ไอ้ปีเตอร์มันซื้อให้วันก่อนไปเซ็นทรัล" ก่อนที่จะเดินถอยไม่ไปเล่นต่อที่โต๊ะสนุกเกอร์ซึ่งตั้งอยู่กลางร้าน ผู้ถามไม่รู้จัก "ไอ้ปีเตอร์" ที่ถูกกล่าวถึง แต่เธอคอย ๆ เรียนรู้ว่า ลูกค้ามักจะซื้อของให้ผู้หญิงที่เราถูกใจ

ก้อยเหลือบไปมองกลุ่มผู้หญิงที่ทำงานอยู่บาร์ติดกันราว 4-5 คนที่พร้อมใจประสานเสียงดังว่า "เฮลโหล เวลคัม" เมื่อเห็นชายวัยกลางคนพุงพวย ศีรษะมีผมแรมอยู่ข้างเพียงเล็กน้อยเดินผ่านอีกฟากถนนหนึ่ง พร้อมกันนั้นก็มียิ่งตะโกนแทรกจากบริเวณโต๊ะสนุกเกอร์ภายในจัสมินบาร์ที่เธอทำงานอยู่ว่า "มิสเตอร์สก็อตแลนด์ แวร์ ยู โก" เจ้าของเสียงคือหญิงสาวในชุดกำมะหยี่สีดำที่เธอเอ่ยปากชมเมื่อครูนี้นั่นเอง หญิงสาวอมยิ้มและหันมาพูดกับเพื่อนร่วมงานที่ยังนั่งอยู่บนโต๊ะเดียวกันอีกคนหนึ่งว่า "ส่วนใหญ่ผู้หญิงที่ทำงานแบบนี้ตัวเล็กและชอบไว้ผมยาว พุดจาแปลก ๆ คู่มิเหมือนทั่วไป เมื่อคืนนี้ถ้าพี่ไม่ช่วยหนูพูด หนูคงไม่ได้แขกเลย" คู่สนทนาของเธอที่เหลืออยู่กำลังเอาผ้าขนหนูผืนเล็กชุบน้ำแข็งประคบบริเวณคาง บนโต๊ะมีถาดน้ำแข็งใบโตตั้งอยู่ "ไม่เป็นไรหรอก ถ้าแขกพามาชนกันจะแบ่งให้ ค่อย ๆ เรียนรู้ไป" เธอตอบพลางย้ายมือเปลี่ยนที่ประคบน้ำแข็งไปรอบได้คาง และเปลี่ยนหัวข้อมาเป็นเรื่องของเธอเองว่า "หมอบอกอีกสองสามวันก็หายตอนนี้เจ็บหน่อย" อีกฝ่ายถามถึงสนนราคา เธอตอบว่า "แปดพันบาท ต้องฉีดยาที่คางทั้งหมดสองครั้งให้มันหน้าเรียบเป็นรูปไข่ หมอเขาเก่งนะแพงหน่อยแต่ดี คราวที่แล้วพี่ก็ทำมูกที่ร้านนี่"

ระหว่างนั้น สาวใหญ่นางหนึ่งมาจอดรถจักรยานยนต์หน้าบาร์ เธอไว้ผมยาวถึงกัน แต่งหน้าเข้มจัด รูปร่างสูงเพียวอยู่ในชุดเสื้อยืดสีดำลายเดี่ยวตัวสั้นเผยให้เห็นสะดือกับกระโปรงสั้นปิดกันลิเดียวกัน ละพวยกระเป๋าราคากระหัดรัด หญิงสาวหยุดยืนนิ่งยกมือไหว้สังคีตลีลธิ์บนึงเหนือเคาน์เตอร์ชั่วคราวก่อนก้าวเข้ามาในร้าน กิริยาการย่างเท้าของเธอดูลงฝ่าเผยราวกับกำลังเดินแบบอยู่บนเวที มีเสียงทักดังขึ้นจากสาวที่เพิ่งไปแต่งคางว่า "คืนก่อนคงชี้ข้างไปหลายตัวสิพี่ เมื่อคืนเลยหายไป แยกพี่ไป ๆ มา ๆ ตั้งสิ่รอบมารอที่นะ" ผู้ฟังส่งยิ้มหวานอย่างครี้มอกครี้มใจตอบว่า "สงสัยจะอยู่ในชั้นลุ่มหลง" เธอเดินหายไปหลังร้าน เพื่อนร่วมงานมักใช้คำว่า "ชี้ข้าง" แขวเธอเสมอ เนื่องจากเป็นชื่อเบียร์ยี่ห้อหนึ่งที่เธอดื่มประจำ

อีกมุมหนึ่งของร้าน มีหญิงสาวสองนางกำลังนั่งสนทนากันอยู่ ฝ่ายแรกผมยาวปะบ้าย้อมเป็นสีทอง นั่งพับคว้นบุหรี เธอแต่งหน้าเข้ม เบื้องหน้าของเธอเป็นแก้วขนาดจวบบรรจุเหล้าสีใสเหมือนน้ำเปล่าแต่ความแรงอยู่ในชั้นมีนเมาได้ง่ายหากดื่มเพียง 2-3 แก้ว คู่สนทนาของเธอเป็น

หญิงสาวผมยาวปล่อยกลางหลังรับกับเสื้อยืดลายเตี๋ยวลีดำ เธออยู่ในกิริยานั่งทำวคาง ขณะที่มือข้างหนึ่งคืบบุหรี่ยี่ห้อต่างประเทศ ฝ่ายแรกเอ่ยขึ้นว่า “น่าเมื่อจ้ง ไข่คนเมื่อวานมันกลับไปแล้ว คินนี่สงสัยไม่มีแขก เลยส่งเตอกีลามาประเดิมเองเสียหน่อย คินนี่ไปเที่ยวดิสโก้กันนะ” อีกฝ่ายตอบว่า “ดูก่อน ไม่รู้ว่าไข่ไมเคิลมันจะมาหรือเปล่า นัดมันไว้ตอนดิสสอง ตอนแรกมันชวนไปกินข้าวเย็น แต่ชื้อเกียจไป ก็เลยบอกว่าให้มาหาที่บาร์ตอนค่ำก็แล้วกัน คินนี่ต้องหาซัก 4-5 ต้ม เดือนนี้ไม่ค่อยมีตังค์เลย ไข่น้องชายบ้า ๆ ก็มาสูบเลือดสูบเนื้ออยู่ได้ มันมาถึงที่ไรก็มาขอเหล้ากิน เราก็ไม่รู้จะทำไง ก็ต้องลงบิลไว้ พอสิ้นเดือนหักไปหักมาไม่มีเหลือ” ฝ่ายหลังซึ่งทำท่าราวกับจะรับฟังความกลัดกลุ้มของฝ่ายแรก กลับปรากฏว่าเธอบ่นเรื่องของเธอสื่อเอง

สาวผมทองยกแก้วขนาดจิ๋วดื่มรวดเดียวหมดตามด้วยกลีบมะนาวที่โรยเกล็ดไว้อยู่ก่อนแล้ว เธอเดินไปที่เคาน์เตอร์สั่งเครื่องดื่มชนิดเดิมและบอกกับพนักงานแคชเชียร์ว่า “เอาอีกแก้วนะพี่ ลงบิลหนูไว้ และขอมาร์โบโลไลท์ของหนึ่งด้วย พี่แล้วพวกผู้หญิงสามสี่คนนั้นมาสมัครงานเธอ” ผู้ถามเหลือบตาไปยังกลุ่มหญิงผมยาวร่างเล็กสามคนที่ยืนอยู่หน้าร้าน พนักงานแคชเชียร์ตอบว่า “พวกแม่่ว พวกคอยมาสมัครงาน เมื่อก่อนอยู่บาร์ข้าง ๆ นี่ไง เห็นว่าเจ้าของบาร์โกงค่าดื่มค่าบาร์ ก็เลยจะมาทำงานที่นี่ แต่ต้องรอรับเงินเดือนตอนสิ้นเดือนเสียก่อน” ก่อนที่หญิงสาวผมสีทองจะเดินจากเคาน์เตอร์ไป เธอบอกกับแคชเชียร์เพิ่มเติมว่า “อ้อ พี่พรบอกว่าวันนี้ลา พรุ่งนี้จะมาจ่ายค่าบาร์นะ” พี่พรที่สาวผมทองเอ่ยถึงคือพนักงานของบาร์วัย 45 ปีซึ่งใคร ๆ มักเรียกเธอในความหมายที่ค่อนข้างเคารพในความอาวุโสว่า “คุณยาย”

พนักงานแคชเชียร์ทำหน้าที่รับรู้และหันไปสนทนาต่อกับสาวผมสั้น ร่างเล็กในชุดกางเกงสามส่วนและเสื้อเปลือยไหล่มีเชือกผูกรั้งไว้บริเวณต้นคอ เผยให้เห็นรอยสักที่ต้นแขนข้างซ้ายของเธอ พนักงานแคชเชียร์ถามเธอถึงลูกค้าคนเมื่อคืนว่าทำไมเธอต้องรีบหลบออกไปจากร้าน หญิงสาวทำท่าคิดนิดหนึ่งราวกับนึกไม่ออกว่าคนไหน แล้วเธอก็พูดขึ้นว่า “อ้อ ไข่ตัวเล็ก ๆ ใส่ว่านะเธอ ไม่ไหวหรอก หนูไม่อยากไปกับมัน ได้มาแค่ 700 บาท ไข่นั้นมันทั้งใหญ่และยาว กระแทกมดลูก ทรมาณมาก และมันก็เอานานด้วย พอใกล้จะเสร็จมันก็ดึงออกแล้วเอาเข้าไปอีก ได้เงิน 700 แล้วมดลูกพัง ไม่คุ้มหรอก หนูได้แต่ภาวนาว่าขออย่าให้มันมาอีกเลยคินนี่”

แคชเชียร์ทำหน้าที่เห็นใจพร้อมกับพูดเสริมว่า “อย่างนี้ไม่ถูกต้อง เอานาน ๆ แบบนี้พี่ก็ไม่ชอบเหมือนกัน พี่เคยเจอหนหนึ่งไม่ไหว เจ็บมาก” แล้วเธอก็เปลี่ยนหัวข้อสนทนามาเป็นเรื่องของเธอด้วยโทนเสียงที่เบาลง เธอเล่าว่ามีลูกค้าที่เธอเคยไปเที่ยวจังหวัดอื่นด้วยสองคน คนแรกมอบแหวนให้เธอแต่ไม่ได้ให้ที่อยู่กับเธอ ขณะที่อีกคนหนึ่งไม่ได้ให้แหวนแต่ให้ที่อยู่กับเธอและบอกให้เธอเขียนจดหมายไปหา คนไหนที่รักเธอจริง อีกฝ่ายตอบว่าไม่แน่หรอกต้องดูไปก่อน

ระหว่างการสนทนาหัวข้อใหม่ของแคชเชียร์จะดำเนินต่อไป เจ้าของร้านที่ชื่อนาเดินเข้ามาในร้าน เธอถอดเสื้อคลุมตัวนอกออก เห็นเสื้อตัวสั้นลายเดี่ยวตัวในสีขาวตัดกับกางเกงรัดรูปสีดำ และรองเท้าส้นสูงราวสามนิ้ว ผมหยักโคกอ่อน ๆ ของเธอได้รับการจัดทรงเหยียดตรงยาวปะปาดวงหน้าดูโฉบเฉี่ยว ทาปากสีออกน้ำตาลเข้ม เมื่อนาเข้าไปในเคาน์เตอร์ พนักงานแคชเชียร์ซึ่งมีศักดิ์เป็นพี่สาวแท้ ๆ ของเธอ ลูกชิ้นให้เธอนั่ง นานฮิบกระดาศที่ดีตารางเป็นสี่ช่อง ช่องแรกเป็นชื่อพนักงาน ช่องสองเป็นจำนวนเต็ม ช่องสามเป็นการเปย์บาร์ ช่องสุดท้ายเป็นหมายเหตุ

เจ้าของร้านกวาดสายตาดูทั่วบาร์ ลงรายชื่อพนักงานที่ละคนจนครบจำนวนที่มีอยู่ในร้าน เธอเอ่ยถามพี่สาวถึงพนักงานนางหนึ่งที่ไม่ปรากฏตัวที่ร้าน ผู้ที่ตอบว่า “แซกอยู่เที่ยวต่อที่แม่อองสอน พรุ่งนี้จะมาจ่ายค่าบาร์ และพี่พรักลา”

นาเขียนรายชื่อของหญิงสาวที่ถูกเอ่ยอ้างถึงเพิ่มเติมลงไปและหมายเหตุไว้ข้างท้ายจำนวนพนักงานในช่วงต้นฤดูกาลท่องเที่ยวในปีนี้มีเก้าคน หากรวมพนักงานที่กำลังจะมาเริ่มทำงานในช่วงต้นเดือนอีกสามคน จัสมินบาร์จะมีพนักงานรวมทั้งสิ้น 12 คน

5. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับลูกค้า

ปลายเดือนตุลาคมของทุกปีมักเป็นช่วงเริ่มต้นของลมหนาว แต่ในปีนี้นั้นฟ้าอากาศมีความแปรปรวน ฝนฟ้าพริ้มพริ้มจะตกโดยผู้คนได้ฟ้าไม่มีโอกาสตั้งตัว เช่นเดียวกับคำคืนวันนี้ ฝนเพิ่งซาลง ลูกค้าในบาร์มีเพียง 2-3 คนเท่านั้น ชายหญิงคู่หนึ่งกำลังเล่นสเน็กเกอร์ ขณะที่ชายหนุ่มผมหยิกยาวนายหนึ่งเลือกที่นั่งบริเวณเก้าอี้กลมริมเคาน์เตอร์ เขากำลังตัดสินใจว่าจะสั่งเครื่องดื่มอะไร มุมด้านในเคาน์เตอร์นายไมเคิล ลูกค้าประจำสัปดาห์นี้อยู่ระหว่างการดื่มวิสกี้ไทยยี่ห้อหนึ่ง เขามองความเคลื่อนไหวในร้านอย่างไม่มีจุดหมายแน่ชัด

เสียงเพลงจากซีดีของ Cal Stevens ทอดจังหวะรับกับบรรยากาศช่วงเริ่มต้นของคืน รถสามล้อรับจ้างคันหนึ่งบีบมาจอดหน้าจัสมินบาร์เสียงเบรคดังเอี๊ยด พนักงานหันไปทางเดียวกัน พบเห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่แบบคนตะวันตกแต่ใบหน้าออกทางเอเชียเขาลงจากรถรับจ้างยืนเจรจากับคนขับรถอยู่ไม่นานลงน่านพร้อมกับกางหนังสือเดินทางท่องเที่ยวตามลำพัง การพูดคุยระหว่างกระต่ายนายคนนี้กับคนขับรถทอดเวลานานจนกระทั่งสาวที่เพิ่งไปแต่งคางละจากการสนทนากับเพื่อนรุ่นน้องแสดงน้ำใจยื่นเข้าไปช่วยเจรจา แล้วท้ายที่สุดก็งมมือชายหนุ่มเดินเข้าร้าน รูปร่างที่สูงใหญ่กับกระเป๋าสตางค์พะยี่ห้อกระเป๋าสตางค์ข้าง รวมถึงกล้องถ่ายรูปที่แขวนที่คอทำให้เขาดูพะรุงพะรังเป็นที่สุด ภาษาที่เขาส่งเสียงออกมาบ่งบอกให้รู้ว่าเขาใช้ภาษาอังกฤษปนฝรั่งเศส

เจ้าของร้านอย่างน่าซึ่งใช้ภาษาฝรั่งเศสในระดับที่สื่อสารได้ต้อนรับเขาด้วยภาษาที่เขาพอใจ เมื่อมีเสียงถามขึ้นจากนว่าเขามาจากไหน ได้คำตอบพร้อมกับชูหนังสือเดินทางและชี้ไปยังธงที่ติดอยู่ในร้าน เขาเป็นหนุ่มแคนาดาฝรั่งเศสนั่นเอง ชายหนุ่มก้มลงค้นหาอะไรบางอย่างในกระเป๋าใบเล็ก หยิบหนังสือคู่มือการใช้ภาษา ชายหนุ่มทำทำอย่างภูมิใจในการเตรียมตัวที่ดีของตนเองภายหลังจากที่เฝ้าประโยคภาษาไทยที่หมายถึงการถามชื่อของหญิงสาว เขาแนะนำตัวโดยอ้างว่าตนเองชื่อนายปาปิญอง กิริยาโง่งนและคูบอง ๆ ของชายหนุ่มเรียกเสียงฮาจากหลายคนในร้าน

หญิงสาวที่ยื่นมือไปช่วยเหลืตั้งแต่แรกพยายามถามเขาว่าจะดื่มอะไร เขาตอบพอจับความได้ว่ายังไม่ได้แลกเงิน ช่วงนั้นเวลาล่วงเลยเข้าไปราวสามทุ่มเศษ ในที่สุดฝ่ายหญิงจึงบอกเจ้าของร้านว่าจะพาลูกค้ารายนี้ไปแลกเงินที่ไนท์บาร์ชา หญิงสาวยิ้มรด์จกรยานยนต์ของเจ้าของร้านเป็นพาหนะ กิริยาที่รื่นนั่งบนรถตกเป็นเป้าสายตา เนื่องจากภาพที่เห็นเป็นภาพของหญิงสาวไทยรูปร่างเล็กพยายามจะบังคับรถโดยมีฝ่ายชายรูปร่างสูงใหญ่ชวยาวลากพื้นซ้อนที่เบาะหลัง เขาหันหลังโบกไม้โบกมือกับสาว ๆ ที่นั่งอยู่ใต้หน้าบาร์อย่างครั้นเครง ขณะที่รถกำลังออกตัว ชายหนุ่มแทบหงายหลัง เพียงเวลาชั่วครู่ทั้งคู่ก็กลับมาถึงร้านอย่างปลอดภัย

ปาปิญองบอกกับเจ้าของร้านว่า หญิงสาวเป็นคนน่ารักมาก เจ้าของร้านลวนกลับขึ้นมาทันทีว่า เลี้ยงดื่มเธอสิ หญิงสาวที่อาสารบริการเขามาแต่ต้นรีบพูดขึ้นว่า “เดี๋ยวก่อนสิพี่ มันยังไม่ได้สั่งของมันเลย” ฝ่ายชายสั่งวอดก้าผสมโทนิค ขณะที่ฝ่ายหญิงเลือกค็อกเทลชื่อใหม่ไทย นายปาปิญองหันไปทักทายชายหนุ่มผมหยิกยาวที่นั่งเก้าอี้ตัวติดกัน เมื่อพบว่าเขาใช้ภาษาฝรั่งเศส ปาปิญองมีความสุขมากขึ้น ทั้งสองฝ่ายนัดกันออกไปฟังเพลงต่อหลังจากผ่านการดื่มไปแล้วสองดื่ม ปาปิญองชวนหญิงสาวที่ดูแลเขาไปด้วย

แต่เมื่อถึงขั้นตอนของการชำระเงิน เขาพิจารณาใบเสร็จอยู่นาน เนื่องจากในใบเสร็จระบุค่าใช้จ่ายที่เขาต้องชำระ ประกอบด้วย ค่าเครื่องดื่มของเขา ค่าเครื่องดื่มของหญิงสาว และค่าบาร์ สำหรับการพาหญิงสาวออกไปอีก 200 บาท เขาหันไปพูดคุยกับหนุ่มฝรั่งเศสที่เพิ่งพบกัน ชายฝรั่งเศสสร้างความมั่นใจให้เขามากขึ้น ด้วยการยืนยันว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติในการชวนหญิงสาวออกไปจากบาร์ นายปาปิญองส่ายหัว

ส่วนหญิงสาวเริ่มอึดอัด เธอพูดเป็นภาษาอังกฤษพร้อมกับชี้ไปที่ใบเสร็จชำระเงินและพูดว่า “ถ้าคุณจะจ่ายแค่เฉพาะค่าเครื่องดื่มและไม่จ่ายค่าบาร์ก็ได้นะ ทั้งหมดก็จะ 185 บาทเท่านั้น ไม่ต้องจ่ายถึง 385 บาท” ชายหนุ่มมีนงกิริยาและคำพูดของฝ่ายหญิงที่เจาะจงอย่างตรงไปตรงมา

ไม่ได้งอนง้อแต่อย่างใด ท้ายที่สุดปาปิญองโบกมือให้เธอหยุดพูดเรื่องบิลและชำระเงินที่เคาน์เตอร์ แต่โดยดี

หญิงสาวเดินไปหยิบกระเป๋าลังร้าน และเดินเข้าไปหาเพื่อนรุ่นน้องที่เธอนั่งสนทนากับอยู่ด้วยในตอนแรกพร้อมกับยื่นนิ้วชี้สอดเข้าไปในมือของอีกฝ่ายหนึ่ง และเธอก็เดินไปหาสาวผมยาวในชุดลายเตี่ยวกำมะหยี่สีดำทำกิริยา "ลอดนี่ว" ในแบบเดียวกัน "แบบคราวก่อนไม่เอาละ" สาวชุดกำมะหยี่ดำกระเช้า มักเป็นที่รู้กันว่า ถ้าใครได้รับกิริยา "ลอดนี่ว" จากเพื่อนร่วมงาน คำคิณนั้นมักจะเจอลูกค้าในแบบที่ใกล้เคียงกัน "โธ่ที่ นี่เปิดชิงนะ เพิ่งมาเมืองไทยครั้งแรก" หญิงสาวที่โดนรุ่นพี่กระเช้าตอบกลับ เธอยกมือไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์บนหิ้งก่อนจูงมือนายปาปิญองที่แบกของพะรุงพะรังออกจากบาร์

นา เจ้าของบาร์ย้ายที่นั่งจากภายในเคาน์เตอร์ออกมา นั่งสนทนากับหญิงสาวคนหนึ่งทีโต๊ะหน้าร้าน เธอเอ่ยวิจารณ์รูปร่างหน้าตาของลูกค้าที่มานั่งดื่มกับหญิงสาวชาติเดียวกันว่า "ดูใช้นั้นสิ อย่างนี้ไม่ถูกต้อง มีอย่างไหนพาเมียมาด้วย เอาเมียกลับไปนอนซะไป" หญิงสาวร่วมโต๊ะกับเธอเสริมว่า "รูปร่างใช้ได้นะ แต่ทรงผมไม่ไหวต้องพาไปเปลี่ยนซะหน่อย"

เจ้าของร้านยิ้มที่มุมปากเมื่อเหลือบไปเห็นลูกค้ารายใหม่ของร้าน ขณะที่คู่สนทนาของเธอเปรยว่า "มาอีกแล้วติดใจอะไรนักหนา" ลูกค้ารายใหม่เป็นชายวัยกลางคนรูปร่างเล็กใส่แว่นตาลวมเลื้อยคลุมสีดำขี่รถฮอปเปอร์ เขาจอดรถหน้าร้าน และเดินตรงลัดไปนั่งที่เคาน์เตอร์ซึ่งสาวที่ลวมเลื้อยเปลือยไหล่เวิ้งว้างที่ต้นแขนทั้งสองข้างนั่งอยู่ก่อนแล้ว หญิงสาวส่งยิ้มหวานให้ ฝ่ายชายสั่งน้ำอัดลม และถามฝ่ายหญิงถึงเครื่องดื่ม เธอส่งน้ำส้มสำหรับตัวเอง ฝ่ายชายจุดไฟให้เมื่อฝ่ายหญิงหยิบบุหรี่เตรียมจะสูบ หญิงสาวเอ่ยเป็นภาษาไทยขอบคุณและทักทายว่าสบายดีหรือไม่ และเดินไปจุดชื่อเล่นสุนัขเกอร์ให้กับลูกค้าของเธอที่กระดาน เมื่อเครื่องดื่มของทั้งสองฝ่ายมาพร้อมอยู่ตรงหน้า หญิงสาวยกแก้วขึ้นชนกับแก้วของลูกค้าและพูดขึ้นว่า "โชคดีค่ะ"

ระหว่างการนั่งดื่มด้วยกัน หญิงสาวเพียงแต่ยิ้มอย่างเอียงอาย โดยที่ฝ่ายชายเอื้อมมือมาจับบริเวณต้นขาของเธอและหมุนเก้าอี้ไปมา มีเสียงดังจากโต๊ะสุนัขเกอร์ว่า "ลุงจอห์นเล่นสุนัขเกอร์ได้แล้ว แหมเนื้อหอมจังนะเดี๋ยวนี้" เจ้าของเสียงคือสาวชุดลายเตี่ยวกำมะหยี่เช่นเดิม "ลุง" เป็นคำนำหน้าทีแสดงความคุ้นเคยซึ่งผู้หญิงในบาร์เบียร์มักเติมหน้าชื่อของลูกค้าที่อยู่ในวัยกลางคน เธอเล่นชนะมาหลายเกมส์ และในคำคิณนี้การเล่นสุนัขเกอร์เกือบจะเป็นกิจกรรมหลักในการทำงาน "มาเจอกันหน่อยเกมสนี้" หญิงสาวพูดเป็นเชิงท้าทายในเกมส์การแข่งขันที่กำลังเริ่มขึ้น

เมื่อลุงจอห์นลุกออกไปเล่น หญิงสาวที่นั่งอยู่กับเขาหันไปพูดกับพนักงานแคชเชียร์ในเคาน์เตอร์ว่า "พี่ทำไมใคร ๆ มองหนูแปลก ๆ เวลาออกไปกับลุงจอห์น" ผู้ถูกถามไม่ยอมลบตา

เธอยิ้มปากตอบโดยไม่เงยหน้าว่า “ไม่มีอะไรหรอกมั้ง ได้ไปกับแขกก็ดีแล้ว” ผู้ถามได้แต่เก็บปริศนาไว้ในใจ เธอรู้เพียงว่าลุงจอห์นเป็นลูกค้าที่ผู้หญิงในบาร์หลายคนรู้จัก ยามที่เขาเดินเข้าร้าน พนักงานหลายคนเธอยิ้มปากทักทายแต่ไม่มีหญิงสาวคนใดนั่งดื่มกับเขาแม้เพียงซักคนเดียว ตัวเธอเองเพิ่งมาทำงานได้ไม่กี่วันติดกลับได้ออกไปกับลูกค้าวัยอย่างเข้าห้าสิบปีคนนี้ติดต่อกันนานนับสัปดาห์

หญิงสาวได้ยินเสียงเฮดังขึ้น เธอหันไปที่โต๊ะสนุกเกอร์ที่ตั้งอยู่กลางร้าน ระหว่างนั้นสาวร่างเล็กผอมยาวชุดลายเตี่ยวกำมะหยี่สีดำนั่งก้มตัวเผยให้เห็นเนินอกบนนุ่มหนึ่งของโต๊ะ ขณะที่ลุงจอห์นยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่งกำลังเล็งลูกสีด้า เขากำลังเป็นฝ่ายจะได้ชัยชนะหากสามารถยิงลูกสีด้าลงหลุมได้ในเกมนี้ แต่เมื่อเริกส์ถูกหญิงสาวชุดกำมะหยี่สีด้าเข้ามาใช้ท่าทลาย เชิญชวน การเป็นฝ่ายรองในเกมส์การแข่งขันถูกพลิกบทบาทกลายเป็นฝ่ายที่เหนือกว่าอย่างคาดไม่ถึง ทุกอย่างก็เป็นไปตามความต้องการของหญิงสาวในชุดกำมะหยี่สีด้า ลุงจอห์นยิงลูกสีด้าเจ็ดปากหลุมเพียงเล็กน้อย หญิงสาวยิ้มอย่างมีชัย ถึงคราวเธอยิงลูกสีด้าบ้างและได้รับชัยชนะไปอย่างง่ายดาย เสียงปรบมือดังขึ้นประปราย ผู้มีชัยเดินอ้อมมายืนมือให้จับและกล่าวขอบคุณ คู่เล่นของเธอเธอยิ้มคำเดียวกัน

ลุงจอห์นเดินกลับมาหาสาวผอมลั่นที่นั่งรออยู่แล้วที่เก้าอี้บริเวณเคาน์เตอร์ตัวเดิม เขาก้มลงหอมแก้มและถามว่าจะดื่มอะไรอีกไหมเมื่อเหลือบเห็นน้ำส้มในแก้วพร่องลงไปกว่าครึ่ง หญิงสาวลายหน้า ฝ่ายชายสั่งเก็บเงินพร้อมพูดเป็นภาษาไทยเสียงไม่ชัดเจนนักว่า “เก็บดังค์และเปย์บาร์ด้วย” หญิงสาวหายไปหลังร้านหยิบเสื้อตัวนอกสีด้าและกระเป๋าเดินออกมาขึ้นรถฮือปเปอร์คันงาม เธอไม่ได้ทำกิริยา “ลอดนี่” เช่นสาวที่ออกไปกับนายปาปิยองเมื่อครู่

“มันคงไม่เคยเห็นเมียลุงจอห์นว่าผอมและดำขนาดไหน” เสียงจากนางหนึ่งเปรยขึ้นมาดัง ๆ หลังจากสาวผอมลั่นออกจากร้านไป พนักงานแคชเชียร์เปลี่ยนเรื่องสนทนา เธอพูดกับเจ้าของเสียงแรกว่า “วันนี้แขกน้อยจัง คงจะเข้าตอดีก ๆ เมื่อคืนนี้ดีสองเริ่มมีแขก กว่าจะได้ปิดร้านเข้านอนเกือบเจ็ดโมงเช้า” แคชเชียร์พูดยังไม่ทันจบประโยค ชายหนุ่มสามคนเดินเข้าร้านเลือกที่นั่งบริเวณเคาน์เตอร์ สั่งเครื่องดื่มเป็นเหล่าต่างประเทศ เจ้าของร้านเดินมาทักทายถามเป็นภาษาอังกฤษกับชายหนุ่มหนึ่งในสามคนว่า “มาถึงเมื่อไร” เขาตอบว่าเมื่อคำวานนี้ก็เลยเพิ่งออกเที่ยววันนี้ หญิงสาวยิ้มหวานตอบรับ

ระหว่างนั้นมีเด็กชาวเราสองคนเดินเข้ามาในร้านพร้อมตะกร้าห้อยคอ มีของจิปาตะที่เป็นสัญลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ของเธอ มีทั้งหมดวก ไปปีนบันไดที่ทำด้วยเงิน พวงกุญแจ และกระเป๋าผ้าใบเล็ก ลูกค้าหนึ่งในสามหันไปหยิบหมวกในตะกร้าทดลองสวม เพื่อนฝูงของเขาหันมามอง

อย่างตื่นเต้นและหิบบิ้นตลอดสรวมบ้าง ต่างฝ่ายต่างดูความแปลกประหลาดของตนและหัวเราะขื่นพร้อม ๆ กับ เด็กสาวที่ขายของประจำกลุ่มชาติพันธุ์ของเธอก็หัวเราะและนึกเข้าไปด้วยเช่นกัน หมวกเหล่านี้มีเพียงผู้หญิงเท่านั้นที่ใส่เป็นสัญลักษณ์ประจำกลุ่มแต่พวกผู้ชายเหล่านี้กลับนำไปสวมใส่ เด็กสาวคนหนึ่งยกนิ้วหัวแม่มือโป้งและบอกว่า “แฮนซัม” เรียกเสียงฮาอีกครั้ง ชายหนุ่มทั้งสามคนตกใจร้องอหวกขาวเขาคนละใบและถือโอกาสสวมใส่ขณะนั่งดื่มในบาร์ เจ้าของร้านส่งยิ้มและพูดติดตลกว่า “คืนนี้ใส่ไปเที่ยวดิสโก้เฮลสิ”

ก้อยสาวผมสั้นหน้าตาราวกับเด็กมัธยมปลายมองดูภาพตรงหน้าแล้วแอบอมยิ้ม เธอเอ่ยถามรุ่นพี่ผมสีทองว่า “ไม่ไปนั่งกับเขาหรือที่” สาวผมทองตอบว่า “ใช้พวกนี้มันไม่ค่อยมีตังค์หรอก อีกอย่างมาเมืองไทยหลายหนแล้ว รู้มาก ร้าคาญ”

ระหว่างนั้นชายวัยราวสี่สิบเศษ ศีรษะล้านครึ่งหัว รูปร่างสันทัดจอดรถจักรยานยนต์ไว้หน้าร้านและเดินตรงเข้าภายในร้าน เสียงจากสาวผมสีทองตะโกนเข้าไปในร้านว่า “พี่ ช่างมาแล้ว” สาวผมทองพูดจบเธอเดินไปที่เคาน์เตอร์บอกพนักงานแคชเชียร์ว่าเธอขอออกไปเช็คอีเมลที่ร้าน ช่าง ๆ ลึกครู่

ส่วนลูกค้าคนดังกล่าวที่สาวผมทองตะโกนทิ้งท้ายไว้เดินตรงเข้าไปหาสาวใหญ่ที่ใส่เสื้อเอวลอยเผยเห็นสะดือ ซึ่งเธอนั่งหลบมุมอยู่ด้านในและกำลังพ่นควันบุหรี่ตามลำพัง เธอวางบุหรี่ลงและลุกขึ้นกอดฝ่ายชายส่งยิ้มหวานหยาดเอิ้ม “สบายดีไหมคะ” เสียงทักของเธอ ชายหนุ่มหอมแก้มเธอ และส่งเบียร์ให้ตนเองและหญิงสาว เมื่อพนักงานเสิร์ฟเครื่องดื่มไว้ตรงหน้า หญิงสาวยกขวดเบียร์ขึ้นกระทบกับเบียร์ของอีกฝ่ายหนึ่ง เธอกล่าวคำว่า “โชคดี” และยกขึ้นดื่ม ระหว่างนั้นเธอลุกขึ้นยืนเอามือทั้งสองเกี่ยวคอฝ่ายชายและก้มลงจูบที่ริมฝีปาก เสียงเรียกจากโต๊ะสุนัขเกอรัวไปถึงคราวของเธอในการเล่น เธอเอ่ยปากขอตัวกับลูกค้าออกไปที่โต๊ะ ฝ่ายชายย้ายที่นั่งมาอยู่ในมุมที่สามารถชมรายการแข่งขันฟุตบอลในโทรทัศน์ได้ถนัดมากขึ้นและนั่งดื่มพลางชมรายการกีฬาไปพลาง

สาวผมทองเดินกลับเข้ามาในร้านสีหน้าของเธอดูผิดจากคราวแรกมาก หญิงสาวจ๋มโตว่าเงิมากรขึ้น เธอบอกกับเจ้าของร้านว่า “ใช้ดูคมันเขียนมาว่าส่งเงินมาให้ร้อยปอนด์ พงุนนี้ไปเบิกได้ และมันจะมาเดือนหน้าวันที่สี่” เจ้าของร้านรับฟังด้วยสีหน้าเรียบเฉย เธอเดินเข้าไปในเคาน์เตอร์เปลี่ยนเพลงให้เป็นจังหวะเร็วแบบดิสโก้ บรรยากาศของบาร์เริ่มทวีความครึกครื้นมากขึ้นเมื่อเวลาส่งเลยเข้าไปราวตีหนึ่งเศษ

ลูกค้าหญิงชายคู่หนึ่งก้าวเข้ามาบริเวณร้าน ฝ่ายหญิงรูปร่างเล็กผผดำ ยาวประบาควงหน้าเป็นรูปไข่ แต่งหน้าบาง ๆ เธอใส่เสื้อเกาะอกสีครีมเผยเห็นช่วงไหล่กลมมนผิวขาวนวลคู่กับ

กางเกงสีน้ำตาล ฝ่ายชายเป็นหนุ่มตะวันตก หน้าตาคมคาย รูปร่างสูง เมื่อยืนเทียบเคียงกับคู่ของเขา ส่วนสูงของฝ่ายหญิงอยู่ในระดับไหล่ หญิงสาวทักทายพนักงานบางคนในบ้าน เธอเลือกที่นั่งให้ตนเองกับเพื่อนชายบริเวณโต๊ะด้านหน้าริมทางเท้า เจ้าของร้านเดินไปทักทายทั้งคู่ สาวในชุดเกาะอกยิ้มเล็กน้อยแล้วเริ่มบทสนทนาว่า “เราให้ไปชอว์ชา จะพาไปเบลเยียม” เจ้าของร้านไม่ตอบ เพียงแต่ทำท่ารับรู้และพูดคุยกับฝ่ายชายตามถึงแผนการท่องเที่ยวในประเทศไทยและกำหนดเดินทางกลับบ้าน ฝ่ายชายถามเธอว่าอยากดื่มอะไร เจ้าของร้านสั่งเครื่องดื่มเป็นเหล้าต่างประเทศยี่ห้อหนึ่ง และยกชนแก้ว จากนั้นนั่งต่อสักครู่จึงเดินออกมาหาที่ลาวของเธอซึ่งนั่งในตำแหน่งแคชเชียร์ พร้อมกับพูดขึ้นลอย ๆ ว่า “คนที่แล้วก็บอกว่าจะพาไปอังกฤษ นี่เปลี่ยนคนมาอีกแล้ว บอกจะไปเบลเยียม เดียวก็เหมือนนั่งหนอย ฝรั่งเศสบอกว่ารักชอบ ก็แจ้นลาออกตามไปอยู่กับเขา แล้วเป็นไง โดนทิ้ง นี่จะขอกลับมาทำที่บาร์อีก พี่บอกบอกว่า ไม่รับหรอก บอกแล้วไม่เชื่อ อยากจะโง่ ระริกระริตใจนึกว่าจะมีคนรับเลี้ยง” ผู้เป็นพี่ ได้แต่นิ่งฟัง เธอเองก็กำลังปั่นป่วนทางความรู้สึกในความสัมพันธ์กับลูกค้าบางคนอยู่เหมือนกัน แต่เรื่องแบบนี้ ปรึกษาบอกน้องสาวมีหวังโดนตำหนิแน่นอน

นายหัวล้าน ลูกค้าของลาวใหญ่ไล่เลื้อยตัวสั้นเผยละคือที่กำลังออกไปเล่นสโนว์เกอร์ยังคงนั่งดื่มอยู่ตามลำพังอยู่บริเวณเคาน์เตอร์ เว้นห่างเก้าอี้ไปหนึ่งตัวเป็นชายหนุ่มในวัยอ่อนกว่าเขาราวสี่ถึงห้าปี ทั้งคู่เริ่มสนทนากันถึงประเทศบ้านเกิด เมื่อรู้ว่าต่างฝ่ายต่างมาจากประเทศอังกฤษด้วยกัน การสนทนาออกผลมากขึ้น ฝ่ายที่อ่อนเยาว์กว่าละการพูดคุยชั่วครู่หันมาบอกกับพนักงานแคชเชียร์ว่า เขาไม่ชอบเพลงที่เปิดเลยและที่สำคัญเปิดเพลงนี้มาสี่ห้ารอบแล้ว หน้าจายังเปิดทุกคืนที่เขามานั่งอีกด้วย พนักงานแคชเชียร์ทำหน้าตาเบื่อหน่ายรำคาญใจและตอบไปว่า “แต่ฉันชอบเพลงนี้”

ลูกค้าของลาวใหญ่เมินหน้าจากลาวแคชเชียร์และหันไปยังเพื่อนใหม่ที่ปั่นเรื่องเพลงพร้อมกับพูดขึ้นว่า “นี่แหละเมืองไทยวิชัย—*This is Thailand*” สีหน้าและน้ำเสียงของลูกค้ายาวอังกฤษรายนี้ออกแววเย้ยหยันต่อชะตากรรมของตนเองที่ต้องยอมจำนนต่อการบริการ แนวคิดในเรื่องลูกค้าคือพระเจ้าไม่อาจใช้ได้เสมอไป อารมณ์ลักษณะนี้ดูจะใกล้เคียงกับเนื้อหาของความสัมพันธ์ระหว่างตัวเขาเองกับผู้หญิงบาร์ ที่เขาจำต้องแวะเวียนมาเฝ้า นั่งดื่มและจ่ายให้กับลาวใหญ่ในบาร์เบียร์ที่เขากำลังติดพันอยู่ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นฝ่ายมีอำนาจในเรื่องการเงินแต่เขากลับต้องเป็นฝ่ายตามใจผู้หญิงที่เขาซื้อบริการ ลั่นคำพูดของนายหัวล้าน หญิงสาวของเขาก็ละจากโต๊ะสโนว์เกอร์เดินมานั่งตักเขาพร้อมหยิบเครื่องดื่มขึ้นชนแก้ว ฝ่ายชายถามเป็นภาษาอังกฤษว่า “อยากกลับหรือยังหรืออยากดื่มต่อที่นี่” หญิงสาวคิดชั่วครู่แล้วยิ้มหวานตอบไปในภาษาเดียวกันว่า “เล่นสโนว์เกอร์

อีกเกมส์ด้วยกันแล้วค่อยไปนะ” ทั้งคู่ลุกจากเก้าอี้ โดยฝ่ายหญิงวิ่งมือไปที่โต๊ะสนุ๊กเกอร์ที่ตั้งอยู่กลางร้าน

แม้ว่ากิจกรรมของผู้หญิงในจัสตินบาร์หมุนเวียนเปลี่ยนไปเช่นนี้ทุกคืน แต่ในคืนหนึ่ง ๆ มีความหมายต่อผู้หญิงไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับว่า ผู้หญิงอยู่ในสถานการณ์แบบใด คำนี้อาจเป็นบทเรียนต้น ๆ ของสาวหน้าใหม่ที่ยังขาดประสบการณ์อย่างก้อย เธออยู่ในช่วงเวลาเรียนรู้เฝ้าดูการทดลองจากรุ่นพี่ ในวันนี้เธอยังไม่กล้าเข้าหาลูกค้าด้วยเหตุผลต่าง ๆ นานา แต่เธอก็อาศัยวันเวลาสะสมประสบการณ์เป็นความรู้ขอให้เธอใจกล้ากว่านี้สักนิด *‘เมื่อนั้นคงเป็นคราวของฉันบ้าง’*

สำหรับสาวที่มีรอยสักที่ต้นแขน คืนนี้แม้เธอยังเป็นสาวเนื้อหอมมีลูกค้าอย่างล้นหลามมาแวะเวียนติดต่อกันนานนับสัปดาห์ แต่เธอก็จะรู้สึกท้อใจกับรอยยิ้มที่แฝงเลศนัยของเพื่อนร่วมงาน และบ่อยครั้งที่อดคิดและหวั่นเกรงในการเผชิญกับลูกค้าหน้าใหม่ที่มึนเมาทางเซ็กส์แปลก ๆ แตกต่างกันไปและช่างเป็นเรื่องที่เธอรู้สึกเลวร้ายเป็นที่สุด ทั้งต้องเจ็บปวดและชยะแขยง แต่เธอก็ยินดีโอนอ่อนผ่อนตามลูกค้า คิดเสียว่า *‘ช่างมันเถอะ เอา เงิน เงิน เงิน ไว้ก่อน’* เธอบอกกับตัวเองทุกครั้งที่มีความรู้สึกแย่ ๆ ผุดขึ้นมาในใจ

คืนนี้ หญิงสาวที่เพิ่งไปเสริมแต่งคางออกจะโชคดีกว่าใคร นายป้าปิญองหน้าตาก็ไม่เลวนัก ยังหนุ่มแน่น พาไปเที่ยวไหนไม่ค่อยรู้สึกขายหน้ามากเท่าต้องไปกับคนแก่ ๆ ถึงแม้จะดูไม่ภูมิฐาน หรืออบอวนเท่าหนุ่มใหญ่บางคนก็เถอะ ที่สำคัญเพิ่งมาเมืองไทยครั้งแรก แต่ที่แน่ ๆ หลายนคนคงอิจฉาเธอไม่น้อย *‘ดูอย่างสาวผมทองสิ ยังแอบมากระซิบถามว่า ลูกค้าพักที่ไหน ชื่นบอกความจริงยายนี้มีหวังไปเคาะห้องพักแน่’*

ในคืนเดียวกัน สาวชุดกำมะหยี่สีดำใช้เวลาตลอดคืนเล่นสนุ๊กเกอร์ เธอทำทำยิ้มอย่างมีชัยเมื่อลูกค้าฝีมือดีที่ทำท่าเป็นต่อในเกมส์ช่วงแรก แต่ต้องมาพ่ายแพ้ท่าทางเย้ายวนของเธอในเกมส์สุดท้าย เพลิดเพลินกับการหยอกล้อหักทลายลูกค้ารายอื่น ๆ คืนนี้เธอไม่อยากออกไปกับลูกค้าคนไหน ๆ ทั้งสิ้น และตลอดสัปดาห์นี้อาจไม่ต้องการไปกับใครเลยถ้าไม่ถูกใจลูกค้าคนใดเป็นพิเศษ นอกจากเธอจะไม่เดือดร้อนเรื่องเงินทองแล้ว เธอกำลังจะเตรียมตัวเป็น “มาดาม” ฮอลแลนด์” เสียด้วยซ้ำไป

สำหรับสาวใหญ่หน้าตาแบบคนสวยเข้ม ใส่เสื้อตัวสั้นเผยเนินสะตือกับกระโปรงปิดกันเล็กน้อย คืนนี้ เป็นเช่นอีกหลายคืน ใคร ๆ อาจมองว่า ลูกค้าที่อยู่ประจำในเชียงใหม่ไม่น่าสนใจเพราะรู้มาก แต่ฝีมือระดับเธอแล้ว ต่อให้รู้เรื่องเมืองไทยดีแค่ไหน เมื่อมาเจอเธอก็จะเป็นแบบเดียวกับที่นายหัวล้านชาวอังกฤษคนนี้ คือในที่สุดก็ตกอยู่ใน ‘ชั้นลุ่มหลง’ จนได้

¹ คำว่า “มาดาม” เป็นคำที่มักเรียกหน้าผู้หญิงที่มีสปอนเซอร์ หรือแฟน หรือผู้ ที่ส่งเงินมาให้เป็นประจำ

ชีวิตประจำวันในโลกบาร์เบียร์ หมุนเวียนเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ บางคืน...เป็นความน่าเบื่อหน่าย โหดร้าย ชวนเคืองของผู้หญิงบางคน บางคืน...ผู้หญิงบางคนกลายเป็นหญิงสาวทรงเสน่ห์ บางคืน...สำหรับบางคนอดคิดไม่ได้ว่า สักวันหนึ่งคงมีใครรักเธอจริง แต่ทุกคืน...ผู้หญิงทุกคนดูเหมือนจะรู้ดีว่า สภาพเหล่านี้คือความแน่นอนที่พวกเธอต้องเผชิญ

สรุป

จัสมินบาร์ เป็นตัวแทนของสถานบริการประเภท “บาร์เบียร์” ที่เปรียบเสมือนพื้นที่เฉพาะที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ภายใต้แนวคิดที่ถูกผสมผสานระหว่างความเป็น “ฝรั่ง” และความเป็น “ไทย” การสร้างพื้นที่ใหม่ของบาร์เบียร์ เป็นการสร้างที่สอดรับทั้งในแง่ของสถานที่ ผู้หญิง และการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงกับลูกค้า การจัดตกแต่งสถานที่ที่มีทั้งฉากในลักษณะที่แฝงด้วยเนื้อหาแบบตะวันตก ถูกนำเสนอพร้อมกันกับการปรากฏตัวของอำนาจศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งมีผลต่อจิตใจของผู้หญิง เหล่านี้อาจกล่าวได้ว่าเป็น “ตัวตนร่วม” (collective selves) ของผู้ที่เกี่ยวข้องในบาร์เบียร์ทั้งหมด ขณะที่การปฏิสัมพันธ์เฉพาะบุคคลจะเป็นการนำเสนอภาพลักษณ์ที่สอดรับกับตัวตนร่วมดังกล่าว ดังนั้นจากและตัวตนของผู้หญิงที่ถูกนำเสนอในบาร์เบียร์จึงไม่ได้มีลักษณะที่เป็นสองขั้วที่เป็นคู่ตรงข้าม (binary) ระหว่างความเป็นตะวันตกและความเป็นไทย หากแต่ความเป็นตะวันตกและความเป็นไทยถูกเคลื่อนย้ายไปมาขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ โดยเนื้อหาในการนำเสนอจบลงไปด้วยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเช็กล

ตัวตนร่วมที่ฉากของจัสมินบาร์สร้างขึ้นได้ส่งผ่านมาสู่การสร้างตัวตนของผู้หญิงบาร์เบียร์ในลักษณะที่สอดรับกัน นับตั้งแต่การปรุงแต่งตัวตนโดยการเลือกรูปแบบของเสื้อผ้าที่เน้นเรือนร่างอย่างเด่นชัด การเลือกใช้เสื้อผ้าเป็นสีดำ การย้อมผมสีทอง การแต่งหน้าทาปากในลักษณะที่โฉบเฉี่ยวในผู้หญิงบางคน กิริยาการสูบบุหรี่ ดื่มเหล้า เหล่านี้ล้วนเป็น “ตัวตน” ใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นในบาร์เบียร์ราวกับจะนำเอา “สิ่งต้องห้าม” ใน “ความเป็นผู้หญิงดี” ทั้งปวงมาปรุงแต่งกลายเป็น “ตัวตนใหม่” อย่างจงใจ แน่ใจว่าการปรุงแต่งตัวตนและการสร้างกิจกรรม ล้วนอยู่บนฐานของรสนิยมที่แสดงถึง “ความเป็นของนอก” ไม่ว่าจะเป็น การย้อมผมสีทอง การสูบบุหรี่ยี่ห้อต่างประเทศ การดื่มเหล้าต่างประเทศ หรือการเล่นสไนเกอร์ เป็นต้น

อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการทำงานของผู้หญิง ได้แก่ หนึ่ง ข้อดัดลักษณะใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นภายใต้บริบทของบาร์เบียร์เป็นการเฉพาะ สอง ความสามารถเฉพาะตัวของผู้หญิง เช่น การรู้จักเลือกหัวข้อในการสนทนา การเลือกและวิเคราะห์ลูกค้า การจัดวาง

กิริยาท่าทางการแสดงออกในสถานการณ์ต่าง ๆ และองค์ประกอบสุดท้ายที่สำคัญมากที่สุด คือ การปรากฏตัวของสิ่งศักดิ์สิทธิ์เพื่อช่วยทำให้ชีวิตมีความหวัง

บทที่ 4 สาวบาร์เบียร์ : ผู้รองรับอารมณ์

การบูมสุดขีดของอุตสาหกรรมเช็กส์ทั่วรีในช่วงปลายของทศวรรษ 1980 ค่อย ๆ ลดบทบาทลงพร้อมกับกำเริบโตของภาพพจน์ในเชิงลบโดยเฉพาะการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ จนกระทั่งมีข้อมูลที่ยกตัวอย่างจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งเป็นจังหวัดท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศว่าหนึ่งในสองของโสเภณีในเชียงใหม่เป็นผู้มีเชื้อเอชไอวี (Hall, 1996: 274-275) ประกอบกับการเผยแพร่บทความต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหนังสือที่รวบรวมจดหมายที่ได้ตอบระหว่างผู้หญิงเรื่อง Hello My Big Big Honey ! (1994) หนังสือเล่มนี้สะท้อนให้เห็นถึงความกำกวมในความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงบริการชาวไทยกับลูกค้าที่มีความต่อเนื่องออกไปมากขึ้นนอกเหนือจากบริบทการค้าประเวณีโดยวิเคราะห์ผ่านจดหมายที่ได้ตอบกันระหว่างผู้หญิงและลูกค้าชาวตะวันตก บทนำในหนังสือเล่มนี้ของ ยศ สันตสมบัติ ได้ช่วยสร้างความเข้าใจในพื้นที่สีเทา โดยเฉพาะในแง่มุมมองของลูกค้าชาวตะวันตกในการเข้าใจตนเองและเข้าใจผู้หญิงไทยมากขึ้น¹

ข้อมูลข่าวสารที่ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ (Bishop and Robinson, 1999: 195-200) ได้สร้างมุมมองที่เปลี่ยนแปลงของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงมุมมองของนักท่องเที่ยวก็มีส่วนอย่างสำคัญในการสร้างลมประตบการณ์การเผชิญหน้ากับลูกค้าฝรั่งของผู้หญิงบริการชาวไทย

การเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนมีผลต่อการสร้างความสัมพันธ์ในรูปแบบของการค้าประเวณีที่แตกต่างไปจากที่ Cohen (1982, 1986, 1987) เล่นเกี่ยวกับวัฒนธรรมย่อยระหว่างผู้หญิงบริการกับลูกค้าชาวตะวันตก กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ลูกค้าฝรั่งเริ่มมีความเท่าทันและเข้าใจ "เทคนิค" ในการแสดงออกของผู้หญิงบริการมากขึ้น ขณะเดียวกัน ผู้หญิงบริการก็เริ่มเรียนรู้จักฝรั่งในแง่มุมมองที่มีความหลากหลายมากขึ้นตามไปด้วย ซึ่งประเด็นนี้ได้นำเสนอไปแล้วในบทที่สอง

แม้งานศึกษาที่ผ่านมาของ Cohen ได้พยายามชี้ให้เห็นถึงความหลากหลายของการค้าประเวณี และช่วยในการฉายภาพวัฒนธรรมเฉพาะของการค้าประเวณีระหว่างผู้หญิงไทยกับลูกค้า

¹ จากการพูดคุยกับลูกค้าชาวตะวันตกที่มาใช้บริการพบว่าแทบทุกคนรู้จักและเคยอ่านหนังสือ Hello Big Big Honey! ซึ่งมีทั้งฉบับภาษาอังกฤษและแปลเป็นภาษาฝรั่งเศส และในความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงบริการกับชาวตะวันตกหลายคู่ ฝ่ายชายมักพูดในเชิงเสียดสีในสถานการณ์เมื่อฝ่ายหญิงเอ่ยปากเรื่องความรักว่า "No money. No honey" ขณะเดียวกัน ผู้หญิงบริการแสดงความคิดเห็นว่าลูกค้าในวันจะยิ่งเยอะมากขึ้น

ชาวตะวันตก^๕ แต่งงานของเขาไม่ได้สะท้อนให้เห็นถึงพลวัตเกี่ยวกับตัวตนของผู้หญิงในการค้าประเวณีกับลูกค้าชาวต่างประเทศ ซึ่งมีระดับในการเปลี่ยนแปลงการแสดงออกของตัวตนที่แตกต่างกันออกไป ทักษะและประสบการณ์ ที่ประกอบขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนของผู้หญิงนั้นมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างอำนาจการต่อรองเพื่อปรับความสัมพันธ์กับลูกค้า ขณะเดียวกัน ผู้หญิงก็เปลี่ยนแปลงมุมมองตามประสบการณ์ที่ได้รับอีกด้วย

จะเห็นได้ว่า ตัวตนของผู้หญิงบริการชาวไทยนั้นได้ถูกสร้างขึ้นจากหลายฝ่าย ได้แก่ สังคมไทย สังคมฝรั่ง การสร้างผ่านตัวหนังสือและสื่อในรูปแบบต่าง ๆ ตลอดจนถึงตัวลูกค้าและผู้หญิงที่เกี่ยวข้อง สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ให้ความสำคัญกับการสร้างตัวตนของผู้หญิงบาร์เบียร์ในฐานะที่เป็นผู้เกี่ยวข้องโดยตรง โดยเสนอว่า การสร้างตัวตนหรือการจัดการต่อภาพลักษณ์ของผู้หญิงนั้นเป็นการดิ้นรนต่อสู้ของผู้หญิง ซึ่งมีหลายมิติ ได้แก่ มิติทางเศรษฐกิจ มิติในเรื่องความเป็นหญิงชาย มิติที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ความรู้สึกซึ่งมีองค์ประกอบหลายด้านรวมถึงเรื่องเช็กส์ด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้เกิดขึ้นภายใต้ปฏิสัมพันธ์ข้ามวัฒนธรรมระหว่างผู้หญิงไทยกับผู้ชายชาวตะวันตก

การต่อสู้กับมิติต่าง ๆ ที่มีความขัดแย้งบ้าง สอดคล้องบ้างเหล่านี้ มีความสัมพันธ์กับระดับการจัดการภาพลักษณ์ในการเป็นผู้หญิงบาร์เบียร์ที่มีหลากหลายประสบการณ์ชีวิต นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับจังหวัดและเงื่อนไขต่าง ๆ ที่แวดล้อม กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้หญิงที่ก้าวเข้ามาทำงานในบาร์เบียร์ครั้งแรกยังขาดทักษะ ประสบการณ์ในโลกการทำงานแบบใหม่ การจัดการภาพลักษณ์ของผู้หญิงจึงเป็นไปตามคลังความรู้และประสบการณ์เดิม ๆ ภายใต้สถานการณ์ใหม่ และแสดงออกตามการลอกเลียนแบบจากเพื่อนร่วมงานเพื่อทำความเข้าใจกฎเกณฑ์ทั้งที่เป็นกฎเกณฑ์ที่ปรากฏและกฎเกณฑ์ที่แฝงเร้นอยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่ ผู้หญิงต้องเผชิญกับความคิดและความรู้สึกใหม่ ๆ ที่ทำให้เกิดความสับสน รวมทั้งตั้งเป้าหมายหนึ่ง ๆ สำหรับตนเอง ตามการรับรู้และความจำเป็นของแต่ละคน อย่างไรก็ตามเมื่อเวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง ประสบการณ์ได้สั่งสมให้ผู้หญิงมีการจัดการต่อภาพลักษณ์ ความรู้สึก ความคิด ความใฝ่ฝัน ตลอดจนถึงการปรับความสัมพันธ์กับลูกค้าที่เปลี่ยนแปลงไป

^๕ Cohen เสนอว่า การค้าประเวณีระหว่างหญิงไทยกับลูกค้าชาวตะวันตก มีลักษณะกำกวม ไม่ชัดเจน เปรียบเสมือนเป็นพื้นที่สีเทาในการให้ความหมายต่อการค้าประเวณีที่มีการผสมปนเประหว่างเงินทองและความรัก กล่าวคือผู้หญิงได้แสดงออกซึ่งความใส่ใจในความรู้สึกที่มีต่อลูกค้า ขณะเดียวกัน ความใส่ใจคุณะนั้นจะต้องมีเงินทองควบคู่กันอย่างแยกไม่ออก นอกจากนี้เขายังได้พยายามชี้ให้เห็นถึงกระบวนการทางความคิดของลูกค้าชาวตะวันตกที่ค่อย ๆ เรียนรู้จักผู้หญิงและเปลี่ยนท่าทีในการปฏิสัมพันธ์ รวมทั้งมีการตรวจสอบหา “ความจริง” บางอย่างในความกำกวมของการปฏิสัมพันธ์ เพื่อทดสอบว่าความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมีความจริงแท้เพียงใด

จากการศึกษาพบว่า การจัดการภาพลักษณ์ของผู้หญิงบาร์เบียร์มีสามระดับ โดยแต่ละระดับนั้นเปลี่ยนแปลงไปตามการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า การพยายามทำความเข้าใจในกระบวนการสะสมทักษะและประสบการณ์ตลอดจนการสร้างคลังความรู้ของผู้หญิงบาร์เบียร์แต่ละระดับ มิได้หมายความว่ากระบวนการสะสมทักษะ ประสบการณ์ของผู้หญิงมีลักษณะเป็นเส้นตรงของพัฒนาการในการเป็นผู้หญิงบาร์เบียร์ หากแต่เป็นการอธิบายให้เห็นถึงพลวัตของการจัดการภาพลักษณ์ ซึ่งเปลี่ยนแปลงทั้งในแง่ของความขัดแย้งทางความคิดและการแสดงออกอยู่ตลอดเวลาขึ้นอยู่กับสถานการณ์และการเรียนรู้ประสบการณ์จากการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า ดังนั้นภาพลักษณ์ของผู้หญิงบาร์เบียร์จึงมีหลายภาพลักษณ์ บางครั้งภาพลักษณ์เหล่านี้ก็คู่ขนานกันไป บางครั้งก็ซ้อนทับหรือเหลื่อมกันและตัดข้ามกันไปมา ทั้งหมดนี้ล้วนแสดงถึงความไม่หยุดนิ่งตายตัวของภาพลักษณ์ในความเป็นผู้หญิงบาร์เบียร์ ที่นำมาปรับความสัมพันธ์กับลูกค้าในบริบทการค้าประเวณี

สำหรับเนื้อหาที่จะนำเสนอในบทที่สี่ เป็นระดับการจัดการภาพลักษณ์ในระดับแรกของผู้หญิงที่เพิ่งเข้าสู่การทำงานในบาร์เบียร์ เพื่ออธิบายให้เห็นถึงการนำบทบาทหน้าที่ของการเป็น "ผู้รองรับอารมณ์" (emotional supporter) ตามวาทกรรมหลักของความเป็นหญิงมาปรับใช้ในสถานการณ์ของการซื้อขายบริการทางเพศ ทั้งนี้เนื่องจากผู้หญิงยังขาดทักษะและประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำงานมาก่อน

ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องมิติทางด้านอารมณ์ความรู้สึกนั้น นักทฤษฎีเฟมินิสต์หลายคนตั้งข้อสังเกตว่า การรองรับอารมณ์ (emotional support) เป็นพื้นที่ที่ผู้หญิงต้องเป็นฝ่ายรับผิดชอบ Ann Ferguson (1989) เล่นว่าภายใต้ระบบสังคมที่ชายเป็นใหญ่ แรงงานทางด้านอารมณ์เป็นระบบการผลิตแบบหนึ่งที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายถูกเอารัดเอาเปรียบ การเอารัดเอาเปรียบหรือการขูดรีดนี้มีลักษณะที่คล้ายคลึงกับการขูดรีดคนงานภายใต้ระบบทุนนิยม สิ่งที่เป็นสินค้าภายใต้ระบบแรงงานด้านอารมณ์ประกอบด้วย การจัดการครัวเรือน การจัดการในเรื่องของลูก การดูแลสามีและลูก ตลอดจนรวมถึงการรองรับในเรื่องเช็กส์ ซึ่งทั้งหมดนี้เกิดขึ้นภายใต้พื้นที่ของการผลิตที่เกี่ยวข้องกับความรักและเช็กส์ (a sphere of sex-affective production)

ความสัมพันธ์หญิงชายที่เกิดขึ้นในพื้นที่การผลิตประเภทนี้ทำให้ผู้หญิงตกอยู่ในฐานะผู้เสียเปรียบ ผู้ขายในฐานะที่เป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว จึงมีฐานะที่ใกล้เคียงกันกับนายทุนที่เป็นเจ้าของเครื่องมือในการทำการผลิต ขณะที่นายทุนดึงเอามูลค่าส่วนเกินจากคนงาน สถานภาพของผู้ชายที่มีอภิสิทธิ์เหนือกว่าในระบบการผลิตที่เกี่ยวข้องกับความรักและเช็กส์ ทำให้ผู้ชายเป็นฝ่ายที่ดึงเอา การดูแลส่วนเกิน (surplus nurturance) จากผู้หญิง เช่น ผู้หญิงเป็นฝ่ายที่ถูกคาดหวังว่า

เธอจะต้องเป็นคนดูแลลูกตามอุดมคติของความเป็นหญิง ผู้หญิงผ่านการเรียนรู้มาตั้งแต่เด็กว่า เธอจะต้องเป็นฝ่ายที่ทำให้ผู้อื่นพอกพอกใจ และหากมีความขัดแย้งในใจเกิดขึ้น ผู้หญิงต้องเก็บความไม่พอใจของเธอไว้ก่อน ส่วนผู้ชายก็เรียนรู้ว่า การเอาใจใส่ลักษณะนี้เป็นงานของผู้หญิง หน้าจายังเป็นสิ่งที่ยุชายเป็นฝ่ายที่มีความชอบธรรมในการเรียกร้องเอาจากผู้หญิงได้อีกด้วย (อ้างใน Bartky, 1990:100)

เมื่อนำแนวคิดของ Ferguson มาเทียบเคียงกับประสบการณ์เกี่ยวกับความคาดหวังในตัวผู้หญิงไทยในบริบทครอบครัว เราจะไม่แตกต่างกันมากนัก ผู้หญิงไทยถูกผูกติดกับ “หน้าที่” ตามบทบาทของความเป็นแม่ ความเป็นเมีย และความเป็นลูกสาว โดยมีลักษณะร่วมในฐานะของผู้ดูแล (nurturer) ในหลายกรณีผู้หญิงต้องแบกรับภาระในด้านเศรษฐกิจด้วยการทำงานนอกบ้านด้วย แต่ขณะเดียวกันผู้หญิงยังคงต้องรับผิดชอบดูแลพื้นที่ที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกและอารมณ์ แม้ว่าในประเด็นนี้ยังเป็นที่ยกเถียงกันอยู่ว่า ความสัมพันธ์เชิงอำนาจในบริบทครอบครัวที่ผู้หญิงเป็นฝ่ายแบกรับมิติทางด้านอารมณ์ความรู้สึกมีผลต่อการทำร้ายความเป็นตัวตนของผู้หญิงมากน้อยเพียงใด (Bartky, 1990 :101-102) แต่อย่างน้อยที่สุด ปรากฏการณ์การหย่าร้าง เป็นภาพตัวแทนสะท้อนให้เห็นถึงภาวะของความอับตันในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองฝ่าย

จากร้อยละของผู้หญิงในกรณีศึกษาพบว่า ผู้หญิงทั้งหมดผ่านการแบกรับกับบทบาทหน้าที่ดังกล่าวภายใต้ภาวะของความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาที่เป็นไปในทางลบ และเมื่อสิ้นสุดความสัมพันธ์ ผู้หญิงเป็นฝ่ายต้องรับผิดชอบดูแลลูก ซึ่งเป็นแรงผลักดันที่สำคัญให้ผู้หญิงต้องเผชิญกับความกดดันในหลากหลายรูปแบบ จนกระทั่งท้ายที่สุดได้ก้าวเข้าสู่การขอบริการทางเพศ ในเบื้องต้นของการขอบริการทางเพศ ผู้หญิงได้นำ “บริการ” ในบริบทของครอบครัวที่ถูกคาดหวังตามบทบาทของความเป็นหญิง มาเป็น “เครื่องมือ” ในฐานะที่ตนเองได้เป็น “ฝ่ายเลือกใช้” เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการรอดพ้นจากปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ

ดังที่ได้เกริ่นมาแล้วข้างต้นว่า แรงผลักดันและแรงจูงใจในการเป็นผู้หญิงบริการที่ทำงานในบาร์เบียร์ มีที่มาที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ต่อเมื่อผู้หญิงก้าวเข้ามาสู่ชีวิตในบาร์เบียร์ พวกเขาเกือบทั้งหมดจะต้องปรับความคิดในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เพื่อการซื้อขายเป็นอันดับแรก แม้ว่าผู้หญิงส่วนแล้วแต่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว แต่การมีประสบการณ์กับผู้ชายแปลกหน้าและมีเป้าหมายเพื่อเงินทองย่อมแตกต่างออกไปจากอุดมการณ์หลักที่ผู้หญิงคุ้นเคยมาก่อน ในบางกรณี ผู้หญิงมีประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์เพื่อการซื้อขายอาจก้าวพ้นจากความขัดแย้งในทางความคิดเรื่องการค้าประเวณีมาแล้ว แต่กระนั้นการเผชิญหน้ากับลูกค้าชาวต่างประเทศซึ่งมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างก็เป็นประสบการณ์ใหม่ที่

ผู้หญิงต้องเรียนรู้เช่นเดียวกับผู้หญิงที่ไม่มีประสบการณ์ในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าชาวต่างประเทศมาก่อน

นอกจากนั้น พวกเธอยังต้องเรียนรู้จักลักษณะการแสดงออกภายนอกเพื่อให้เป็นที่ต้องตาต้องใจกับรสนิยมของลูกค้า นับตั้งแต่การแต่งกาย การควบคุมการแสดงออกทางใบหน้า ดวงตา การลงรอยยิ้มแม้ว่าเธอไม่ได้อยากยิ้มเสมอไป ผู้หญิงจำต้องฝึกทักษะใหม่ ๆ ที่เธอไม่เคยนึกมาก่อน เช่น การฝึกพูดภาษาอังกฤษแบบที่สามารถสื่อสารในสาระที่จำเป็นกับลูกค้า ฝึกการเล่นสนุกเกอร์ ฝึกการดื่มเหล้า (ในบางคนที่ไม่เคยดื่มเหล้ามาก่อน) ฝึกการเล่นเกมส์ต่อลี้ และเกมส์อื่น ๆ เพื่อเป็นหนทางในการสร้างกิจกรรมระหว่างตนเองกับลูกค้า ผู้หญิงต้องเรียนรู้จักเครื่องดื่มต่างประเทศยี่ห้อต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์ในการทำควมคุ้นเคยกับลูกค้า เป็นต้น

ผู้หญิงยังต้องเรียนรู้ถึงการใช้ชีวิตประจำวันที่เปลี่ยนแปลงไปจากความมักคุ้นของผู้คนทั่วไป ในช่วงเวลากลางวัน ผู้หญิงจะตื่นราว 11.00 นาฬิกาหรือเที่ยงวัน บางวันอาจเลยไปจนถึงบ่ายโมงหรือบ่ายสองโมง ขึ้นอยู่กับเวลาเช้านอนและความเหนื่อยล้า อาหารมื้อแรกของวันคงถึงท้องในช่วงประมาณนั้นหลังตื่นนอน และบ่อยครั้งที่เลยเกิดมาถึงทุ่ม เวลาเริ่มต้นเช้างาน เวลาไปถึงหน้าชั่วโมงที่เหลือเป็นช่วงของการพักผ่อนตามอัธยาศัยในห้องเช่าเล็ก ๆ จนกระทั่งถึงเวลาทำงานจึงอาบน้ำแต่งตัวออกมาเริ่มต้นชีวิตนอกที่พัก

ช่วงเวลาของลามทุ่มที่หลายคนกำลังพักผ่อนและเตรียมตัวเช้านอน ช่วงเวลาเดียวกันนั้น ชีวิตในบาร์เบียร์ของผู้หญิงเพิ่งจะเป็นเพียงช่วงเริ่มต้นเท่านั้น ขณะที่หน้านาฬิกาของวันใหม่หลายคนเตรียมตื่นนอนและเริ่มต้นวันใหม่ สำหรับผู้หญิง พวกเธอกำลังใกล้เวลาสิ้นสุดการทำงาน เตรียมเช้านอน และที่พักผ่อนนอนหลับของเธออาจไม่ว่าไร ๆ เธอคุ้นเคยอยู่ทุกเมื่อเชิ่วัน และมีผู้ขายแปลกหน้าหมุนเวียนเปลี่ยนหน้ามานอนเคียงข้างอยู่เป็นประจำ

1. การปรับความคิดในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เพื่อการซื้อขาย

ด้านแรกที่ผู้หญิงเผชิญคือการปรับความคิดในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เพื่อการซื้อขาย ผู้หญิงมักใช้คำสรรพนามในการกล่าวถึงการเข้ามาทำงานในโลกกลางคืน เช่น การใช้คำว่า "เรามาทำงานแบบนี้" หรือบางครั้งเป็นการเรียกตามเวลาทำงานคือ "เรามาทำงานกลางคืน" บางครั้งมักจะเรียกว่า "ทำงานกับฝรั่ง"^๑ ผู้หญิงรู้ลึกรยาได้อยู่ตลอดเวลาในการพูดถึงคำว่า "ขายตัว" และเป็นที่

Heather Montgomery (1998) ศึกษากลุ่มเด็กที่ขายบริการกับลูกค้าชาวตะวันตกในประเทศไทย พบว่าเด็กหรือผู้ปกครองเรียกการขายบริการว่าเป็นการไปเที่ยวกับฝรั่ง จับฝรั่ง หรือมีแขก มากกว่าจะเรียกว่าเป็นโสเภณีเด็กหรือขายบริการตามการเรียกของคนทั่วไป ขณะที่ Cohen (1993) อธิบายว่า เงื่อนไขการทำงานเอื้อให้

น่าสังเกตว่า ตลอดระยะเวลาในสนาม มีเพียงสถานการณ์คับขันไม่กี่สถานการณ์เท่านั้นที่ผู้ศึกษาได้ยินผู้หญิงเรียกตนเองว่าเป็น "กะหรี" หรือ "โสเภณี" ซึ่งในประเด็นนี้จะอธิบายในบทถัดไป

สำหรับผู้หญิงที่ก้าวเข้ามาเปลี่ยนแปลงส่วนหนึ่งของชีวิตทั้งในแง่วิถีคิด การแสดงออก และชีวิตประจำวันเรียกขานสิ่งที่เธอกระทำในทุกคำคืนที่บาร์เบียร์ว่าเป็น "การทำงาน" ในความหมายที่ว่า การทำงานมีเวลาเข้าออกจากงาน มีสถานที่ทำงาน และที่สำคัญที่สุดคือเป็นแหล่งรายได้หลักที่พวกเธอได้รับ ผู้หญิงได้รับการบอกกล่าวถึงเงื่อนไขการทำงานจากเจ้าของบาร์ว่า ผู้หญิงจะต้องทำเต็มให้ได้เดือนละ 90-100 ต้ม และออกไปบริการลูกค้านอกบาร์เบียร์อย่างน้อย 10 ครั้งต่อเดือน ดังนั้นหน้าที่ในการทำงานประกอบด้วย การนั่งตมกับลูกค้า การเอาอกเอาใจ เป็นคู่สนทนา เล่นเกมส์ เล่นสล็อตเกอร์ เพื่อให้ลูกค้าเลี้ยงตมตนเอง และพยายามที่จะทำให้ลูกค้าพอใจ โดยหวังว่าท้ายที่สุดจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ โดยที่เธอได้รับค่าตอบแทนจากกิจกรรมนั้น ๆ

การสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าดูจะไม่แตกต่างจากบทบาทหลักในชีวิตของความเป็นหญิงที่พวกเธอเคยปฏิบัติให้กับสามีหรือคนรักในอดีต แต่ความแตกต่างอาจจะอยู่ตรงที่ผู้ชายเหล่านี้พวกเธอไม่ได้มีความรักหรือความผูกพันหรือมีความสัมพันธ์ที่มักคุ้นกันมาก่อน ดังนั้นผู้หญิงจึงมีความกระอักกระอ่วนใจ ผู้หญิงเลือกที่จะอธิบายเรื่องนี้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานที่เธอมีเป้าหมายเพื่อเงินทองเป็นหลัก การเข้าในประเด็นที่ว่า "เรามาทำงานแบบนี้ก็เพราะอยากได้เงิน" ซึ่งหมายถึง การมีเพศสัมพันธ์เพื่อแลกเปลี่ยนกับเงินทอง เป็นการสร้างคุณค่าแบบใหม่ว่าการทำกิจกรรมดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการทำงาน ไม่ได้เป็นการแสดงถึงความพึงพอใจในการมีเพศสัมพันธ์กับคนต่างเพศที่แปลกหน้าและแตกต่างกันทางวัฒนธรรมด้วยความปรารถนาในกามารมณ์ส่วนตัวแต่อย่างใด

การปรับเปลี่ยนความคิดของผู้หญิงให้ยอมรับในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เพื่อการซื้อขายนั้นพบว่า ผู้หญิงจะเข้าเดือนเป้าหมายของตนเองตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการหาเงินไปเลี้ยงลูก หรือความจำเป็นในเรื่องเศรษฐกิจในแง่ของความอยู่รอดของตนเองและพ่อแม่พี่น้อง นอกจากนี้ผู้หญิงยังใช้วิธีเปรียบเทียบรายได้จากการทำงานและวิถีชีวิตในอดีตที่ผ่านมา เช่น ผู้หญิงหลายคนเคยทำงานขายของตามร้านขายเสื้อผ้า หรือห้างสรรพสินค้า บางคนเคยทำงานเป็นคณงานก่อสร้าง บางคนทำงานบ้าน เลี้ยงลูกหรือ ทำงานในไร่นา เป็นต้น ผู้หญิงพลิกผันตนเองมาใช้ชีวิตแบบใหม่ด้วยความคาดหวังใหม่ ๆ ที่ว่าจะมีชีวิตของตนเองและครอบครัวที่ดีกว่าเดิม อย่างน้อยที่สุดก็ในเรื่องของรายได้

ผู้หญิงปฏิเสธที่จะเรียกตนเองว่าเป็นโสเภณี โดยมากจะเรียกตนเองว่าเป็นคนที่ทำงานกับฝรั่งหรือทำงานกับแขกมากกว่า

นอกจากนี้เงื่อนไขการทำงานที่กำหนดกฎเกณฑ์อย่างหลวม ๆ ทำให้ผู้หญิงรู้สึกว่า พวกเธอมีอิสระในการควบคุมตนเองระดับหนึ่ง อย่างน้อยที่สุด หากเธอไม่พึงพอใจลูกค้า เธอก็สามารถหาหนทางที่จะเลี่ยงการออกไปกับลูกค้า คุณค่าของควมอิสระในการเลือกลูกค้านี้ นับเป็นการลดแรงบีบคั้น ทำให้ผู้หญิงเห็นช่องเล็ก ๆ สำหรับเป็นทางหนีทีไล่ภายใต้ทางเลือกที่มีอยู่อย่างจำกัด

2. การเรียนรู้จักผู้ชายฝรั่ง

ด้วยเหตุที่ลูกค้าที่มารับบริการในบาร์เบียร์เกือบทั้งหมดเป็นชาวต่างประเทศ และส่วนใหญ่จะมาจากประเทศในแถบตะวันตก ทำให้ผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มงานใหม่ ๆ ต้องปรับความคุ้นเคยกับ “ฝรั่ง”

ภาพแรก ๆ ที่ผู้หญิงมองฝรั่งมักเป็นเรื่องรูปร่าง หน้าตา และกิริยาท่าทาง การแสดงออกส่วนเป็นความแปลกตา ขณะเดียวกันก็เป็นความแปลกใหม่ บ้างรู้สึกกลัวที่จะต้องสื่อสารด้วยเนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องภาษา บ้างรู้สึกตื่นเต้นที่จะต้องนั่งดื่มกับลูกค้า แม้ว่าผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มทำงานจะเคยได้ยินได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับ “ฝรั่ง” มาจากกลุ่มคนที่เคยอยู่ในแวดวงบาร์เบียร์มาก่อน หรือบ่อยครั้งที่เห็นความสำเร็จของคนรู้จักบางคนได้ถึงขั้นได้แต่งงาน อยู่กิน หรือมีฝรั่งส่งเสียเลี้ยงดูจนทำให้ฐานะครอบครัวดีขึ้นและหยุดการขายบริการทางเพศก็ตาม

แต่ความรู้สึกแรกเริ่มของผู้หญิงที่ทำงานบริการในบาร์เบียร์มักจะเริ่มต้นที่ความคิดว่าตนเองต้องเป็นฝ่ายเอาอกเอาใจเนื่องจากต้องการเงินทองจากผู้ชาย เช่นเดียวกับการพึ่งพาผู้ที่เหนือกว่าในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นสถานภาพหรือฐานะทั่ว ๆ ไปในสังคม ผู้หญิงมักจะเก็บงำอารมณ์ความรู้สึก ไม่ว่าในแง่บวกหรือลบไว้ในใจมากกว่าที่จะแสดงออก ขณะเดียวกันก็มีภาพความเป็นผู้เจริญกว่า มีความรู้มากกว่า รวยกว่า ของฝรั่งอยู่ในใจตลอดเวลา

นอกจากนี้ผู้หญิงที่ไม่มีประสบการณ์ในการขายบริการทางเพศ ยังมีจินตนาการในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างลูกค้าชาวไทยกับผู้หญิงบริการในบริบทแบบไทย ๆ เช่น การนึกไม่ถึงว่า จะต้องมีขั้นตอนที่มีลักษณะของการทำความรู้จักก่อนการนำไปสู่การบริการทางเพศ ผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มเข้าสู่วงการหลายคนเมื่อต้องทำงานกับฝรั่ง จึงได้แสดงออกในลักษณะที่เผลอเข้าหาลูกค้าและไม่ได้ผ่านขั้นตอนของการทำความรู้จักในช่วงเวลาระหว่างการนั่งดื่มมากนัก แต่รู้เฝ้าลูกค้าจนกระทั่งเป็นที่ครหาในหมู่เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ว่า “มาถึงก็ชวนแขกไปป๊อปปี้ ทำตัวแบบนี้แขกก็ไม่ชอบ เหมือนพวกไม่มีคลาส”

เมื่อมีการซักไปถึงความหมายของคำว่า “ไม่มีคลาส” ได้รับคำอธิบายว่า ผู้หญิงในบาร์เบียร์แตกต่างจากผู้หญิงชอง ซึ่งเมื่อผู้ชายไปถึงชอง ก็มองและจ้องเลือกผู้หญิง หลังจากนั้นก็พา

กันไปมีเพศสัมพันธ์ เมื่อผู้หญิงได้รับเงินเป็นอันว่าจบกิจกรรมนั้น ๆ โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการเกี้ยวพาราสี (courtship) ในช่วงเวลาหนึ่งเสียก่อน ขณะที่กระบวนการเลือกกระหว่างลูกค้าบาร์เบียร์กับผู้หญิงบริการมีลักษณะที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เนื่องจาก ทั้งสองฝ่ายมีโอกาสประเมินซึ่งกันและกัน ขณะเดียวกันก็ต้องทอดเวลานั่งดื่มเพื่อทำความรู้จักมักคุ้นกันเสียก่อน ส่วนจะไปจบท้ายที่การบริการทางเพศหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่ลูกค้าและผู้หญิงต่างมีส่วนร่วมในการกำหนด กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้หญิงต้องรู้จักประเมินตัวลูกค้าว่าต้องการแบบใด เช่น ลูกค้าบางคนเป็นผู้ใหญ่จะรู้สึกอายหากผู้หญิงแสดงอาการรุกโดยตรง หรือลูกค้าบางคนชอบผู้หญิงที่ไม่แสดงออกในเรื่องเพศมากนัก เป็นต้น

จินตนาการในเรื่องการค้าประเวณีของผู้หญิงบริการที่เริ่มทำงานใหม่ ๆ ยังมีส่วนสร้างความเป็นให้กับผู้หญิงที่เริ่มทำงานในบาร์เบียร์ ดังเช่น

ประสบการณ์ครั้งแรกของตา

ตา ลาวเหนือวัย 25 ปี เธอเข้ามาทำงานบาร์เบียร์ครั้งแรกตามคำชักชวนของเพื่อน ภายหลังจากที่เลิกอยู่กับสามีซึ่งอยู่ในวัยไล่เลี่ยกัน ด้วยเหตุผลที่ว่าสามีเป็นคนขี้เหงา ชอบทำร้ายร่างกายเวลาโมโหและติดเฮโรอีน ทั้งคู่มีลูกสาวหนึ่งคนอายุสามขวบ พ่อแม่ของฝ่ายชายรับไปดูแลโดยที่ตาส่งเสียเงินทองเลี้ยงดู

ตาเล่าว่า ครั้งแรกที่เธอไปมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า ลูกค้าพาเธอไปโรงแรมแห่งหนึ่งซึ่งเป็นโรงแรมระดับสามดาวในตัวเมือง ห้องดังกล่าวเป็นห้องพักของลูกค้า ตอนนั้นภาษาอังกฤษของเธอยังใช้การไม่ได้ รู้เพียง Yes ,No และการพูดถึงตัวเลขจำนวนเงินบางตัวเท่านั้น การไปกับลูกค้าครั้งแรก ตาจึงพยายามเลือกลูกค้าที่สามารถพูดภาษาไทยได้บ้าง เธอใจเต้น สั่นกลัว ทั้ง ๆ ที่เธอผ่านการมีสามีและมีลูกมาแล้วหนึ่งคน รวมทั้งตาเองก็เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนผู้ชายที่ชอบพอกันมาแล้วหนึ่งคนนอกเหนือจากสามี แต่เธอก็รู้สึกกลัวที่จะต้องไปอยู่ในห้องกับผู้ชายฝรั่งที่ไม่มีความคุ้นเคยใด ๆ เพียงสองคน ทันทีที่เธอเข้าห้องพักของลูกค้า เธอจัดแจงถอดเสื้อผ้าทุกชิ้นรวมทั้งชุดชั้นใน โดยไม่กล้าหันไปมองหน้าลูกค้าตรง ๆ ได้แต่ปรายตาดูเขา ปรากฏว่า ฝ่ายชายเฝ้าจับตามองเธอแล้วหัวเราะออกมา

“หนูไม่รู้ว่าจะทำไง นึกว่าแก้มัวแล้วก็เอากันเสร็จก็กลับ หนูก็เลยรีบทำ เพราะกลัวเขาด้วยและไม่รู้ว่าต้องทำยังไงด้วย” หลังจากนั้น ลูกค้านำผ้าขนหนูมาคลุมเนื้อตัวของ ขวนเธอดื่มเบียร์และท้ายที่สุดพาหญิงสาวไปอาบน้ำ ทำความสะอาดเนื้อตัวร่างกายตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เช็ดตัวให้เธอในแบบเดียวกัน หลังจากนั้นฝ่ายชายก็จัดการทำความสะอาดให้กับตนเองบ้าง เมื่อถึงตอนหลับนอน เขาได้เล่าโคมเธออย่างที่เขาไม่เคยได้รับจากสามีมาก่อน

“เขาจับหนูตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นมา จับทั้งตัวเลย หนูพยายามห้ามเขา ทำให้ไม่ทำมือถึงตัวเขาขึ้นมา ไม่อยากให้จับที่เท้าแล้วก็ไม่อยากให้จับตรงนั้น แต่เขาไม่ฟังเลยนะ หนูก็ว่าฝรั่งก็แปลกดี ผัวหนูยังไม่ทำถึงขนาดนี้” เธอบอกว่าตอนนั้นไม่กล้าบอกใคร ได้แต่เก็บเรื่องนี้ในใจเงียบ ๆ ตอนหลังจึงค่อย ๆ เปิดเผยกับเพื่อนร่วมห้องพักซึ่งทำงานอยู่ในบาร์แห่งเดียวกัน ปรากฏว่าเพื่อนของเธอก็มีประสบการณ์ใกล้เคียงกัน

ความตื่นเต้น ตื่นกลัวของตาในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าฝรั่ง เมื่อผ่านประสบการณ์แรกไปได้ เธอพบว่า ไม่ได้น่ากลัวเหมือนกับที่เธอจินตนาการไว้ เธอเคยมีภาพว่าลูกค้าฝรั่งจะเป็นพวกชาติสต์ ลูกค้าฝรั่งจะมีวัยวุฒิผู้ใหญ่มากตามที่เธอเคยได้ยินได้ฟังมา กลัวว่าฝรั่งจะเช็กลูกค้า สิ่งเหล่านี้ล้วนกลายเป็นภาพลวงสำหรับเธอไปแล้ว ตาบอกตนเองว่า เธอเลือกลูกค้าได้ไม่ผิดพลาด เธออยู่ในวัยน่าจะราวสี่สิบเศษ แม้ว่าลูกค้าจะมีวัยวุฒิเล็กผิดกับรูปร่างที่สูงใหญ่ของเธอ แต่ก็เป็นเรื่องดีเพราะทำให้เธอไม่เจ็บปวดในตอนมีเพศสัมพันธ์มากนัก ที่สำคัญเธอก็ไม่ได้แสดงกิริยา รังเกียจเธอแม้ซักนิด เธออยู่กับเขาจนถึงเช้า เขาสั่งอาหารมาเมื่อเธอที่ห้องพักในเวลาราวสิบโมงเช้า หลังรับประทานอาหารแล้ว เขาให้รางวัลเธอเป็นจำนวนเงิน 1500 บาท และให้เธอพิเศษบอกว่า “For luk luk” อีก 100 บาท หอมแก้มเธอส่งลาพร้อมกระซิบบอกว่า “Nice girl” เปิดประตูห้องนอนส่งเธอเดินออกจากห้อง

ตาเดินยิ้มออกจากโรงแรม ขนาดเธอรูปร่างค่อนข้างตัวม่อออกไปทางเจ้าเนื้อ หน้าท้องลายเพราะผ่านการมีลูกมาแล้ว และไม่สูงมากนัก ผิวออกสีน้ำตาล หน้าตาไม่ได้สวยอะไร หน้าซ้ำยังไร้ผมสั้น ไม่ได้ตรงตามแบบฉบับของผู้หญิงบาร์เบียร์ที่ถูกกล่าวขานถึงซักนิด เธอยังสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าได้ถึงเพียงนี้ เพียงแค่มั้ม เอียงอาย รินเบียร์ใส่แก้วให้เธอ เมื่อเขาถอดเสื้อผ้า เธอเก็บเสื้อผ้าหับเป็นที่บังทาง นารองเท้าที่วางอยู่ระเกะระกะมาจัดเรียงให้เป็นระเบียบ เธอเติมน้ำตาลใสในแก้วกาแฟและคนให้ ยกให้เขาดื่ม ในช่วงหลับนอน เธอหลับตาเพราะเอียงอาย พร้อมกันนั้นก็โอนอ่อนผ่อนตามความปรารถนาของอีกฝ่ายหนึ่ง กิริยาท่าทางของเธอที่ปฏิบัติต่อเธอก็ทำให้เธอรู้สึก “ตื่น” ไปด้วยเช่นกัน

“หนูอยากเจอลูกค้าแบบนี้อีก เสียใจไม่ได้เจอที่อยู่เขาไว้ จำได้แต่ชื่อ มาจากประเทศอะไรก็ยังไม่รู้เลย เขาบอกเหมือนกัน แต่จำไม่ได้ ตอนนั้นภาษาอังกฤษฟังแทบจะไม่ออก ได้นิดเดียว นาน ๆ ถึงจะเจอลูกค้าแบบนี้ที น่าเสียใจ” ตาในวันนี้ วันที่ผ่านประสบการณ์ในการ “ทำงานกับฝรั่ง” มานานนับปี “เจ้าชาย” ยังคงเป็นเพียงแค่ภาพในความฝัน เพียงชั่วข้ามคืนภาพนั้นก็มลายหายไปแล้วสร้างภาพใหม่ทดแทนครั้งแล้วครั้งเล่า

จากประสบการณ์ของตาในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับลูกค้าชาวต่างประเทศชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงเองก็มีความสับสนในวิธีการปฏิบัติในเรื่องเช็กระหว่างหญิงชาย ในด้านหนึ่งผู้หญิงเข้าใจว่าในการค้าประเวณี เป็นขั้นตอนที่มีแต่เรื่องการมีเพศสัมพันธ์เป็นการเฉพาะ โดยไม่จำเป็นต้องมีกระบวนการเล่าโลมก่อนหน้าและหลังการมีเพศสัมพันธ์แต่อย่างใด อีกนัยหนึ่งผู้หญิงที่ค้าประเวณีมีหน้าที่บำบัดความใคร่โดยตรงโดยที่ผู้หญิงไม่ต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่ ต่อเมื่อผู้หญิงได้ผ่านการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าบางราย ทำให้เธอพบว่า ฝรั่งมีแง่มุมในเรื่องเพศที่ด้านหนึ่งดูราวกับว่าการใส่ใจในการปฏิบัติต่อตัวเธออยู่ในบางระดับที่เกินกว่าความคาดหมาย

โดยปกติผู้หญิงจะไม่พูดเรื่องการมีเพศสัมพันธ์อย่างโจ่งแจ้งยืดเยื้อหรือเป็นหัวข้อสนทนา แต่เมื่อถามผู้หญิงตรง ๆ ว่า รู้สึกอย่างไร พบว่าวิธีการตอบของผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มทำงานจะแบ่งออกเป็นสองลักษณะ ลักษณะแรกจะเลือกเล่าประสบการณ์ที่อยู่ในขั้นตอนของการเล่าโลม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่ลูกค้าเอาใจใส่ในเนื้อตัวร่างกายทุก ๆ ส่วน ไม่ว่าจะเป็นการอาบน้ำ เช็ดตัวให้ตลอดทุกซอกทุกมุม หรือการจูบทั่วร่างกาย อารมณ์ความรู้สึกในระหว่างการเล่าจะเป็นความตื่นเต้น ไม่เข้าใจ นึกไม่ถึง เมื่อขยับคำถามลึกลงไปถึงความรู้สึกในแง่ที่เป็นความพอใจหรือไม่ ผู้หญิงมีความเห็นตรงกันว่า ถ้าเป็นแฟนหรือคนรักปฏิบัติกิจวัตรดังกล่าว พวกเธอคงจะพึงพอใจมากกว่า ลักษณะที่สองของคำตอบ พบว่า ผู้หญิงไม่ชอบขั้นตอนการมีเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะการสอดใส่ เพราะเป็นความรู้สึกที่เจ็บปวด และหากฝ่ายชายใช้เวลาในขั้นตอนนี้ยาวนานมากเกินไป ผู้หญิงจะรู้สึกอึดอัดเป็นที่สุด

แน่นอนว่า ไม่ใช่ลูกค้าทุกคนจะปฏิบัติในเรื่องทางเพศในแง่มุมที่ดีในความรู้สึกของผู้หญิง ดังเช่นในกรณีของตา หลังการมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้ารายแรก เธอได้พบกับลูกค้าที่เป็นชาวออสเตรเลียซึ่งมีที่พักประจำในจังหวัดเชียงใหม่ ตาเล่าว่า ในคืนเดียวลูกค้ามีเพศสัมพันธ์กับเธอถึงห้าครั้งด้วยกัน และในจำนวนห้าครั้ง มีสองครั้งที่เป็นการสอดใส่ทางทวารหนัก ซึ่งเธอรู้สึกเจ็บปวดมาก และคิดว่าเธอจะไม่มีวันไปกับลูกค้าคนแก่นี้เด็ดขาดไม่ว่าเขาจะจ่ายเงินให้เธอมากเพียงใดก็ตาม ตาอธิบายว่า เป็นเพราะเธอไม่รู้มุมมองหลังของลูกค้า เห็นเพียงแต่ว่าเป็นชายหนุ่มหน้าตาค่อนข้างดี และเธอก็อดคิดไม่ได้ว่า "หากได้พินคนหล่อสักครั้ง คงไม่เป็นไร"

การที่ลูกค้าดูแลเอาใจใส่ในเนื้อตัวร่างกายและความรู้สึกของผู้หญิงในบางระดับระหว่างการมีเพศสัมพันธ์นั้น ช่วยลดทอนความรู้สึกในเชิงลบต่อตัวผู้หญิงเอง เนื่องจากเธอไม่ได้รับการดูแลในแง่การปฏิบัติ และสร้างความฉงนในกิจกรรมการมีเพศสัมพันธ์กับฝรั่ง เช่น การ ดูแลเนื้อตัวร่างกาย ผู้หญิงไม่ได้รับการเอาใจใส่จากผู้ขายไทยมาก่อน อย่างไรก็ตามประสบการณ์ในเชิงลบ ก็ย้ำเตือนให้ผู้หญิงเห็นถึงความเสี่ยงภัยที่เธออาจได้รับจากการขายบริการทางเพศอยู่ตลอดเวลา

ซึ่งระดับแรกของประสบการณ์ ผู้หญิงยังขาดทักษะในการต่อรอง การปฏิเสธ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษา แต่ประสบการณ์เลวร้ายจะค่อย ๆ สะสมให้ผู้หญิงรู้วิธีที่จะเผชิญหน้าในกรณีที่ลูกค้าแหกกฎเกณฑ์ในครั้งต่อ ๆ ไป

จะเห็นได้ว่า ผู้หญิงที่เริ่มต้นเข้าทำงานในบาร์เบียร์ใหม่ ๆ นั้น ไม่ได้มีความรู้สึกว่าการ "จับฝรั่ง" หนัก แต่การปฏิบัติตัวเป็นการปฏิบัติอย่างยินยอมในการเป็น "วัตถุทางเพศ" ที่เอาเนื้อตัวร่างกายเพื่อแลกกับเงินตามเป้าหมายทางเศรษฐกิจที่ผู้หญิงตั้งใจไว้ จนกระทั่งผู้หญิงผ่านประสบการณ์ทั้งดีและร้ายในความรู้สึกของเธอ ผู้หญิงจึงค่อย ๆ เรียนรู้ว่าการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าฝรั่งนั้นมีโอกาสในการขยายความสัมพันธ์ต่อไปในอนาคตได้

ครั้งแรกของจอม

ลูกค้าไม่ได้มีภาพเป็น "เจ้าชาย" ตามความรู้สึกของผู้หญิงบาร์เบียร์เสมอไป ความอ่อนด้อยในทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ และการขาดประสบการณ์ในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า นับเป็นภาวะแรกๆ ที่ผู้หญิงต้องเผชิญ บ่อยครั้งผู้หญิงมักตกอยู่ในฝ่ายที่อ่อนอ่อนผ่อนตามต่อสถานการณ์ โดยเปิดให้ลูกค้าเป็นฝ่ายรุกเสียมากกว่า ดังเช่นช่วงการเจรจาระหว่างลูกค้ารายหนึ่งกับจอม ลาว เหนือวัยยี่สิบปีเศษ แม้จอมจะเคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายไทยมาแล้วสองคน แต่เป็นการคบกันในฐานะ "แฟนหนุ่ม" เท่านั้น ไม่ถึงขนาดที่สร้างครอบครัว มีภาระผูกพันในเรื่องลูก ระหว่างที่เธอมาทำงาน เธอตั้งใจในตอนแรกว่าจะมานั่งเฝ้าบาร์โดยไม่ขายบริการทางเพศ และยินดีที่จะไม่รับเงินเดือน แต่แล้ววันหนึ่งประสบการณ์การขายบริการทางเพศก็มาถึง

ระหว่างที่ผู้ศึกษากับจอมนั่งสนทนากันที่โต๊ะริมทางเดินหน้าบาร์ จอมกระซิบบอกว่าเธอรู้สึกบนลูกที่ถูกขายตะวันตกวัยสามสิบเศษสวมเสื้อสีขาวแขนยาวจอมอง วันนั้นจอมสวมเสื้อแขนกลสีขาวกับกางเกงขายาวสีดำ ปลอยผมยาวกลางหลัง เธอย้ายที่นั่งไปบริเวณเก้าอี้ติดเคาน์เตอร์ ช่วงหนึ่งชายหนุ่มเดินเข้าไปหา เลือกที่นั่งถัดจากจอม และเลี้ยงดื่มเธอ ระหว่างที่ทั้งคู่นั่งด้วยกัน ฝรั่งนายนั้นเรียกแคชเชียร์ให้ช่วยเป็นล่ามหลังจากที่พยายามกระซิบหลายประโยค แต่ไม่ได้รับคำตอบใด ๆ นอกจากรอยยิ้มเคอะเรินของจอม ฝรั่งถามแคชเชียร์ว่า "How much?" แคชเชียร์ตอบกลับไปว่า "For bar 200 for her up to you" แคชเชียร์แปลความให้จอมฟัง เธอทำหน้าจืดชืดใจ ฝ่ายชายยังคงย้ำคำถามเดิมจนกระทั่งแคชเชียร์แสดงกิริยารำคาญและบอกว่า "How much you can pay?" ฝ่ายชายตอบว่า "All night 1000" จอมพูดขึ้นว่า "ถึงเช้าเลยหรือแค่หกโมงเช้าได้ไหม" ฝ่ายชายบอกว่าหากอยู่แค่หกโมงเช้า เราจะจ่ายเพียง 800 บาท จอมทำหน้าไม่ถูก รำพึงว่าจะไปดีไหม ระหว่างนี้เอง พนักงานภายในเคาน์เตอร์ที่ทำหน้าผสมเหล้าอีกนางหนึ่งเข้ามาถามชายหนุ่มถึงที่พักของเขาว่าพักที่ไหน ชายหนุ่มยื่นนามบัตรของโรงแรมระดับห้า

ดาวแห่งหนึ่งในเชียงใหม่ เธอจึงพูดกับจอมว่า “พักโรงแรมดิเนะ ดูแลเซาติ ๆ เกอะ แล้วจะสบาย ได้เงินเป็นก้อน อยู่กับผู้ชายไทยมีหรือจะได้ ถ้าเป็นพี่ไม่คิดมากหรอก แผล็บเดียวก็เข้าแล้ว” ช่วงนี้เองจอมรำพึงขึ้นมาว่า “ไปก็ไป เราไม่ใช่สาวบริสุทธิ์นี่”

กระบวนการเจรจายังคงดำเนินต่อไปผ่านแคชเชียร์ที่ทำหน้าที่เป็นล่าม

ฝ่ายชาย : *I want to kiss her too, is she o.k.?*

จอม : จูบปากด้วยเหรอ จูบแล้วกินอนไซไหม

ฝ่ายชาย : *No not just kiss ,have a little sex .*

จอม : มีเซ็กส์ด้วยเหรอ

ฝ่ายชาย : *I want to make love too.*

จอม : มันจะทำทุกอย่างเลย

ฝ่ายชายพูดประโยคสุดท้ายก่อนเดินไปเข้าห้องน้ำว่า “let her think” ระหว่างนั้นจอมอยู่ในภาวะที่อ้าอึ้งท่ามกลางการบอกข้อมูลถึงความโชคร้ายที่อาจเป็นของเธอจากพนักงานในเคาน์เตอร์ เมื่อชายหนุ่มกลับมาเขาถามว่าตกลงหรือไม่ เธอยังคงนั่งนิ่ง ชั่วครู่ชายหนุ่มส่ายหัวและทำหน้าที่เช็ดบอกว่า “*I think she is not interesting ,she is too shy.*” และหันไปพูดกับจอมว่า “Sorry”

จอมพูดขึ้นว่า “มันไม่เอาแล้วไซไหม” สีหน้าของเธอเปลี่ยนไปอีกแบบหนึ่ง แบบที่มีนัยยะแห่งความผิดหวังบ่งบอกอยู่บ้าง ชายหนุ่มโบกมือขอบคุณล่าม และหันมาเจรจากับหญิงสาวด้วยตนเอง จอมไม่เข้าใจภาษาอังกฤษ เธอก็มองหน้าครุ่นคิดและในที่สุดเธอก็ตกลงไป ฝ่ายชายเรียกเก็บเงินและหันมาให้ล่ามช่วยทำหน้าที่อีกครั้งก่อนกุมมือหญิงสาวออกไปจากร้านว่า “*Tell her I will take care her and make her happy.*”

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า ในการเจรจาระหว่างผู้หญิงกับลูกค้าในเรื่องการซื้อบริการทางเพศ เป็นเรื่องของผู้หญิง โดยที่ทางบาร์ไม่มีบทบาทเข้าไปเกี่ยวข้อง ด้วยเหตุนี้ ผู้หญิงที่ไม่เคยผ่านประสบการณ์การต่อรองดังกล่าว จะเสียเปรียบและตกเป็นฝ่ายรับในสถานการณ์เช่นนี้ นับตั้งแต่การกำหนดขั้นตอนการปฏิบัติในเรื่องเพศ การกำหนดเรื่องราคา รวมทั้งการซื้อช่วงเวลาของผู้หญิงด้วย แม้ว่าในกรณีของจอม เธออาจจะยังไม่ได้ตั้งใจออกไปขายบริการทางเพศกับลูกค้ารายนี้ แต่เมื่อบรรยากาศในการรุกของลูกค้าเริ่มเล้าเข้ามา ประกอบกับการเข้าไปมีบทบาทของเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ ที่ช่วยในการสื่อสารและยังทำหน้าที่ตอกย้ำค่านิยมเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างผู้ชายไทยและลูกค้าฝรั่ง ผสมกับการคิดในเรื่องพรหมจรรย์ที่เธออุทานออกมา ทำให้สถานการณ์หมดตัวเข้าและนำไปสู่การตัดสินใจออกไปกับลูกค้า โดยที่เธอตกเป็นฝ่ายรองรับตลอดทุกขั้นตอนของสถานการณ์

๑

วันรุ่งขึ้น ผู้ศึกษาถามเธอถึงการตัดสินใจไปกับลูกค้าเมื่อคำคืนที่ผ่านมา เธอตอบว่า “อยากรู้ว่าไปกับแขกเป็นยังไง... มันเชิ๊สจัดจะตาย เมื่อคืนหลบไปอยู่ในห้องน้ำตั้งหลายหน กลัวและก็ชยะแฉะด้วย” บทเรียนในการขายบริการทางเพศครั้งแรกของจอมผ่านพ้นไป วันถัด ๆ มา เธอเริ่มโล่เลื้อและกางเกงสีดำทั้งชุด แต่งหน้าเข้มขึ้นเมื่อผู้ศึกษาทักทายเธอในเรื่องนี้เธอทำท่าอึ้งอาย จอมเข้านั่งในกลุ่มพูดคุยของพี่ ๆ ในบาร์ และมีลูกค้าเข้ามาเลี้ยงดื่มเธอประปราย เธอยังคงตั้งเครื่องดื่มเป็นน้ำอัดลมหรือน้ำผลไม้

จอมเริ่มยิ้มแยมและพูดคุยกับลูกค้าฝรั่งที่พูดภาษาไทยได้ สำหรับรายที่พูดไทยไม่ได้เธอเลือกใช้วิธีการเล่นเกมสล็อต เป็นสื่อกลางระหว่างเธอกับลูกค้า บางวันเธอได้รับการเลี้ยงดื่มจากลูกค้า 2-3 ดื่ม บางวันไม่ได้ดื่มเลย ครั้งหนึ่งเธอเคยได้ทิปจากลูกค้า 1000 บาท เนื่องจากลูกค้าคนดังกล่าวมานั่งดื่มกับเธอสองวันติดกัน และสัญญากับเธอว่าวันถัดมาจะพาเธอไปรับประทานอาหารเย็น แต่เนื่องจากเขาติดธุระต้องไปต่างจังหวัด จึงให้เงินเธอเป็นการปลอบใจ

จากการสังเกตของผู้ศึกษาและคำบอกเล่าของหญิงสาวที่เพิ่งใช้ชีวิตในการเป็นหญิงบาร์เบียร์ในช่วงแรกนั้นพบว่าผู้หญิงยังสับสนในความคิดของตนเองตอบทบทใหม่ในฐานะที่เป็นสาวบาร์เบียร์ซึ่งต้องทำหน้าที่ให้บริการผู้ชาย และชักจูงสถานการณ์ไปสู่การขายบริการทางเพศ นอกจากนี้ยังขาดทักษะการแสดงออกในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าชาวต่างประเทศ ตลอดจนยังไม่มีความสามารถในการใช้ภาษา รวมถึงยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับตัวลูกค้า ทำให้ผู้หญิงไม่สามารถประเมินสถานการณ์ของคู่ปฏิสัมพันธ์ได้ เธอจึงมักเป็นผู้ถูกเลือกจากลูกค้าเสียมากกว่าที่จะเป็นฝ่ายเข้าหา และปล่อยให้ลูกค้าเป็นฝ่ายกำหนดในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น ผู้หญิงจะได้ดื่มจากลูกค้าต่อเมื่อฝ่ายชายเอ่ยปากก่อน หรือการขอให้ฝ่ายชายเล่นอในเรื่องการเปย์บาร์ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้หญิงผ่านบทเรียนบทแรกในการออกไปกับลูกค้าเพื่อขายบริการทางเพศ พวกเธอจะผ่านความรู้สึกกลัว ตื่นเต้น ต่อประสบการณ์ในการค้าประเวณีและค่อย ๆ ละสมความรู้อในการประเมินลูกค้า ทักษะในเรื่องภาษาและการจัดวางตัวตนต่อไป

3. การปรุงแต่งตัวตน เสริมสร้างทักษะ และการปรับอารมณ์ของผู้หญิง

นอกเหนือจากการปรับความคิดให้ยอมรับในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์เพื่อการซื้อขายแล้ว ผู้หญิงที่อยู่ในช่วงเริ่มต้นในการทำงานบาร์เบียร์ยังต้องเรียนรู้จักการปรุงแต่งตัวตน นับตั้งแต่เรื่อง การแต่งกาย กิริยาท่าทาง และทักษะด้านต่าง ๆ ตลอดจนรวมถึงการปรับอารมณ์ของตนเองในระหว่างการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า

การสร้างภาพลักษณ์ภายนอก

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่สาม ถึงรูปลักษณะภายนอกของผู้หญิงว่า เรื่องความสวยงามของใบหน้าไม่ได้เป็นเกณฑ์สำคัญในการคัดเลือกผู้หญิงเข้าทำงานในบาร์เบียร์ แต่กระนั้นก็ตามความเป็นผู้หญิงบาร์เบียร์มีความโดดเด่นอยู่ที่รูปร่างดังที่เจ้าของบาร์เบียร์บอกไว้ว่า หากเป็นผู้หญิงตัวเล็กค่อนข้างได้เปรียบมากกว่าผู้หญิงตัวใหญ่ หรือผู้หญิงท้วม ภาพภายนอกที่โดดเด่นของผู้หญิงบาร์เบียร์คือ ผู้หญิงที่รูปร่างเล็ก ไขมันยาว ผิวสีแทน แน่นนอนว่าผู้หญิงที่เริ่มต้นทำงานอาจไม่มีองค์ประกอบเหล่านี้ตามภาพลักษณ์ดังกล่าว แต่สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนปรุงแต่งขึ้นได้ทั้งสิ้น

ผู้หญิงจะให้ความใส่ใจในการสร้างภาพลักษณ์ภายนอกของตนเองอย่างละเอียดละออ โดยการปรุงแต่ง ปรับตัวตนจากพื้นฐานเดิม จนกระทั่งถึงการเปลี่ยนแปลงแต่งเติมเพื่อให้ดูเป็นคนใหม่ การดูแลเนื้อตัวร่างกายเหล่านี้ ส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการเลียนแบบเพื่อนร่วมงาน ผลมผลานกับรสนิยมและรายได้ที่มีอยู่ในช่วงเวลานั้น ๆ

การปรุงแต่งกลิ่นตัว ทันทีที่ผู้หญิงก้าวเข้าสู่ช่วงเวลาทำงานในบาร์เบียร์ พวกเธอจะให้ความสำคัญกับกลิ่นหอมของเนื้อตัว เสื้อผ้าและกลิ่นปากมากที่สุด หลายคนมีน้ำหอมติดกระเป๋าและพร้อมที่จะหยิบขึ้นมาฉีดทุกครั้งก่อนที่จะออกไปกับลูกค้า การเลือกยี่ห้อน้ำหอม ในช่วงแรกของการทำงาน ผู้หญิงมักซื้อน้ำหอมราคาถูกในกลิ่นที่ตนเองพึงพอใจเนื่องจากมีเงินทองจำกัด บางคนมักจะแอบจดจำยี่ห้อน้ำหอมราคาแพงของเพื่อนร่วมงานบางคนที่มีลูกค้าชาวต่างประเทศซื้อเป็นของกำนัลให้ก่อนเดินทางกลับ ต่อเมื่อตนเองมีรายได้มากพอหรือโชคได้เงินพิเศษจากลูกค้า ก็จะลงทุนซื้อน้ำหอมต่างประเทศที่มีสนนราคานับพันบาทมาใช้ ในเรื่องการระมัดระวังเกี่ยวกับกลิ่นปาก เกือบทุกคนมีลูกอม หมากฝรั่ง เพื่อดับกลิ่นปาก และบ้วนปากทุกครั้งภายหลังการรับประทานอาหารมื้อดึกในบาร์ก่อนที่จะไปต้อนรับลูกค้า บางคนพิถีพิถันในเรื่องกลิ่นหอมของเสื้อผ้า โดยการเลือกรักผ้าและใช้น้ำยาปรับผ้านุ่มแช่เสื้อผ้าของเธอเป็นเวลานานหลายชั่วโมงด้วยความเชื่อว่าเสื้อผ้าจะมีกลิ่นหอมติดทนนาน

การใช้เครื่องสำอางค์ ผู้หญิงทุกคนมีกระเป๋าเครื่องสำอางค์ไว้ติดตัว ซึ่งประกอบด้วย แป้งผัดหน้า ดินสอเขียนคิ้ว อายแชโดว์ ลิปสติกหลากหลายสี ในบางวันผู้หญิงที่เคยแต่งหน้าเข้มจัดเลือกแต่งหน้าแบบอ่อนให้ดูเป็นธรรมชาติ มีเพียงแป้งผัดหน้าและลิปสติกสีอ่อนเท่านั้น โดยให้เหตุผลว่า บ่อยครั้งที่เธอได้ลูกค้า เพราะแต่งหน้าเพียงเล็กน้อยเช่นนี้ เนื่องจากสะดุดตาและดูดูเป็นธรรมชาติ สำหรับผู้หญิงที่อยู่ในวัย 35 ปี ขึ้นไป มักมีร่องตีนก้นก่อนแต่งหน้า และเน้นการแต่งหน้าแบบเข้ม การเลือกซื้อเครื่องสำอางค์สำหรับผู้หญิงที่เริ่มทำงานใหม่ ๆ มักเป็นเครื่องสำอางค์ราคาถูกที่พบได้ตามห้างสรรพสินค้าหรือตลาด ต่อเมื่อมีรายได้จากการทำงาน ผู้หญิงจะเริ่มเรียน

รู้จักกันว่าที่ขายสินค้าเหล่านี้ในระบบผ่อนส่ง ซึ่งมีทั้งเครื่องสำอางค์ น้ำหอม และเสื้อผ้า ตลอดจนผ้าปูที่นอน ซึ่งยี่ห้อสินค้ามักเป็นของปลอมที่เลียนแบบยี่ห้อดัง จนกระทั่งเมื่อผู้หญิงมีรายได้เป็นกอบเป็นกำอย่างแท้จริง การเลือกยี่ห้อขึ้นอยู่กับการนิยมส่วนบุคคล บางคนเลือกสินค้าต่างประเทศที่ขายตามเคาน์เตอร์ในห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ โดยเฉพาะเครื่องสำอางค์สำหรับบำรุงใบหน้าและผิวพรรณ ขณะที่บางคนเลือกใช้ยี่ห้อที่มีคุณภาพแต่เป็นสินค้าที่ผลิตในประเทศไทยซึ่งมีราคาถูกกว่า

การทำศัลยกรรมตกแต่งใบหน้า พบว่า มีความนิยมในกลุ่มผู้หญิงบาร์เบียร์ด้วยเช่นกัน ในกลุ่มศึกษามีผู้หญิงที่ทำศัลยกรรมเสริมจมูก ลอกคน และทำศัลยกรรมที่คางอีกด้วย ระหว่างที่ทำงานในบาร์เบียร์ ผู้ศึกษายังได้พบกับผู้หญิงที่ทำงานเกี่ยวข้องกับความงามมาเสนอแนะให้เจ้าของบาร์เบียร์ทำศัลยกรรมตกแต่งโหนกแก้ม โดยอธิบายว่า ลักษณะหน้าของสาวเหนือมักมีโหนกแก้มสูงทำให้ดูเหมือนผู้ชาย หากจะให้ดูงดงามแบบหญิงสาวแล้ว การทำศัลยกรรมปรับปรุงโหนกแก้มจะช่วยให้ใบหน้าของเธอดูอ่อนหวานมากขึ้น เจ้าของบาร์เบียร์ก็ให้ความสนใจกับคำแนะนำดังกล่าวแต่ยังไม่ได้ตกลงใจที่จะทำศัลยกรรม

การเลือกทรงผม ดูแลรูปร่าง ผิวพรรณ และเล็บมือ เล็บเท้า เมื่อถามผู้หญิงบาร์เบียร์ว่า จริงหรือที่ผู้หญิงรูปร่างผอมเล็ก ใ้วมยาว ผิวสีแทน เป็นลักษณะที่โดดเด่นและเป็นที่ยอมรับของลูกค้า ผู้หญิงที่มีประสบการณ์มักเห็นตรงกันว่าเป็นความจริง พวกเธอเองก็เคยถามไถ่ในเรื่องนี้กับลูกค้าฝรั่งหลายครั้ง ได้คำตอบว่า ผู้หญิงฝรั่งรูปร่างใหญ่ อ้วนและดูไม่อ่อนหวานเหมือนผู้หญิงไทย ด้วยความเชื่อดังกล่าวที่ส่งต่อมาจากปากของรุ่นพี่ในที่ทำงาน ทำให้ผู้หญิงเกือบทุกคนมีความพยายามที่จะสร้างภาพลักษณ์ดังกล่าวแก่ตนเองบ้าง การควบคุมน้ำหนัก โดยใช้ยาลดความอ้วน เป็นความพยายามที่เห็นอยู่บ่อยครั้งในผู้หญิงที่ค่อนข้างอ้วน การกินยาทำควบคู่ไปกับการอดอาหาร ซึ่งประสบความสำเร็จในบางช่วงเท่านั้น หลายคนผอมทันตาเห็น ในช่วงกลางวัน ยามที่ใบหน้าปราศจากเครื่องประติมากรรมจะเห็นชัดถึงความซูบเซียว อิดโรยที่ปรากฏชัดเจนบริเวณขอบตา ขณะที่ยามค่ำคืน เครื่องสำอางค์และแสงไฟช่วยอำพรางความอิดโรยได้เป็นอย่างดี ผู้หญิงหลายคนทนไม่ไหวกับอาการแพ้ยาที่ทำให้พวกเขาคอเคลื่นไล่ วิงเวียน เป็นอย่างมาก ในที่สุดการกินยาลดความอ้วนก็ยุติลง เหลือเพียงความอดทนรับประทานยาให้พอประทังชีวิต จนกระทั่งปล่อยเนื้อตัวกลับมาท้วมจัดอีกครั้ง จึงหวนกลับไปยาลดความอ้วนใหม่

การรักษาหน้าอก และส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่ผู้หญิงให้ความสำคัญ ดังที่ได้นำเสนอไปแล้วในบทที่สองว่า ผู้หญิงบาร์เบียร์เกือบทั้งหมดผ่านชีวิตการแต่งงานและมีลูกมาแล้ว ทำให้เนื้อตัว ร่างกายของเธอมีความเปลี่ยนแปลง เช่น หน้าท้องลาย ก้นลาย

หน้าอกหย่อนยานจากการให้นมลูก สีของหัวนมมีลักษณะดำคล้ำ เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ผู้หญิงใส่ใจ ทั้งสิ้น การใช้ครีมบำรุงผิวพรรณแก้ท้องลาย กันลาย ตลอดจนการนวดหน้าอก เป็นการดูแลที่ผู้หญิงที่มีประสบการณ์ในการทำงานให้ความสำคัญ โดยเฉพาะในกลุ่มของผู้หญิงที่มีอายุตั้งแต่ 35 ปี เป็นต้นไป หลายคนจะมีเคล็ดลับส่วนตัวในการดูแลรักษาเรือนร่างของตน เช่น การรับประทานยาคุมกำเนิดเพื่อยืดเวลาให้หน้าอกยังเกิดความเต่งตึงต่อไป พร้อมกับการใช้ครีมนวดหน้าอก เป็นต้น

นอกเหนือจากเรือนร่าง ผู้หญิงทุกคนให้ความสำคัญกับทรงผม ส่วนใหญ่เลือกไว้ผมยาว และแน่นอนว่า ต้องเลือกใช้ยาสระผมที่มีกลิ่นหอม ผู้หญิงที่มีรายได้ดีจำนวนหนึ่งมักจะไปจัดแต่งทรงผมที่ร้านทำผมอาทิตย์ละสองสามครั้ง แต่ส่วนใหญ่จะดูแลทรงผมตนเอง โดยมากจะปล่อยผมยาวสลวยกลางหลังมากกว่าการรวบผมไว้ ผู้หญิงจำนวนหนึ่งมักมีการเปลี่ยนแปลงทรงผมอยู่เป็นประจำ เช่น ไปตัดผม ยืดผมให้เหยียดตรง เปลี่ยนสีผมเป็นสีต่าง ๆ โดยเฉพาะสีน้ำตาลอ่อน ซึ่งเชื่อว่าจะทำให้ใบหน้าดูอ่อนกว่าวัย แต่แทบจะไม่มีผู้หญิงคนไหนที่ไว้ผมยาวและไปตัดผมสั้นเลย การดูแลความสะอาดและสีของเล็บมือและเล็บเท้าเป็นความสำคัญอีกอย่างหนึ่ง ผู้หญิงบางคนถือเป็นงานที่จะต้องเปลี่ยนสีเล็บทุกสองวันเพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซากจำเจ ผู้หญิงที่มีประสบการณ์ส่วนใหญ่มักจะตื่นตัวในการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงตนเองให้สดใสม่ และมีหลากหลายรูปแบบอยู่ตลอดเวลา แตกต่างจากผู้หญิงที่เริ่มมีประสบการณ์ในการทำงานซึ่งมักมีตัวตนที่หลากหลายน้อยกว่า การปรุงแต่งเหล่านี้ล้วนเป็นทักษะที่สามารถเรียนรู้ได้จากประสบการณ์ในการทำงาน

การเลือกใช้เสื้อผ้า รองเท้า และกระเป๋า

การเลือกใช้เสื้อผ้า รองเท้ามีลักษณะใกล้เคียงกับการแต่งหน้า และการทาสีเล็บ ตลอดจนการจัดแต่งทรงผม กล่าวคือ ต้องมีความหลากหลายรูปแบบ โดยมีสีประจำของเครื่องแต่งกายเป็นสีด้า ผู้หญิงจะแต่งกายอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับว่าในคืนนั้น ๆ พวกเธอต้องการนำเสนอตัวตนออกไปในลักษณะใด เช่น เป็นผู้หญิงเซ็กซี่ ผู้หญิงเรียบร้อยดูเป็นผู้ใหญ่ ผู้หญิงวัยรุ่น ผู้หญิงก้ำกึ่ง ผู้หญิงเปรี้ยว เป็นต้น เสื้อผ้าของพวกเธอจึงมีหลากหลายแบบ โดยส่วนใหญ่จะเน้นไปที่ความเซ็กซี่ ีตามแฟชั่น เช่น การใส่เสื้อสายเดี่ยว เสื้อโคร้ตะดือ เสื้อเกาะอก ผู้หญิงมักเลือกเสื้อผ้าเป็นสีพื้นโดยเฉพาะสีด้า และการใส่กางเกงและกระโปรงมีปะปนกัน หากเป็นกางเกงค่อนข้างเน้นไปที่กางเกงรัดรูป ส่วนกระโปรงส่วนใหญ่จะเป็นกระโปรงสั้นปิดกันเพียงเล็กน้อย ขณะที่ผู้หญิงหลายคนก็มีรสนิยมเฉพาะและความเชื่อที่แตกต่างกันไป เช่น บางคนมีความเชื่อว่า เธอใส่เสื้อตัวนี้แล้วมักจะโชคได้ลูกด้าที่ดี เป็นต้น ผู้หญิงส่วนมากจะมีรองเท้าที่ใส่มาทำงานมากกว่าหนึ่งคู่ขึ้นไป โดยเลือกแต่งตามเสื้อผ้า และรองเท้าทุกคู่จะเป็นรองเท้าส้นสูง ซึ่งมีทั้งรองเท้าส้นสูงแบบผู้หญิง

และรองเท้าสันตึกตามแฟชั่น ส่วนการเลือกใช้กระเป๋าพบว่า ผู้หญิงมักใช้กระเป๋าใบเดิมแตกต่างจากรองเท้า คงเป็นเพราะกระเป๋ามีบทบาทน้อยในการปรุงแต่งภาพลักษณ์ของผู้หญิง แตกต่างจากรองเท้า เลือผ้า ที่อยู่ติดตัวผู้หญิงตลอดเวลา

ภาพลักษณ์ในเรื่องการแต่งกายที่กล่าวมานี้เป็นภาพส่วนใหญ่ของผู้หญิงที่มีประสบการณ์ในการทำงาน ขณะที่ผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มทำงานยังไม่มีจึกที่จะเน้นเรือนร่าง แสดงความเชิกลีผ่าน การแต่งกาย ผู้หญิงที่ทำงานครั้งแรก ๆ จะพยายามเลียนแบบการแต่งกายจากรุ่นพี่ที่มีประสบการณ์มาก่อน เช่น การเลือกชุดที่เผยให้เห็นเนื้อตัว ไม่ว่าจะเป็นการเปลือยไหล่ การใส่เสื้อแขนกุด เสื้อสายเดี่ยว กระโปรงตัวสั้นขนาดปิดกันเพียงเล็กน้อย ตลอดจนถึงสีเสื้อผ้าที่มักใช้สีดำ เป็นส่วนใหญ่ ผู้หญิงหลายคนเพิ่งหัดใส่รองเท้าส้นสูงเป็นครั้งแรก

ในสัปดาห์แรกของการทำงานของผู้หญิงที่ไม่เคยมีประสบการณ์การคลุกคลีกับชีวิตกลางคืนมาก่อน มักจะแต่งเนื้อแต่งตัวตามความเคยชิน แม้พยายามจะเลือกเสื้อผ้าตัวที่คิดว่าดีที่สุด แต่ก็ดูเหมือนจะเป็นความเขยเหลยจนได้ ในครั้งแรก ๆ ผู้หญิงจะแต่งหน้าแบบอ่อน ๆ และค่อย ๆ เติบโตแต่งสีเข้มขึ้นเพื่อให้เป็นที่สะดุดตาให้กับแสงไฟในยามค่ำคืน การปรุงแต่งหน้าตา ทรงผม ตลอดจนเสื้อผ้าในช่วงต้น ๆ มักจะใช้ของเดิมที่เธอมีอยู่ ซึ่งค่อนข้างจำกัด

จากการสังเกตผู้หญิงที่เพิ่งจากบ้านในชนบทหรือก้าวเข้าสู่การทำงานในบาร์เบียร์ครั้งแรก แทบจะมีลมบัติติดตัวน้อยชิ้นมาก ส่วนใหญ่เป็นเสื้อผ้าสองสามชุดที่เธอคิดว่าดีที่สุด ของใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ เพียงเท่านั้น จวบจนกระทั่งผู้หญิงเริ่มมีรายได้จากการทำงาน เงินจำนวนแรกจะถูกนำไปใช้จ่ายเพื่อปรุงแต่งตนเองให้เข้ากับสถานที่ทำงานใหม่ และกันเงินจำนวนหนึ่งไว้สำหรับจ่ายค่าที่พัก หากเธอไม่ได้พักอยู่กับเพื่อนฝูงหรือคนรู้จัก ผู้หญิงจะเช่าห้องพักที่ใกล้กับบาร์เบียร์สามารถเดินเท้ามาถึงได้ ราคาห้องพักส่วนใหญ่ตกราวเดือนละ 800-1200 บาท และในช่วงถัดไปจึงเก็บเงินเพื่อส่งกลับไปให้ครอบครัว

การปรุงแต่งกิริยาท่าทางและการปรับอารมณ์ของผู้หญิง

เรื่องการปรุงแต่งกิริยาท่าทางหรือจริตในการวางตัวต่อหน้าลูกค้า เป็นความยากลำบากอีกชั้นตอนหนึ่งในการทำงาน ผู้หญิงที่ยังอยู่ในช่วงการปรับตัว มักจะขัดเขินในการจัดวางกิริยาท่าทางเวลาที่เธอนั่งดื่มกับลูกค้า บางคนนั่งตัวแข็ง เอามือทั้งสองวางไว้บนตัก ทอดสายตาไปจับจ้องอยู่ที่การเคลื่อนไหวของผู้คนในบาร์ นาน ๆ ครั้งจึงหันมาสบตาส่งยิ้มให้กับลูกค้าของเธอและยกแก้วขึ้นชนดื่ม ช่วงเวลานี้นับเป็นความอึดอัดใจสำหรับผู้หญิงเป็นอย่างมาก

จากการศึกษาพบว่า ผู้หญิงที่เพิ่งเริ่มทำงานในช่วงแรกมักจะแสดงออกตามลักษณะตัวตนเดิม และมีความรู้สึกต่อสถานการณ์และคู่ปฏิสัมพันธ์ตามวิถีเดิมที่ตนคุ้นเคย การเข้ามาปรากฏตัวอยู่ในสถานการณ์ใหม่ที่ผู้หญิงอยู่อย่างเต็มอกกว่ามีเป้าหมายเพื่อให้ได้เงินจากลูกค้าผู้ชาย ทำให้การแสดงออกของผู้หญิงมีลักษณะร่วมคือการโอนอ่อนผ่อนตามความต้องการของลูกค้า เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างในเชิงได้เปรียบเสียเปรียบของผู้หญิงแต่ละคนที่มีพื้นฐานแตกต่างกัน ทั้งในแง่รูปร่างหน้าตา วัย และความเป็นชาติพันธุ์ ในส่วนนี้จึงเลือกนำเสนอเรื่องราวของผู้หญิง 2 คน ได้แก่ ก้อยและเมย์

ก้อย อยู่ในวัย 20 ปีเศษ ขณะที่เมย์อยู่ในวัย 30 ปีเศษ ทั้งคู่ผ่านการมีสามีและลูกมาแล้ว แม้ทั้งคู่จะเพิ่งเริ่มต้นชีวิตการทำงานบาร์เบียร์ในเวลาใกล้เคียงกัน แต่ก้อยเป็นฝ่ายได้เปรียบ ทั้งในแง่รูปร่างหน้าตา ตลอดจนวัย ตามภาพลักษณ์ที่เป็นที่ต้องการของลูกค้าชาวตะวันตก ขณะที่เมย์ มีความด้อยกว่า แม้ว่าเธอจะไฉ่ผมยาวกลางหลัง แต่รูปร่างของเมย์มีโครงร่างที่ใหญ่ ท้วมและตัวค่อนข้างเตี้ย ใบหน้ามีฝ้าจากการกรำแดดกลางไร่นา หน้าจ้ำเธอยังเป็นคนที่เก็บตัว ค่อนข้างเขินขวย เนื่องจากเธอพูดภาษาไทยไม่ค่อยได้ เพราะเธอเกิดและเติบโตมาในสังคมของชาวสิตู เมย์จึงมีเพียงรอยยิ้มอย่างเอียงอายและดวงตาหมองเศร้า ขณะที่ก้อยเต็มไปด้วยความสดใส พื้นฐานเหล่านี้ทำให้โอกาสของทั้งคู่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานที่ส่วนมากเป็นคนพื้นราบ และการเข้าถึงลูกค้า

ผู้หญิงที่ชื่อก้อย

ก้อยเพิ่งเข้ามาทำงานในบาร์เบียร์ได้หนึ่งสัปดาห์เล่าประสบการณ์ของเธอว่า “มาทำงานวันแรกก็เจอฝรั่งคนหนึ่ง เขามากับเพื่อน เพื่อนเขาจับพินิตอยู่ ส่วนใหญ่เขาจะมาเล่นสไนเกอร์ บางทีก็มาตั้งแต่สามทุ่มจนถึงตีสาม คืนแรก ๆ เขาเลี้ยงดื่มหนูประมาณสิบดื่ม และจะให้ทิปทุกครั้ง ๆ ละ 200-300 บาท เขาดูหนูอยู่อาทิตย์หนึ่งถึงได้ชวนไปด้วย”

ก้อยพูดความในใจของเธอว่า “เจอฝรั่งก็ตื่นเต้นนะ เพราะพูดภาษาอังกฤษก็ไม่ได้ ได้แต่ใช้ภาษาโบ๊ แล้วก็ยิ้มเอา หนูไม่รู้ว่าจะให้เขาเลี้ยงดื่มยังไง พวกที่บางคนเขาก็ช่วยพูดให้ หนูเห็นที่เขาได้ดื่มกัน เขากล้าพูดกับแขกว่า เขาจะไปกับแขก หนูไม่รู้ว่าเขาพูดยังไง แต่หนูก็ไม่กล้าถามเขาหรอก ส่วนใหญ่แขกที่หนูนั่งด้วย เขาจะเลี้ยงดื่มหนูเอง เขาก็จะทำมือว่าดื่มมัย หนูก็ไปส่งดื่ม”

คำบอกเล่าของก้อยตรงกับการสังเกตของผู้ศึกษา เมื่อนิด เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ของก้อยยกมือเรียกเธอเข้าไปนั่งคุยกับชายหนุ่มชาวตะวันตกหน้าตาหล่อเหลานายหนึ่ง ก้อยเลือกที่นั่งคนละฝั่งกับลูกค้า เธอไม่ได้หันไปมองลูกค้าโดยตรง สีนํ้าของเธอดูเรียบเฉย ทอดสายตาดูผู้คนที่ชวักไว้อยู่หน้าร้าน ระหว่างนั้นชายหนุ่มจ้องสำรวจวงหน้าของเธออยู่ตลอดเวลา นาน ๆ ครั้ง

ก้อยจะหันไปลบตาและสงยิ้มให้บ้าง ในที่สุดชายหนุ่มถามเธอว่าจะดื่มอะไร เธอจึงลุกเดินไปสั่งเครื่องดื่มที่เคาน์เตอร์สำหรับตัวเธอเอง เธอมีส่วนร่วมอยู่ในวงสนทนาในฐานะที่เป็นผู้ฟังเท่านั้น

การทำงานในสัปดาห์แรกของก้อยเป็นระยะเวลาที่เธอรู้สึกอึดอัดใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขั้นตอนแรก คือการเข้าหาลูกค้า ช่วงนี้ผู้หญิงมักจะได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ บางคนเธอเริ่มคุ้นเคยด้วยบ้างเพื่อเปิดโอกาสให้ “เด็กใหม่” ได้รู้จักกับลูกค้า ระดับการช่วยเหลือบางครั้งเป็นการดึงเด็กใหม่เข้าไปร่วมโต๊ะ และแนะนำให้ลูกค้าเลี้ยงดื่มเด็กใหม่บ้าง บางกรณีลูกค้าของผู้หญิงรุ่นพี่มาที่บาร์พร้อมกันหลายคน เพื่อนร่วมงานก็จะแนะนำคนที่เหลือให้เด็กใหม่เข้าไปนั่งด้วย แต่น้อยครั้งที่ผู้หญิงที่มาทำงานในช่วงแรกจะเป็นฝ่ายเข้าไปนั่งกับลูกค้าด้วยตนเอง การได้เข้าไปนั่งกับลูกค้ารายแรก ๆ มักจะเกิดจากการที่ลูกค้าส่งสายตา รอยยิ้มหรือกิริยาท่าทางบางอย่างเพื่อเรียกให้เธอเข้าไปนั่งด้วย ผู้หญิงจึงก้าวเข้าไปนั่งเผชิญหน้ากับลูกค้า

การเข้าถึงลูกค้าในขั้นตอนแรกนี้ ผู้หญิงมีความสับสนอยู่อย่างน้อยสองประเด็นด้วยกัน ได้แก่ ประเด็นแรก คือ ความสับสนในการเป็นฝ่ายเข้าไปหาผู้ชาย แม้ว่าเธอจะผ่านการตัดสินใจก้าวเข้าสู่การขายบริการทางเพศก็ตาม แต่เธอก็ยังรู้สึกกระอักกระอ่วนใจที่จะเป็นฝ่ายเข้าหาลูกค้า ซึ่งมีนโยบายของการเป็นผู้เสนอตัวเพื่อให้ผู้ชายสนใจ ประเด็นที่สอง ผู้หญิงยังไม่รู้จักลูกค้าและเพื่อนร่วมงานของเธอเพียงพอ เธอไม่แน่ใจว่าลูกค้าที่เข้ามาในบาร์เบียร์เป็นแขกประจำของผู้หญิงคนใดในร้านหรือไม่ เธอเกรงว่าหากพรวดพรวาดเข้าไปหาลูกค้าอาจเกิดปัญหากับเพื่อนร่วมงาน นอกจากนี้ยังมีปัญหาในเรื่องความไม่คุ้นเคยกับชาวต่างชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการสื่อสารที่ต้องใช้ภาษาต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งนับเป็นปัญหาพื้นฐานของผู้หญิงทุกคนที่เข้ามาทำงานบริการกับชาวต่างประเทศเป็นครั้งแรก

อย่างไรก็ตาม รูปร่าง หน้าตาและภาพลักษณ์ของผู้หญิงในการแสดงออกช่วงแรกของการทำงาน ยังมีลักษณะที่ผูกติดอยู่กับตัวตนเดิม ไม่ค่อยได้มีการปรุงแต่งกิริยาท่าทาง และการแต่งกายมากนัก และมักเป็นที่กล่าวขานกันในวงการบาร์เบียร์ว่า รสนิยมในเรื่องผู้หญิงของชาวตะวันตกมักจะชอบผู้หญิงรูปร่างเล็ก ไขมันยาวและมีผิวสีแทน เนื่องจากเป็นลักษณะที่ตรงข้ามกับผู้หญิงตะวันตก

บุคลิกของก้อยตรงกับลักษณะที่กล่าวมาเช่นกัน เพียงแต่เธอไขมันสั้นคล้ายเด็กมัธยมปลาย หญิงสาวมีรูปร่างเล็ก เรือนร่างของเธอไม่ได้บ่งบอกเลยว่าเธอผ่านการมีลูกมาแล้วหนึ่งคน ใบหน้าและดวงตาที่คมเข้มถูกแต่งแต้มด้วยแป้งและริมฝีปากถูกบรรจงวาดด้วยลิปสติกสีอ่อน เธอสวมชุดกระโปรงเอี๊ยมที่ทำจากผ้ายีนส์ยาวปิดหัวเข่ามีเสื้อแขนกุดสีขาวอยู่ภายใน ลวมถุงเท้าและรองเท้าที่มีลักษณะคล้ายรองเท้าผ้าใบคู่โต

นอกเหนือจากรูปร่าง หน้าตาของผู้หญิงจะเป็นจุดดึงดูดของลูกค้าแล้ว ความเป็น “เด็ก หน้าใหม่” ในบาร์เบียร์ก็มีส่วนสำคัญที่ทำให้ลูกค้าให้ความสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกค้าประจำ ของบาร์เบียร์ ดังเช่นป๊อง หนึ่งในสองของหุ้นส่วนจัดมินบาร์บอกกับนักศึกษาว่า “ลูกค้าบางคนมา ประจำเห็นแต่ผู้หญิงหน้าเดิม ๆ พอมาเจอเด็กใหม่ ก็อึ้ง เด็กใหม่ เกิดความสนใจขึ้นมา บางครั้งก็ เด็กใหม่จริง ๆ ไม่เคยทำบาร์มาก่อน บางทีก็เป็นเด็กเก่าจากบาร์อื่นมาทำงานที่บาร์เราก็กลายเป็น เด็กใหม่ ผู้หญิงก็เหมือนกัน ลูกค้าบางคนมาทุกปีแต่เด็กเพิ่งมาเจอนี้ก็อึ้ง เป็นลูกค้าหน้าใหม่ ก็ หมุนเวียนกันไปแบบนี้”

คำบอกเล่าของหุ้นส่วนจัดมินบาร์ สะท้อนให้เห็นว่า การหมุนเวียนเปลี่ยนสถานที่ทำงาน ของผู้หญิงบาร์เบียร์เป็นภาวะปกติที่เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำ การเปลี่ยนสถานที่สร้างความเป็น “เด็กใหม่” ให้กับลูกค้าอาจร แต่ผู้คลุกคลีอยู่ในแวดวงบาร์เบียร์ต่างรู้ดีถึงการหมุนเวียนในลักษณะนี้ เป็นอย่างดี

ประสบการณ์ช่วงต้น ๆ ในการเข้าถึงลูกค้าของผู้หญิงที่มาทำงานในบาร์เบียร์ครั้งแรกมักจะเกิดขึ้นจากการที่ลูกค้าเป็นฝ่ายเลือกเธอเข้าไปนั่งด้วย แต่การที่จะตัดสินใจออกไปขายบริการ ทางเพศครั้งแรกขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของผู้หญิงอีกครั้ง เช่น ในกรณีของก้อย เธอเล่าว่ามา ทำงานวันแรก ๆ มีลูกค้าอายุ 44 ปี มาเล็งตีมเธอและชวนเธอให้ไปเที่ยวด้วยหนึ่งสัปดาห์ โดยจะ จ่ายค่าบาร์และค่าตอบแทนให้เธอวันละ 1000 บาท แต่เธอไม่ตกลง “มาถึงวันแรก มีคนแก่มาชวน หนูไป เขาบอกว่าเขาเอาไปเป็นอาทิตย์เลยแต่หนูไม่ไป เพราะ แก่ อายุตั้ง 44 ปี หนูไม่ชอบคนแก่ ยังทำใจไม่ได้ แก่มากก็ไม่ไหว มันรู้สึกยังไม่รู้”

อาจกล่าวได้ว่า “ความหนุ่มหรือความแก่” เป็นภาวะที่ถูกสร้างขึ้นตามการให้ความหมาย ของแต่ละคน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนปีของอายุแต่ต้องเทียบเคียงกับตัวผู้หญิง พ่อแม่ ญาติพี่น้อง ของผู้หญิงด้วย ผู้ศึกษาถามก้อยว่า เกณฑ์ในการตัดสินใจว่าลูกค้าแก่นั้น อยู่ที่ตัวเลขอายุเท่าใด เธอบอกว่าหากอายุ 40 ปี ขึ้นไปเธอก็ถือว่าแก่แล้ว เพราะพ่อของเธอก็อยู่ในวัยประมาณเดี๋ยวนี้นี้

ช่วงแรกในการใช้ชีวิตเป็นสาวบาร์เบียร์นั้น ผู้หญิงจะตัดสินใจในการเลือกไปกับลูกค้าโดย ใช้เกณฑ์ที่เธอพอใจไม่ว่าจะเป็นเรื่องวัย รูปร่างหน้าตาหรือการปฏิบัติต่อกันระหว่างที่นั่งสนทนา ด้วย เช่น ผู้หญิงบางคนไม่ชอบผู้ชายรูปร่างอ้วนมาก ไม่ชอบผู้ชายหัวล้าน ไม่ชอบผู้ชายที่จับเนื้อ ตัวของเธอระหว่างที่นั่งสนทนาอยู่ด้วย เป็นต้น การมองผู้ชายในช่วงต้นนี้ยังผูกติดอยู่กับความคิด ในการมองผู้ชายที่อยู่นอกบริบทการค้าประเวณี ประกอบกับเงื่อนไขการทำงานในบาร์เบียร์ไม่มีกฎ เกณฑ์บังคับให้ผู้หญิงต้องออกไปกับลูกค้าทุกคนที่เสนอค่าตอบแทนให้ ดังนั้นถึงแม้ว่าในระยะ แรกผู้หญิงยังไม่มีโอกาสเข้าถึงลูกค้าในฐานะที่เป็นฝ่ายเลือกลูกค้าที่จะเข้าไปนั่งบริการด้วยตัวเธอ

เอง แต่ในขั้นตอนการออกไปกับลูกค้านอกบาร์เบียร์ ผู้หญิงยังมีโอกาสตัดสินใจในบางระดับว่าเธอจะไปหรือไม่

หลังจากที่ผู้หญิงได้เข้าสู่บทเรียนแรกในการเข้าไปนั่งสนทนากับลูกค้าชาวต่างประเทศ เธอยังต้องเจอปัญหาระหว่างการเผชิญหน้ากับลูกค้าอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดขัดในเรื่องการใช้ภาษา ลูกค้าบางกลุ่มที่ใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทยช่วงเวลานึงสามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้บ้าง บางกลุ่มใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักเท่านั้น ส่วนบางกลุ่มใช้ภาษาอื่น ๆ เช่น ฝรั่งเศส เยอรมัน เป็นต้น ระยะแรกในการทำงาน ผู้หญิงจะพึงพอใจที่พบลูกค้าชาวตะวันตกที่พูดภาษาไทยได้บ้าง เพราะปัญหาในการสื่อสารจะได้น้อยลง แต่กระนั้นผู้หญิงก็ยังเผชิญปัญหาในการจัดวางกิริยาท่าทางระหว่างที่นั่งกับลูกค้า การเลือกสิ่งเครื่องดื่มให้กับตนเอง การเอาอกเอาใจลูกค้า ตลอดจนการสนทนา

ก้อยได้พบปะลูกค้าคนหนึ่งที่เราเรียกชื่อว่า "คุณเค" เขามีรูปร่างสูงใหญ่ และหน้าตาหล่อเหลาตามแบบชาวตะวันตก มักจะแต่งตัวสุภาพ เรียบร้อย สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวกับกางเกงสแล็ค รอยยิ้มมีโทรศัพท์มือถือ และมักจะมานั่งดื่มที่บาร์แห่งนี้กับเพื่อนผิวสีเข้มนายหนึ่ง รอยยิ้มเป็นฝ่ายแสดงความสนใจในตัวของก้อยก่อน โดยส่งสายตา และรอยยิ้มให้เธอ ตลอดจนฝากบอกนิด เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ให้ชักชวนเธอมานั่งดื่มด้วย ก้อยรู้จักเรื่องราวของเขาเพียงแค่ว่าเขาเป็นชาวออสเตรเลียที่อยู่กรุงเทพฯ มาหลายเดือน พูดภาษาไทยพอได้บ้าง หลังจากทีมนัดแนะ คุณเคให้เธอได้รู้จัก เธอมักจะเข้าไปนั่งกับเขาเกือบทุกคืนเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ ตลอดช่วงเวลานั้น เธอจะได้ดื่มกับเขาคืนหนึ่ง ๆ ราว 7-10 ดื่ม ช่วงเวลานั้นคุณเคจะออกไปเล่นสไนก์เกอร์เป็นประจำ บางครั้งก็สนทนากับเพื่อนชายของเขาที่มาด้วย ส่วนก้อยซึ่งกำลังฝึกหัดเล่นสไนก์เกอร์ จึงยังไม่มีฝีมือขนาดที่จะเป็นคู่เล่นของลูกค้าได้ เธอจึงได้แต่นั่งเฉย ๆ อยู่ที่โต๊ะ และยกแก้วชนกับเขาเป็นครั้งคราวเมื่อชายหนุ่มกลับมาที่โต๊ะระหว่างการเล่นสไนก์เกอร์

แล้วค่ำวันหนึ่งคุณเคก็ชวนเธอออกไป เขาพักอยู่ที่โรงแรมแห่งหนึ่งระดับสามดาว การตัดสินใจออกไปกับคุณเค เธอไม่ได้ตกลงในเรื่องราคาค่าบริการแต่อย่างใด เพราะเธอคิดว่าชายหนุ่มคงใจดี เนื่องจากเธอได้เลี้ยงดื่มทุกครั้งที่มาและคืนละหลาย ๆ ดื่ม รวมถึงได้เงินจากชายหนุ่มทุกครั้งก่อนที่เขาจะกลับ ครั้งละ 200-300 บาท ทั้ง ๆ ที่เธอไม่ได้บริการอะไรเขาเลย

"ครั้งแรกเขาให้เงินหนูมา 1,500 บาท เขาไม่ยอมให้หนูกลับนะ จะให้อยู่ต่อ แต่หนูบอกว่าต้องกลับแล้ว เขาชอบให้หนูอยู่กับเขา ห้ามไปไหน เขาบอกเลยว่าไม่อยากให้หนูไปกับใคร แต่ที่หนูไม่อยากอยู่ต่อเพราะว่า อึดอัด อยู่กับเขาต้องตามใจเขาตลอดเวลา เขาชอบหนูนะถ้าหนูตามใจ บางครั้งเขาก็จะเอาใจหนูบ้าง"

ก้อยเล่าว่า อันที่จริงคุณเคไม่ใช่ว่าขายหนุ่มคนแรกที่เธอออกไปด้วยนอบาร์ แต่เป็นคนแรกที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยตั้งแต่มาทำงานบาร์เบียร์ ชายหนุ่มคนแรกที่เธอออกไปด้วยนั้นเป็นนักศึกษาปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยในต่างประเทศแห่งหนึ่ง การออกไปกับชายหนุ่มคนแรกนั้นเป็นเพียงการออกไปรับประทานอาหารมื้อค่ำเท่านั้น แล้วก็กลับมาที่บาร์ โดยชายหนุ่มมอบเงินให้เธอ 1,000 บาท เธอพึงพอใจในชายหนุ่มคนนี้มากกว่าคุณเค เนื่องจากเขาเอาอกเอาใจเธอตลอดเวลาที่ออกไปด้วยกัน และชายหนุ่มก็สามารถพูดภาษาไทยได้ดี

ภายหลังจากที่ก้อยออกไปกับคุณเค คำวันถัดมา เขากลับมาที่บาร์อีก เพื่อร่วมงานในร้านเปรยขึ้นมาว่า “แฟนของก้อยมาแล้ว” หญิงสาวส่งยิ้มและทักทายคุณเคเป็นภาษาไทยว่า “สบายดีไหมคะ” เมื่อชายหนุ่มพยักเพยิดเป็นสัญลักษณ์ว่าเธอจะดื่มเครื่องดื่มอะไร เธอสั่งน้ำผลไม้และตามด้วยน้ำอัดลม ระหว่างที่ก้อยนั่งอยู่กับคุณเค ทั้งคู่แทบจะไม่ได้สนทนากันเลย ฝ่ายชายออกไปเล่นสไนเกอร์สลับกับการกลับมานั่งชมรายการแข่งขันฟุตบอลที่หน้าโทรทัศน์ที่ติดตั้งอยู่เหนือเคาน์เตอร์ และบางครั้งก็หันไปสนทนากับลูกค้ารายอื่น ๆ ที่เข้ามาในร้าน

ช่วงเวลาดังกล่าวมีชายหนุ่มคนไทยสองคนมาที่โต๊ะริมบาทวิถีหน้าบาร์ ก้อยเดินออกไปทักทาย ระหว่างนั้นคุณเคออกไปเล่นสไนเกอร์ เขาเงยหน้าจากโต๊ะเหลือบมองหญิงสาว เพียงชั่วครู่ชายไทยก็กลับไป หญิงสาวเดินเข้าไปทักทายลูกค้าชาวตะวันตกอีกนายหนึ่งซึ่งเป็นลูกค้าที่เธอออกไปกินข้าวด้วย แล้วเธอก็กลับมาที่โต๊ะตัวที่นั่งอยู่กับคุณเค หลังจากที่คุณเคกลับมาจากโต๊ะสไนเกอร์ เขาบอกกับก้อยว่า เขาต้องกลับก่อนเพราะมีงานพรุ่งนี้แต่เช้า เขาจ่ายเงินค่าเครื่องดื่มและให้ทิปแก่ก้อย 200 บาท ก้อยออกไปยื่นส่งเขาหน้าร้าน ระหว่างนั้นลูกค้าชาวตะวันตกอีกรายหนึ่งของก้อยก็บอกกับก้อยว่า “พรุ่งนี้จะมาหา” และก็ออกจากร้านไปเช่นกัน

การที่ก้อยออกไปคุยกับทั้งชายไทยและชายชาวตะวันตกถึงสองครั้งระหว่างที่เธอนั่งดื่มอยู่กับคุณเค กิริยาดังกล่าวล้วนอยู่ภายใต้การจ้องมองของชายหนุ่มตลอดเวลา และก้อยคิดว่า นั่นคือเหตุผลที่ในวันต่อ ๆ มา แม้ว่าคุณเคจะกลับมานั่งดื่มที่บาร์แต่เธอก็ทำท่าไม่สนใจใยดีเธออีกต่อไปในตอนแรกเธอรู้สึกเสียน้ำเล็กน้อยเมื่อเข้าไปทักทายเขาและได้รับกิริยาเฉยเมยตอบแทน แต่ตอนหลังเธอเริ่มรู้สึกไม่แคร์เพราะมีลูกค้ารายอื่น ๆ ที่ให้ความสนใจในตัวเธอ

อย่างไรก็ตาม ลูกค้ารายแรก ๆ ของก้อยเปรียบเสมือนบทเรียนบทแรกที่พาเธอก้าวเข้าสู่การเรียนรู้ในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าชาวตะวันตก ระหว่างนี้ผู้หญิงที่เริ่มทำงานยังสับสนในการจัดวางกิริยาการแสดงออกของเธอภายใต้บทบาทใหม่ที่มีฐานะเป็นหญิงบริการในบาร์เบียร์ หากผู้หญิงพบลูกค้าที่พูดภาษาไทยได้ เธอจะมีความสุขมากขึ้นที่สามารถแก้ปัญหาในเรื่องการสื่อสารไปได้ระดับหนึ่ง แต่กระนั้นผู้หญิงยังระมัดระวังในการแสดงกิริยาท่าทางที่แสดงออกถึงการ

เอาใจลูกค้าเล็ก ๆ น้อยๆ ไม่ว่าจะเป็น การจดจำเครื่องดื่มที่ลูกค้าชอบ การสัมผัสเนื้อตัว การเชิญชวนให้ลูกค้าเลี้ยงดื่ม ตลอดจนรวมถึงการเปย์บาร์หญิงลาวออกไปนอกบ้าน บทบาทเหล่านี้มักตกอยู่กับฝ่ายขายมากกว่า

ระยะเวลาแห่งความลับสนดังกล่าว ผู้หญิงต้องคอยย่ำเตือนตนเองถึงเป้าหมายในการทำงาน ในบาร์เบียร์อยู่บ่อยครั้ง ดังเช่นความรู้สึกของก้อยในช่วงนี้ เธอบอกกับนักศึกษาว่า “หนูตั้งใจว่าจะไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ อยากเก็บเงินให้ได้มาก ๆ อยากได้เงินก้อนเร็ว ๆ ทำก็เพื่อลูกอย่างเดียว”

ในช่วงสัปดาห์แรกที่ก้อยมาทำงาน เธอได้รู้จักกับลูกค้าชาวไทยสองคน ซึ่งอยู่ในวัยเดียวกับเธอ คินแรก ฝ่ายขายมาเล่นสไนเกอร์และดื่มเบียร์ เขาเลี้ยงดื่มก้อย เธอรู้สึกเพลิดเพลินอย่างน้อยก็แก้เหงาในคืนวันที่เธอยังไม่มีลูกค้า คินที่สองเขายังคงแวะเวียนมาหาเธออีก แต่คราวนี้ไม่ได้นั่งดื่มด้วย แต่มานัดแนะเธอว่าหลังเลิกงานตอนตีสองจะมารับไปเที่ยวต่อ ก้อยละล้าละลัง ในที่สุดหลังเลิกงาน ฝ่ายขายซึ่งรถจักรยานยนต์มารับตามนัดหมายและเธอก็ออกไปกับเขา ก้อยเล่าว่า คินที่สองเธอตระเวนไปเที่ยว กินข้าว เดินรำ จนถึงเจ็ดโมงเช้า ฝ่ายขายบอกเธอว่า เขาชอบเธอ แต่เธอบอกกับเขาตามตรงว่า เธอมาทำงานที่บาร์เบียร์เพราะอยากได้เงิน คินที่สาม ก้อยรู้สึกปวดศีรษะ เธอตัดสินใจโทรไปเรียกเขามาเปย์บาร์เธอออกไป ความเคลื่อนไหวทั้งหมดนี้ล้วนอยู่ในสายตาของพนักงานและเจ้าของบาร์ โดยที่ก้อยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

เมื่อ “คุณเค” ลูกค้ารายแรก ๆ ของก้อยทำท่าเหมินจากเธอ ก้อยพูดถึงความรู้สึกของตนเองว่า “มาเชิดไล่หนู หนูก็เชิดไล่เป็นเหมือนกัน” หลังจากนั้น ก้อยได้พบกับลูกค้ารายใหม่ เขาชื่อ จัสติน เช่นเดียวกับครั้งแรก ฝ่ายขายเป็นฝ่ายแสดงความสนใจในตัวเธอ เขาเปย์บาร์เธอออกไปแบบ “ช็อตโหม” เธอไม่ได้รู้สึกประทับใจอะไรมากนัก วันถัดมาเขาเลี้ยงดื่มเธอและชวนเธอไปแบบค้างคืน คำวันต่อมา พี่พร เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ที่อยู่ในวัยเดียวกับแม่ของก้อย ถามเธอว่า เธอออกจากห้องจัสติน ตั้งแต่หกโมงเช้าหรือ พร้อมกับแนะนำเธอว่า “ไม่ต้องรีบกลับหรอก แยกดีอย่างน้อยแต่ละครั้งก็อาจได้เพิ่มอีก 600-700 บาท” ก้อยบอกเหตุผลกับพี่พรว่า “หนูพูดภาษาไม่ได้ และไม่รู้ว่าจะทำอะไรด้วย” พี่พรบอกเพิ่มเติมว่า “เป็นแขกเก่าตั้งแต่ปีที่แล้ว เขาพูดภาษาไทยพอได้ อยู่ไปเถอะ เขายังอยู่อีกหลายวัน” คำพูดของพี่พรทำให้ก้อยรู้จักจัสตินมากขึ้นว่าเขาไม่ใช่ลูกค้าหน้าใหม่ของบาร์ และเรื่องราวระหว่างเธอกับจัสตินก็อาจเป็นที่รับรู้ของคนอื่นได้

เมื่อจัสตินมาถึงบาร์ในคืนนั้น ก้อยเริ่มเปลี่ยนแปลงกิริยาการแสดงออกของเธอ จากการนั่งเฉย ๆ เป็นการโอบคอบฝ่ายขายในท่าทีที่ยังขัดเงินอยู่ การสั่งเครื่องดื่ม จากแต่เดิมที่เป็นน้ำส้ม เธอเปลี่ยนมาเป็นเบียร์สิงห์ และดื่มไปราวสามขวด คืนนั้นเธอได้ร่วมวงกับรุ่นพี่ในวงคารaoke อย่างพี่พร และเช่นเดิม จัสตินพาเธอไปที่เกสเฮ้าส์ของเขา คำวันถัดมา ก้อยปวดท้องประจำเดือนจนหน้าตา

จี๊ดเขียว จัสตินบอกกับนา เจ้าของบาร์ว่า *"She is beautiful"* ระหว่างที่อยู่ในบาร์เบียร์ จัสติน เอาใจก้อยเป็นพิเศษ เขาเล่นสติกเกอร์น้อยลง แต่นั่งอยู่กับหญิงสาวที่โต๊ะ กอดเธอไว้ และหอม แก้มเธอเป็นครั้งคราว เมื่อเครื่องดื่มของเธอหมด จัสตินจะเดินมาส่งเครื่องดื่มและย้ายกับพนักงานที่ เคาน์เตอร์ว่า *"น้ำส้มไม่ใส่น้ำแข็ง"* เขาเอาใจใส่เธอเป็นอย่างดี ทุนดอนอมราวกับรักใคร่เธอเสียเต็ม ประดา จัสตินบอกให้ผู้ศึกษาซึ่งทำงานอยู่ในบาร์เบียร์ช่วยแปลข้อความให้ก้อยฟังว่า เขายินดีจะ จ่ายค่าบาร์และเดินไปส่งเธอที่ห้องพัก เพื่อให้เธอได้พักผ่อนที่ห้องของตนเอง ก้อยบอกขอบคุณในเรื่องค่าบาร์ แต่เธอเดินกลับห้องพักเองได้ ก้อยถูกเพื่อนร่วมงานในบาร์นินทาว่า เธอไม่ได้กลับห้อง พัก หากแต่มีเพื่อนชายไทยรับไปเที่ยวต่อ

ไม่ว่าใครจะคิดอย่างไร แต่จัสตินหลงรักสาวสวยจากเชียงใหม่เข้าเสียแล้ว เมื่อชายหนุ่ม เปิดกระเป๋าสตางค์เพื่อจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์ ด้านในกระเป๋ามีรูปถ่ายขนาดลงนิ้วของก้อย เธอใส่ ชุดนักเรียนมัธยมต้น *"She 's so beautiful,so nice"* เขาได้แต่พร่ำพูดประโยคซ้ำ ๆ กับแคชเชียร์ที่ ทักเกี่ยวกับการนำรูปก้อยเก็บไว้ในกระเป๋

แล้วคืนสุดท้ายที่บาร์ก็มาถึง จัสตินดูหงอยเหงา แววดตาที่เขาจ้องมองสาวก้อยทั้งรักและ สงสารระคนกัน เขานั่งติดกับหญิงสาวตลอดเวลา พุ่งนี้เขาต้องกลับไปทำงานต่อที่นครปฐมแล้ว จัสตินดื่มเบียร์ไปได้สามขวด เขาขอตัวกลับไปนอนพักและกลับมาที่บาร์อีกครั้งในอีกสองชั่วโมงถัด มา

ระหว่างที่จัสตินมาถึงร้านก้อยกำลังนั่งดื่มกับลูกค้าวัยกลางคน ก้อยลุกเดินไปพักหายใจ จัสตินและกลับมา นั่งกับลูกค้าวัยกลางคนด้วยท่าทีที่ขัดใจ จนกระทั่งลูกค้าถามว่า *"Your boyfriend?"* ก้อยพยักหน้า ลูกค้าถามต่อว่า เธอมาจากประเทศอะไร หญิงสาวตอบว่า ออสเตรเลีย จากนั้นเธอเดินกลับไปหาจัสตินและถามเขาว่าอยากเล่นสติกเกอร์หรือไม่ เธอเดินไป เขียนชื่อบนกระดานให้จัสติน ลูกค้าวัยกลางคนจ่ายเงินค่าเครื่องดื่มและเดินออกจากร้านด้วยแวว ตาแฝงยิ้ม ราวกับว่าสามารถเข้าถึงประสบการณ์ความสัมพันธ์ชุดหนึ่งระหว่างฝรั่งกับสาวไทยใน บาร์เบียร์

ก้อยกลับไปนั่งกับจัสตินจนกระทั่งถึงตีสอง เขาจ่ายเงิน คืนนี้ไม่มีการเปย์บาร์ เพราะพุ่งนี้ เขาต้องออกเดินทางแต่เช้าตรู่ จัสตินยื่นกอดก้อยอยู่บนบาร์เนิ่นนาน ไม่ว่าเขาจะหลงรักและ ขาวร้อนต่อความรู้สึกและผู้หญิงในอ้อมกอดของตนเพียงใด แต่คนในบาร์จ้องมองภาพนั้นด้วย ลายตาหลายแบบ บ้างเอ่ยปากว่า *"บอกจะกลับตั้งแต่เมื่อวาน แต่ฝรั่งติดหม้อ"* บ้างพูดถึงความโง่ ของจัสตินที่เปย์บาร์ให้หญิงสาวออกจากร้านโดยไม่ได้ไปหลับนอนกันต่อ โดยฝ่ายหญิงไปต่อกับ

ผู้ชายไทยที่รู้จักกันในบาร์เพียงคนเดียว บางเสียงเย้ยยันทัววลีว่า "beautiful girl" คำที่จัสดินเอ่ยปากกับหลายคนในบาร์ถึงก้อย

ก้อยรู้จักจัสดิน แต่เพียงว่า เธอเป็นชาวออสเตรเลีย เป็นครูสอนหนังสืออยู่ที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม ระหว่างนี้เป็นช่วงปิดภาคเรียน จัสดินจึงมาพักผ่อนที่เชียงใหม่เป็นเวลา 10 วัน เธอเป็นหนุ่มวัยต้นสามสิบ หน้าตาไม่ได้หล่อเหลานักในสายตาของก้อย การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเป็นช็อตใหม่ เธอให้เงินเธอ 1000 บาท ครั้งที่สองค้างคืน เธอให้เงินเธอ 1,500 บาท หลังจากจัสดินกลับไปแล้ว ผู้ศึกษาดูเธอถึงความรู้สึกที่มีต่อจัสดิน ก้อยตอบว่า "หนูไปส่งเขาที่สนามบินตอนบ่ายสอง เธอบอกว่า เดือนหน้าจะส่งเงินมาให้หนูไปกรุงเทพฯ เทียวหาเขา เขาทั้งรักทั้งหลงหนูมาก ๆ เลย แต่หนูเฉย ๆ นะ ก็เธอออกไปกับเขา เพราะสงสารเขา เขาร้องไห้ตลอดแล้วก็กอดไว้นั่น เขาก็ดีนะ แต่ไม่ใช่ลเปิคของหนู"

แล้ววันหนึ่ง เพื่อนของป้า คนที่ฝากงานเธอมาที่บาร์เบียร์แห่งนี้ ก็มาหาเธอถึงบาร์ และคุด่าในทำนองว่าเธอไปติดผู้ชายไทย อุดล่ำหาวานดี ๆ มาให้ทำแล้ว ยังไม่ยอมไปกับแขก มัวแต่ติดผู้ชายอีก แทนที่จะตั้งใจหาเงิน เมื่อผู้ศึกษาดูเธอถึงความรู้สึกในเรื่องนี้ ช่วงเวลานั้นเธอทำงานไปได้ราวสามสัปดาห์ "หนูคบผู้ชายไทยก็จริงนะพี่ แต่เดือนนี้หนูออฟไป 14 ครั้งแล้ว แต่บางทีก็ไปเที่ยวเฉย ๆ ไม่ได้ไปนอน ที่บอกว่าหนูไม่ไปกับแขก คงจะเป็นเพราะหนูไม่ไปกับไอ้คนหมทอง ก็พี่คิดดูสิ ไปแบบช็อตใหม่มันให้หนูแค่ห้าบาทเอง แถมมัน ขอโทษนะพี่ เอาตั้งสองทีแล้วจะให้หนูอยู่ด้วยถึงเช้า หนูไม่เอาหรอก ไปกับคนอื่นช็อตใหม่ยังได้อย่างน้อย 10 บาท นี่มันเอาตั้งสองที หนูไม่ชอบเลย หนูเลยไม่อยากไปนั่งกับมัน"

ประเด็นการคบผู้ชายไทยของก้อย เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ทั้งจากเพื่อนร่วมงานและเจ้าของบาร์ ก้อยให้เหตุผลว่า เธอคบเพียงแค่นี้เพื่อนเท่านั้น ผู้ศึกษาดูมา เจ้าของบาร์ถึงเรื่องพฤติกรรมการคบผู้ชายไทย เธอให้ความเห็นว่า "เราไม่อยากให้เด็กโดนหลอก ผู้ชายไทยดี ๆ ที่ไหนจะมาเที่ยวที่แบบนี้ดิ ๆ คีน ๆ คิดดูนะ รู้จักกับเขาแค่คนเดียว ก็ไปเที่ยวไหนต่อไหนกับเขา แต่พอแขกชวนไปด้วย ก็หาทางบ่ายเบี่ยง บอกว่าไม่สบายบ้าง แล้วก็ไปเที่ยวกับคนไทยต่อ หลอกให้แขกเปย์บาร์ให้ มีผัวคนไทยมาก็รู้เลยว่าพวกผู้ชายไทยเป็นไงบ้าง พอมีแฟนเป็นคนไทย ก็มาคอยเฝ้า ผู้หญิงก็ไม่กล้าไปกับแขก ไม่กล้านั่งกับแขก "

คำตอบของเจ้าของบาร์เบียร์ สะท้อนให้เห็นถึงการให้ความหมายในหลายประเด็นด้วยกัน นับตั้งแต่ การให้ความหมาย "ผู้ชายไทยดี ๆ " จากสายตาของผู้หญิงคนหนึ่งที่เคยพบเจอจากนอกอาจเห็น

¹ ผู้หญิงมักใช้คำเรียกเงินที่ได้รับจากลูกค้าเป็นแบบเฉพาะในกลุ่ม เช่น ห้าบาทหมายถึงห้าร้อยบาท สิบบาทหมายถึงหนึ่งพันบาท เป็นต้น

ว่าเธอเป็น “ผู้หญิงไม่ดี” และโดยปกติมักปรากฏแต่เพียงการให้ความหมายเกี่ยวกับ “ผู้หญิงดี” ในแบบต่าง ๆ เท่านั้น นอกจากนี้ประโยคที่ว่า “มีผู้คนไทยมากก็รู้ว่าพวกผู้ชายไทยเป็นโง่บ้าง” ยังเป็นการสะท้อนถึง “อารมณ์ความรู้สึกร่วม” ของผู้หญิงในกลุ่มเดียวกันที่มีต่อ “ผู้ชายไทย” จำนวนหนึ่งพวกเธอเผชิญมาแล้ว แม้ว่าก่อนที่ผู้หญิงบาร์เบียร์จะมาทำงานกลางคืนพวกเธอจะ “รู้สึก” เกี่ยวกับผู้ชายไทยในฐานะที่เป็นสามีซึ่งไม่มีความรับผิดชอบก็ตาม แต่นั่นเป็นเพียงแค่ “ความรู้สึก” ที่อาจหลงลืมไปได้ ขณะที่การทำงานในบาร์เบียร์ซึ่งได้ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานที่มีชะตากรรมใกล้เคียงกัน ตลอดจนการวาดฝันถึงความหวังใหม่ที่มีต่อ “ผู้ชายฝรั่ง” มีส่วนอย่างสำคัญในการตอกย้ำอยู่ตลอดเวลาถึงความอัปยศของผู้ชายไทยในสายตาของพวกเธอ เหล่านี้ล้วนทำให้สถานภาพเชิงลบของผู้ชายไทยมีความเด่นชัดมากขึ้น

นอกจากนี้คำตอบของเจ้าของบาร์เบียร์ที่พูดถึงพฤติกรรมของก้อยในทำนองที่ว่าเธอออกไปเที่ยวกับผู้ชายไทยที่รู้จักกันเพียงแค่ชั่วข้ามคืน เป็นเนื้อหาที่มีนัยยะสำคัญต่อการทำความเข้าใจมิติความเป็นผู้หญิงไทยที่ผู้หญิงกลุ่มนี้ให้ความหมายอีกด้วย กล่าวคือ หากก้อยออกไปเที่ยวกับผู้ชายฝรั่งย่อมไม่ถูกตำหนิในลักษณะดังกล่าว เนื่องจากการให้ความหมายต่อการออกไปเที่ยวกับผู้ชายฝรั่งถูกมองว่าเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานที่มีเป้าหมายอยู่ที่เงินทอง ไม่ใช่แรงขับหรือความปรารถนาส่วนตัวของผู้หญิง ดังนั้นการออกไปเที่ยวกับผู้ชายไทยที่เพิ่งรู้จักกันจึงเป็นการแสดงออกถึงความเป็นหญิงไทยที่มีพฤติกรรมไม่ดี การแยกแยะการให้ความหมายต่อการค้าประเวณีในฐานะที่เป็นงาน และการให้ความหมายต่อพฤติกรรมของตัวผู้หญิงในลักษณะดังกล่าว ใกล้เคียงกับข้อค้นพบของนิวัตร (2540) ที่ว่า ชาวบ้านในชุมชนไม่ได้แสดงความรังเกียจต่ออาชีพการค้าประเวณีมากไปกว่าแสดงความรังเกียจต่อความประพฤติ ปฏิบัติตัวของผู้หญิง

รูปร่างหน้าตาที่ค่อนข้างสวยของก้อยเป็นต้นทุนในการทำงานช่วงต้นของเธอ แต่ไม่ใช่ทุกคนเสมอไปที่มีต้นทุนในแบบเดียวกัน ในช่วงสองสามวันแรก ผู้หญิงที่ไม่ได้มีหน้าตาโดดเด่นจะสวย อาจจะไม่ได้รับการเลี้ยงดูจากลูกค้าเลยแม้แต่คนเดียว ดังเช่นในกรณีนี้

สาวลึขุที่ชื่อเมย์

หญิงสาวอายุราว 30 ปีเศษ เธอไว้ผมยาว ผิวสีคล้ำกว่าจากการทำงานตากแดดในไถนา เมย์เป็นสาวลึขุ เธอเพิ่งมาเริ่มทำงานในบาร์เบียร์แห่งใหม่ได้ไม่ถึงสัปดาห์พร้อมกับเพื่อนร่วมชาติพันธุ์เดียวกัน เมย์พูดน้อย เธอมักส่งยิ้มแทนคำพูด เนื่องจากเธอใช้ภาษาไทยกลางหรือแม้กระทั่งภาษาเหนือได้ไม่คล่องแคล่วนัก ผู้ศึกษาเห็นเมย์ตั้งแต่วันแรกที่เธอมาทำงานในบาร์เบียร์ โดยเธอย้ายมาจากบาร์เบียร์ข้างเคียงพร้อมกับเพื่อนสาวลึขุกลุ่มหนึ่งที่ผิวพรรณขาวจัด หน้าตาจะสวยและมีประสบการณ์ในการทำงานบาร์เบียร์มากกว่า เพื่อนของเธอเล่าถึงสาเหตุที่ย้ายมาทำงานในบาร์

เบียร์แห่งใหม่เนื่องจากเจ้าของบาร์ไม่ยอมจ่ายค่าดื่มให้พวกเธอ เมย์จึงติดสอยห้อยตามเพื่อนมาด้วย เพราะเธอเพิ่งมาทำงานในบาร์เบียร์ได้ไม่ถึงสองอาทิตย์ยังไม่มีประสบการณ์และไม่รู้จะไปไหน

เมย์จะมาถึงที่ทำงานแต่หัวค่ำ เธอเดินออกจากที่พักราคาคนเดียวเพราะเพื่อนของเธอมักมีนัดกับลูกค้าประจำบ่อยครั้ง ชุดที่เมย์สวมใส่มักเป็นเสื้อยืดตัวเล็กที่รัดเห็นรูปร่าง สวมกระโปรงบานยาว ปลอกยผมยาวกลางหลัง มีเพียงลิปติกสีส้มแดงแต้มบนริมฝีปากติดกับผิวหน้าสีคล้ำ สัปดาห์แรกของการทำงาน เธอนั่งนิ่งเฉยอยู่บนเก้าอี้หน้าบาร์เบียร์ ลูกชู้ยืนต้อนรับลูกค้าและส่งเสียงเบา ๆ ว่า "Hello" เมื่อเพื่อนของเธอมีลูกค้าประจำมาหา เธอจะเข้าไปนั่งรวมกลุ่มและนาน ๆ ครั้งจึงแสดงความเห็นเป็นภาษาสโลวกับเพื่อนของเธอ หากเป็นลูกค้าชาวอเมริกัน เพื่อนของเธออาจจะกระซิบขอให้ลูกค้าเลี้ยงดื่มเมย์บ้างโดยบอกกับลูกค้าว่า "Give her one drink O.K.?" ลูกค้าหลายรายพยักหน้า เมย์ก็เลยพลอยได้ดื่ม ซึ่งหมายถึงจำนวนเงินยี่สิบบาทในแต่ละคืน เมย์มักเลือกน้ำส้มหรือน้ำอัดลมเป็นส่วนใหญ่ หากลูกค้าปฏิเสธเมย์ก็ยังนั่งรวมอยู่ในกลุ่มด้วย จนกว่าเพื่อนของเธอจะได้ออกไปกับลูกค้า เมย์จึงต้องนั่งอยู่ตามลำพังคนเดียวต่อไป สามีเพื่อนชาวสโลวของเธอซึ่งผ่านประสบการณ์ในบาร์เบียร์มาราวสองปีบอกเธอว่าเธอไม่กล้าเข้าหาลูกค้า เพราะเธอคิดว่าตัวเองเป็นคนไม่ลวย

"เราคิดว่าตัวเองเป็นคนไม่ลวย ก็เลยต้องหาคนที่ไม่หล่อ ถ้าเห็นคนหล่อ เราไม่กล้าเข้าไป คิดว่าเอาไว้รอคนแก่ ๆ ก่อน ที่จริงไม่เป็นไรหรอก เมื่อก่อนนี่ ตอนสามาทำงานที่บาร์เบียร์ครั้งแรก เจ้าของบาร์ไม่ให้เงินเดือน เขาบอกว่าเราไม่ลวย ตอนนั้นสาวยังไม่รู้จักแต่งหน้าอะไร ก็รู้จักเหมือนกันนะ แต่เรายังทำไม่เป็น เจ้าของร้านก็บอกว่าไปแต่งหน้า แต่งตัวให้ดีขึ้นหน่อย สามีก็มีแขกมากขึ้นเรื่อย ๆ จนตอนหลังเขาบอกว่าจะให้เงินเดือน แต่สามีไม่เอาแล้ว ย้ายไปทำงานอะโกโก้" สามีย้อนเล่าถึงประสบการณ์ในการทำงานบาร์เบียร์ครั้งแรก ๆ ในวันนั้นเธอแต่งชุดกระโปรงลายเดี่ยวสีดำ เผยให้เห็นช่วงไหล่ขาวเนียน เธอแต่งหน้าเข้มกำลังงามรับกับวงหน้ารูปไข่ ผมนำกลับเหยียดตรงถึงกลางหลัง

ย่างเข้าสัปดาห์ที่สอง จังหวะและโอกาสของเธอก็มาถึง เมย์เห็นลูกค้าผมสีดอกเลา อยู่ในวัยราว 60 ปีเศษ รูปร่างเล็ก ท่าทางใจดี เดินผ่านหน้าบาร์เบียร์ เธอลุกขึ้นยืนส่งยิ้มพร้อมพูดทักทายเบา ๆ ตามแบบฉบับของเธอ ลูกค้าก้าวเข้ามาในบาร์ตามคำเชื้อเชิญ เธอไปนั่งเคียงคู่กับเขา ลูกค้าบอกกับเธอว่าต้องการเบียร์ เธอเดินไปสั่งและยกกลับมาให้ที่โต๊ะ เมย์เลือกที่นั่งฝั่งตรงข้าม แต่แล้วลูกค้าแสดงกิริยาให้เธอมานั่งเคียงข้าง โดยการทำมือตีสองที่เบาข้างตัว เมย์ย้ายฝั่ง เธอยัง

คงไม่กล้าตอบตา ได้แต่ยิ้ม ลูกค้าพูดพร้อมกับทำมือว่าเธออยากดื่มอะไร เมย์บอกขอบคุณเป็นภาษาอังกฤษ และเดินไปสั่งน้ำส้มสำหรับตนเอง

นอกจากความอดัดใจในการเผชิญหน้ากับลูกค้าแล้ว เธอยังรู้สึกข้างกว้างเป็นที่สุดที่จะต้องเดินไปหน้าเคาน์เตอร์เพื่อสั่งเครื่องดื่ม เนื่องจากพนักงานแคชเชียร์ซึ่งทำหน้าที่จดยรายการเครื่องดื่ม มักแสดงกิริยาดูถูกเธอทุกครั้ง โชคดีที่ลูกค้ารายนี้สั่งเบียร์สิงห์ ซึ่งเธอสามารถจดจำชื่อเรียกเครื่องดื่มชนิดนี้ได้อย่างแม่นยำ บางครั้งเธอถูกพนักงานในเคาน์เตอร์ด่าไล่ตามหลัง “อีควาย คนแม้วคนคอย อู้อะหยั่งก๋อบ่ออยู่เวียง” เพียงแคเธอเรียกชื่อเครื่องดื่มไม่ชัดเจนระหว่าง “สไปร์ทกับสไปราย” เท่านั้น บางครั้งเธอสั่งเครื่องดื่มให้ตนเองและลืมบอกให้พนักงานจดจำจำนวนดื่มของเธอ วันรุ่งขึ้นปริมาณการดื่มของเธอก็น้อยกว่าความเป็นจริง โดยที่เธอไม่กล้าท้วงแต่อย่างใด

เมย์เดินอย่างลงบลงบเสียมกลับมาที่โต๊ะ เธอชนแก้วกับลูกค้า ระหว่างนั้นลูกค้านั่งโอบเอวขณะที่มือทั้งสองข้างของฝ่ายหญิงยังวางอยู่ที่ตัก เมย์ทำท่าและชี้ไปที่โต๊ะลินิกเกอร์เป็นทำนองว่า ลูกค้าอยากเล่นหรือไม่ ฝ่ายชายพยักหน้า เมย์จึงมือเขาไปที่กระดานให้ฝ่ายชายเขียนชื่อของตนเองบนนั้น ระหว่างที่ลูกค้าออกไปเล่นลินิกเกอร์ เธอนั่งนิ่งมองลูกค้า ในที่สุดเมื่อลูกค้ากลับมาที่โต๊ะ เขาพูดอะไรบางอย่าง แต่เมย์ไม่เข้าใจ ลูกค้าจึงหันไปหาผู้หญิงที่นั่งโต๊ะข้าง ๆ เพื่อนร่วมงาน แปลให้เมย์ฟัง สรุปความว่าเขาชวนไปนอน เมย์จะตกลงหรือไม่ เธอพยักหน้า ลูกค้าเดินไปจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์ ส่วนเมย์เดินไปหลังร้านหยิบกระเป๋าสวนตัวและทั้งคู่จึงมือกันออกไปจากร้าน

การปฏิสัมพันธ์ระหว่างเมย์กับลูกค้า ไม่มีการต่อรองเรื่องราคา ไม่มีคำพูดใด ๆ ออกจากปากของหญิงสาวชาวสิขู นอกจากคำว่า “Thank you” นาน ๆ ครั้ง และการใช้ภาษากายเป็นการสื่อสาร เมื่อทั้งคู่เดินคล้อยหลังออกไปจากร้าน เพื่อนร่วมงานที่ทำหน้าที่แปลข้อความให้ตะโกนขึ้นมาเป็นภาษาเหนือว่า “อื้อย หมูแม้ว หมูคายนี่นะ อู้อะหยั่งก๋อบ่อได้ มาเป็นอาทิตย์แล้วกะหาได้แขกคนแรก” ขณะที่แคชเชียร์ในเคาน์เตอร์กล่าวเสริมว่า “จ้าว ๆ สั่งดื่มก็บ่อจ้าง บ่ออู้น้องนาไปรับมาเยี่ยะก้านได้อย่างใด” น้องนาที่แคชเชียร์เอ่ยถึงมีศักดิ์เป็นน้องสาว และเจ้าของร้าน

เจ้าของบาร์เคยบอกกับนักศึกษาว่า เธอเองก็ไม่อยากรับผู้หญิงชาวเขามาทำงานในบาร์มากนัก เพราะส่วนใหญ่มักจะไม่ค่อยมีบัตรประจำตัวประชาชน ถ้าหากตำรวจมาตรวจค้นก็จะมีปัญหามากมายตามมา “แต่เห็นที่ไรก็อดส่งสารไม่ได้ เขาพูดส่าห์จะมาทำงาน เราก็เลยให้เขาทำถ้ายันก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก เราก็บอกเขาว่าถ้าทำดื่มกับออฟได้ตามที่เรากบอก เขาก็จะได้เงินเดือน ถ้าได้ไม่ถึงไม่ได้เงินเดือนนะ เขาก็ตกลง ก็เลยให้เขาลองทำดูก่อน”

เรื่องราวของเมย์ อาจเป็นตัวอย่างของความเป็นบุคคลชายขอบในทุกทาง ๆ นับตั้งแต่ตัวตนของเธอ ที่มีข้อจำกัดในเรื่องรูปร่างหน้าตาที่ตัวเธอเองยังรู้สึกเป็นปมด้อยโดยเทียบเคียงกับ

ความสวยงามของผู้หญิงร่วมชาติพันธุ์ หน้าจ๋า เมย์ยังเป็นบุคคลชายขอบในแง่ของความเป็นชาติพันธุ์ ความเป็นลัทธิทำให้ความถนัดถนี้ในการใช้ภาษาไทยของเธอมียุ่จำกัอีกเช่นกัน มิพักต้องพูดถึงการใช้ภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้เธอยังมีฐานะของความเป็นพลเมืองไทยไม่เต็มขั้นทั้งที่เธอเกิดในเขตพรมแดนของความเป็นชาติไทย เนื่องจากเธอไม่มีบัตรประชาชน มีเพียงบัตรประจำตัวชาวไทยภูเขา เธอพยายามต่อสู้ในฐานะคนเล็ก ๆ คนหนึ่งโดยเข้าร่วมเรียกร้องในเรื่องสัญชาติไทยกับกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ๆ ที่หน้าศาลากลางจังหวัดเชียงใหม่แต่ดูจะยังไม่เป็นผล งานดั้งเดิมของเมย์เป็นการใช้ชีวิตบนป่าเขากับการทำไร่ นา จัดการเรื่องภายในครัวเรือน แต่แล้วเมื่อเธอต้องหันเหมาอยู่ในเมือง การปรับตัวของคนชายขอบชนบทอย่างเธอ ย่อมยากยิ่งกว่าทั้งการแสดงออกภายนอก และความรู้สึกภายในใจ

ความเป็นคนชายขอบในหลายด้าน ยังคงติดตามตัวหญิงลัทธิคนนี้เข้ามาในสถานที่ทำงานใหม่อย่างบาร์เบียร์ โอกาสในการเข้าถึงลูกค้าของเธอน้อยกว่าใคร ๆ อาวุธเพียงอย่างเดียวของเธอมืออยู่คือ “ความเป็นหญิง” ที่ประกอบไปด้วยการแสดงกิริยาโอนอ่อนผ่อนตาม รอยยิ้มที่แสดงความรู้สึกในเชิงบวกแม้ดวงตายังคงเหม่อลอยและเศร้าสร้อย และอาจรวมถึงการยอมเป็นฝ่ายถูกกระทำในเรื่องกิจกรรมทางเพศโดยไม่กล้าปฏิเสธ

เมย์พยายามเลือกลูกค้าที่เป็น “คนไม่หล่อ” หรือเป็น “คนแก่” ที่ไม่ค่อยมีใครอยากเลือกกัน เพื่อที่ตัวเธอจะได้ไม่ต้องเผชิญกับความรู้สึกด้อยในตัวเองมากเกินไป และด้วยความหวังว่าการยิ้ม การโอนอ่อนผ่อนตาม การตามใจและเอาใจลูกค้าฝรั่งเหล่านี้ อาจทำให้เธอสามารถสะสมเงินจำนวนหนึ่งไปซื้อบัตรประจำตัวประชาชน มีเงินจำนวนหนึ่งไปเลี้ยงลูก และมีเงินจำนวนหนึ่งเพื่อหาอาหารใส่ปากท้องของตนเอง เมื่อเปรียบเทียบกับความอับจนในโอกาสแบบเดิมของชีวิตการนั่งยิ้ม และไปนอนกับฝรั่ง อาจเป็นโอกาสใหม่ของชีวิต

สรุป

แม้ว่าผู้หญิงบาร์เบียร์ทั้งหมดจะรู้ล่วงหน้าแล้วว่า การทำงานในบาร์เบียร์คือรูปแบบหนึ่งของการค้าประเวณี ซึ่งดูราวกับว่าผู้หญิงเตรียมใจ พร้อมใจในการก้าวเข้าสู่โลกที่เต็มไปด้วยการถูกกดขี่โดยเฉพาอย่างยิ่งการถูกกระทำจากเกณฑ์ของความเป็นผู้หญิงดีและมีมิติทางด้านศีลธรรม แต่กระนั้นก็ตาม การทำงานในช่วงแรกผู้หญิงยังคงต้องเผชิญและเทียบเคียงประสบการณ์ในการแสดงออกของตัวตนภายใต้กรอบความคิดแบบเดิมของความเป็นผู้หญิงตามบทบาทหลัก

จากการศึกษากรณีตัวอย่าง 4 กรณี แสดงให้เห็นถึงการปะทะทางคุณค่าระหว่างกรอบของความคิดเดิมและโลกการทำงานใหม่ในทุกขั้นตอนของสถานการณ์ นับตั้งแต่ การนั่งดื่ม การ

ต่อรองกับลูกค้า การมีเพศสัมพันธ์ และการสานสัมพันธ์ภายหลังการขายบริการ การแสดงออกของผู้หญิงพบว่าเป็นไปในทิศทางของการตกเป็นฝ่ายรองรับสถานการณ์โดยมีลูกค้าเป็นฝ่ายรุกในทุกขั้นตอน อย่างไรก็ตามมีความแตกต่างอยู่บ้างในบางระดับโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าถึงลูกค้าของผู้หญิง ซึ่งเกิดขึ้นจากเงื่อนไขของตัวผู้หญิงแต่ละคน เช่น ต้นทุนในแง่ของรูปลักษณ์ภายนอกวัย ความมุ่งหมายในการทำงานและความเป็นชาติพันธุ์ ดังเช่นที่ในกรณีของเมย์ ผู้หญิงลี้ขุที่อายุราว 30 ปีเศษ ไม่สามารถสื่อสารภาษาไทยได้ดี และเธอขาดความมั่นใจในความสวยงามของตนเอง ขณะที่ก้อย เป็นสาววัย 20 ปีเศษ หน้าตาค่อนข้างสะสวย และมีความมั่นใจในรูปลักษณ์ของตนเอง ทั้งที่ทั้งคู่ผ่านชีวิตการแต่งงาน และหย่าร้าง มาทำงานเพื่อหารายได้ค้าจุนลูกที่ขณะนี้อยู่ในความดูแลของฝ่ายหญิง เงื่อนไขของผู้หญิงแต่ละคนเป็นปัจจัยที่นำมาสู่โอกาสในการเข้าถึงลูกค้าได้มากหรือน้อยแตกต่างกัน

ทุกขั้นตอนของสถานการณ์ในบริบทของการค้าประเวณีในบาร์เบียร์ พบว่า ผู้หญิงต้องต่อสู้กับความคิดสำคัญ 3 ประเด็นด้วยกัน ได้แก่ เรื่องเพศ (sexuality) เรื่องความเป็นผู้หญิง และมุมมองที่มีต่อผู้ชาย

1. ความคิดในเรื่องเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขั้นตอนของการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ผู้หญิงให้คุณค่าการมีเพศสัมพันธ์ที่ผูกพันกับความรักที่เกิดขึ้นกับสามีหรือคู่รัก และเชื่อว่า พื้นฐานที่มีความรัก ความผูกพันแสดงออกผ่านขั้นตอนการเส้าโลมที่สร้างความพึงพอใจให้แก่กันและกัน ขณะที่การมีเพศสัมพันธ์ในบริบทของการค้าประเวณีคือการบำบัดความใคร่ของผู้ชาย ดังเช่นในกรณีที่ตารับถอดเสื้อผ้าเพื่อนำไปสู่กิจกรรมการมีเพศสัมพันธ์ทันทีในระหว่างที่เธออยู่ในห้องพักกับลูกค้าชาวต่างประเทศ เช่นเดียวกับในกรณีของจอมที่รู้สึกหวาดกลัวการบำบัดความใคร่ของฝ่ายชาย ด้วยการหลบซ่อนตัวอยู่ในห้องน้ำเป็นเวลานาน แต่ภายใต้สถานการณ์ที่นำมาสู่การมีเพศสัมพันธ์เป็นเงื่อนไขบ่งบอกว่าพวกเธอจำต้องปล่อยให้ขั้นตอนต่าง ๆ สิ้นไหลต่อไป และผู้หญิงแสดงออกด้วยการโอนอ่อนผ่อนตามความต้องการของฝ่ายลูกค้าเนื่องจากตระหนักในความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ฝ่ายชายมีเหนือกว่าทุกด้าน

ต่อเมื่อผู้หญิงผ่านประสบการณ์ครั้งแรก ๆ ในการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายแปลกหน้าต่างชาติ ต่างภาษา พวกเธอเริ่มจำแนกแยกแยะเพศในการค้าประเวณีในฐานะที่เป็นภาวะที่เกี่ยวข้องกับการผจญภัยไปในโลกของการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่ปรารถนาบำบัดความใคร่ โดยผู้หญิงตกเป็นฝ่ายรองรับ เช่นในกรณีของจอมที่ให้เหตุผลว่าเธอ “อยากรู้” ว่าจะเป็นอย่างไรมาก่อน และภายหลังการผ่านการผจญภัยดังกล่าวส่งผลต่อการให้ความหมายต่อความเป็นผู้หญิงในแง่มุมมองอื่น ๆ ซึ่งจะนำเสนอในประเด็นถัดไป ขณะที่ในกรณีของตา เธอพบว่า เรื่องเพศกับชายแปลกหน้านี้ บางแง่มุม

สร้างความพึงพอใจในแง่ของความปรารถนาทางร่างกายแม้ว่าในความคิดของเธอยังคงย่ำแย่อยู่ เธอว่า ความพึงพอใจนั้นควรเกิดขึ้นบนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างคู่รักมากกว่าก็ตาม สำหรับก้อย และเมย์ เพศมีความหมายเด่นชัดเพียงประการเดียวคือเรื่องเงินทอง โดยที่ทั้งคู่เน้นย้ำเป้าหมายทางเศรษฐกิจเพื่อการดำรงฐานะของครอบครัว

เพศในการค้าประเวณีสำหรับผู้หญิงที่มีประสบการณ์ในช่วงต้น ๆ ของการทำงาน จึงมีความหมายในฐานะที่เป็นเงินทองของผู้หญิง เป็นการบำบัดความใคร่ของลูกค้า เป็นการผจญภัย สำหรับประสบการณ์กับชายแปลกหน้าต่างชาติต่างภาษาและรวมถึงการสร้างความปรารถนาทางเพศบางแง่มุมสำหรับผู้หญิงขณะเดียวกันก็พร้อมที่จะก่อให้เกิดความเจ็บปวดและเป็นการทำร้ายไปด้วยในขณะเดียวกัน

2. ความคิดในเรื่องความเป็นผู้หญิง การแสดงออกของผู้หญิงในสถานการณ์ต่าง ๆ สะท้อนให้เห็นถึงความคิดต่อการให้ความหมายของความเป็นผู้หญิงในฐานะที่เป็นผู้โอนอ่อน ผ่อนตาม ดูแล เอาอกเอาใจ และเป็นฝ่ายตั้งรับรอการเข้าหาจากฝ่ายชาย การแสดงออกภายใต้กรอบความคิดของความเป็นหญิงในบริบทของครอบครัวยังถูกนำมาใช้ใหม่ในสถานการณ์การค้าประเวณีซึ่งถือเป็นสถานการณ์ใหม่สำหรับผู้หญิง แต่การดูแล เอาใจใส่ต่าง ๆ เหล่านี้กระทำขึ้นภายใต้ความหมายใหม่ที่แตกต่างจากสถานการณ์เดิม ซึ่งแสดงบนพื้นฐานของความรัก ความผูกพันกับบุคคลในครอบครัวหรือคนใกล้ชิด และต้องการได้รับการตอบแทนในลักษณะเดียวกัน แต่ภายใต้สถานการณ์ใหม่ ผู้หญิงคาดหวังการได้รับเงินทองเป็นผลตอบแทนจากการกระทำของตน ในการแสดงออกของผู้หญิงแต่ละคนนั้น ระดับความผิมนใจแตกต่างกันไปตามเงื่อนไขของตัวบุคคล เช่น ในกรณีของสาวสวยอย่างก้อยไม่ชอบการเอาใจผู้ชาย เพราะที่ผ่านมาเธอมีเสน่ห์จากรูปลักษณ์มากเพียงพอที่จะดึงดูดให้ผู้ชายมาสนใจในตัวเธอ ดังนั้นผู้ชายจึงต้องแสดงออกในการเอาใจเธอเสียมากกว่า แต่เมื่อเข้ามาอยู่ในสถานการณ์ของการค้าประเวณีที่ภาพรวม ๆ คือการเอาใจผู้ชาย ก้อยจึงรู้สึกผิมนใจและไม่ค่อยตามมากนัก เมื่อไม่ค่อยตามจึงง่ายที่ลูกค้าจะผละจากเธอไป แต่ขณะเดียวกันรูปลักษณ์ของก้อย ทำให้เป็นเรื่องไม่ยากนักที่จะมีลูกค้ารายใหม่มาหลงใหลในตัวเธอ

เงื่อนไขของก้อยจึงแตกต่างจากกรณีของตา ซึ่งมีต้นทุนในด้านรูปลักษณ์ภายนอกที่เสียเปรียบก้อยแต่เธอสามารถใช้การเอาอกเอาใจ ดูแล ผูกมัดให้ลูกค้าเกิดความเพลิดเพลินในการปฏิสัมพันธ์ด้วย หน้าฉากการแสดงออกของเธอยังเป็นตัวสร้างสถานการณ์ของความสัมพันธ์ชั่วคราวในการค้าประเวณีให้ดูมีกลิ่นอายของความเอื้ออาทรแบบคู่รักเกิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับความปรารถนาของลูกค้าที่เป็นนักเที่ยวราตรีชาวต่างชาติจำนวนหนึ่งที่อุปโลกความสัมพันธ์ในการ

คำประเพณีให้กลายเป็นเรื่องโรแมนติก ดังนั้นความสวຍในแง่รูปลักษณะภายนอกจึงไม่ใช่ปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จในการอยู่ในงานของผู้หญิงบาร์เบียร์

นอกจากนี้การให้คุณค่ากับพรหมจรรย์ยังปรากฏในกรณีของผู้หญิงที่ไม่เคยผ่านชีวิตการแต่งงานมาก่อน เช่น กรณีของจอม ในช่วงที่เธออยู่ระหว่างการตัดสินใจเมื่อลูกค้านายหนึ่งหมายตาและเริ่มตบรองให้เธอออกไปบริการนอกรับ จอมรำพึงขึ้นมาว่า 'เธอไม่ใช่สาวบริสุทธิ์' ราวกับมีนัยยะว่าการสูญเสียความบริสุทธิ์ของวัยสาวเป็นเงื่อนไขที่ง่ายยิ่งขึ้นในการตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอื่น ๆ เพราะเธอหมดสิ้น "ความเป็นผู้หญิงดี" ในความหมายที่ว่ารักษาความบริสุทธิ์จนกระทั่งถึงเวลาและผู้ชายที่สมควรจะมอบให้ และเมื่อภายหลังจากที่ออกไปบริการทางเพศแก่ลูกค้ารายแรกในชีวิตการทำงาน จอมเริ่มแสดงออกเชิงสัญลักษณ์ของความเป็นหญิงบาร์เบียร์ด้วยชุดสีดำ และการแต่งหน้าที่เข้มข้น และเปลี่ยนแปลงกับ "การทำงาน" ในขั้นตอนการนั่งดื่มกับลูกค้ามากขึ้น การถูกจองจำด้วยความคิดที่ว่าเพศเป็นสิ่งมีค่าสำหรับผู้หญิงยังฝังลึกในความคิดของจอม และเมื่อเธอสูญเสียสิ่งที่มี "ค่า" นั้นไป ทั้งจากการเสียพรหมจรรย์ให้กับชายไทยที่เคยเป็นแฟน ทำให้เกิดแรงผลักดันที่ง่ายขึ้นในการออกไป "บริการ" ขายเปลกหน้า และตามมาด้วยการแสดงการแต่งกายและกิริยาท่าทางโดยนิยามตนเองในฐานะที่ไม่ใช่ "ผู้หญิงดี" ภายใต้กรอบความคิดของการให้คุณค่ากับความเป็นผู้หญิงในแบบเดิม

3. มุมมองที่มีต่อผู้ชาย ผู้หญิงที่เริ่มทำงานในบาร์เบียร์ยังคงมองผู้ชายในแบบที่สอดคล้องกับการให้คุณค่าความเป็นผู้หญิงในแบบเดิม กล่าวคือ ผู้ชายต้องเป็นฝ่ายเข้าหาผู้หญิง และเป็นฝ่ายเสนอในเรื่องต่าง ๆ แม้จะอยู่ในสถานการณ์ของการคำประเพณีแล้วก็ตาม ผู้หญิงยังคงอยู่ในภาวะของของการเป็นฝ่ายรองรับ ไม่ว่าจะเป็นขั้นตอนของการเลือกลูกค้า การเข้าหา ผู้หญิงไม่กล้าที่จะเสนอตัว เพราะรู้สึกขัดแย้งกับคุณค่าที่ยึดถือ ในขั้นตอนของการมีเพศสัมพันธ์ก็เช่นเดียวกัน ผู้หญิงจะคล้อยตามไปกับการรุกในทางเช็สแม้ว่าจะรู้สึกพอใจหรือไม่ก็ตาม และแม้ว่าบางครั้งในกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงและลูกค้า ผู้หญิงจะประหลาดใจในความ "โรแมนติก" ของอีกฝ่ายหนึ่งที่ปฏิบัติกับเธอราวกับคู่รัก แต่ในสายตาของผู้หญิงมองว่า ผู้ชายที่พบในบาร์เบียร์มีฐานะเป็นเพียง "แขก" หรือลูกค้าที่มาซื้อบริการ อีกนัยหนึ่งคือขายเปลกหน้าที่พวกเขาต้องตอบสนองความต้องการของพวกเขา อย่างไรก็ตาม การแยกแยะประเภทของลูกค้าเริ่มปรากฏขึ้นในความคิดของผู้หญิง เช่น ลูกค้าบางคนมุ่งแต่จะเอาเรื่องเพศอย่างเดียว ดังเช่นในกรณีของจอม ขณะที่สำหรับก้อยแล้ว เพศเป็นองค์ประกอบหนึ่งในกระบวนการปฏิสัมพันธ์ที่มีกลิ่นอายของความโรแมนติกปะปนอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกค้าที่ซื้อจัดดิน แต่ก้อยก็ไม่ได้ให้ "ค่า" ขายคนนี้มากไปกว่าขายเปลกหน้าคนหนึ่งเท่านั้น สำหรับตาและเมย์ ผู้ชายที่พวกเขาจะมีประสบการณ์

ด้วย คือคนที่มีความผิดปกติบางอย่าง อย่างน้อยที่สุด ลูกค้าของเมย์ก็ “แก่” เสียเหลือเกิน ส่วนตาก็ค้นพบความลับเกี่ยวกับลูกค้าที่มีอวัยวะเพศเล็กผิดปกติ

ภายใต้กรอบกระแสหลักของสังคม คนแก่ที่ปรารถนาการมีเพศสัมพันธ์หรือลักษณะทางกายภาพที่ผิดปกตินี้อาจสร้างปมด้อยอะไรบางอย่างที่ควบคุมการแสดงออกของฝ่ายชาย แต่สำหรับในบริบทการค้าประเวณีซึ่งเป็นสถานการณ์เฉพาะที่ถูกมองว่า ผู้ชายที่เป็นผู้ซื้อนั้นมีอำนาจเหนือกว่าในทุกสถานการณ์และใช้อำนาจนั้นกดบังคับให้ผู้หญิงรองรับ แต่ “ความผิดปกติ” ของฝ่ายชายเปิดพื้นที่สำหรับผู้หญิงในการให้ความหมายต่อผู้ชายที่เป็นลูกค้าเหล่านี้ในฐานะที่ผู้หญิงเป็นผู้ล่วงรู้ “ความลับ” บางอย่าง และใช้ “ความลับ” ของผู้ชายมาสร้างความสมดุลทางความรู้สึกในแง่ของความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ด้อยกว่าให้กับตัวผู้หญิง

สำหรับความคิดต่อผู้ชายไทย ผู้หญิงยังคงมองผู้ชายไทยผ่าน “ผิว” ของเธอ ผิวคือคูครองที่ปัจจุบันเป็นเพียงอดีตที่มีความหลังในทางลบมากมาย ภาพของผู้ชายไทยในทางลบเด่นชัดขึ้นผ่านการตอกย้ำจากเพื่อนร่วมงานที่มีความซ้ำซ้อนในการทำงานบาร์เบียร์ และมีประสบการณ์เกี่ยวกับผิวไทยมาไม่แตกต่างกัน ดังเช่นประโยคที่เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่พูดกับจอมในระหว่างการต่อรองกับลูกค้าว่า “...อยู่กับผู้ชายไทยมีหรือจะได้...” หรือการที่เจ้าของบาร์เบียร์พูดถึงผู้ชายไทยที่มาติดพันก้อยว่า “...ผู้ชายไทยดี ๆ ที่ไหนจะมาเที่ยวที่แบบนี้ดี ๆ ตื่น ๆ ... มีผิวคนไทยมาก็รู้เลยว่าผู้ชายไทยเป็นใจบ้าง...” ความคิดของผู้หญิงที่มีประสบการณ์ในบาร์เบียร์ได้เสริมให้การให้ความหมายต่อบทบาทของผิวไทยชัดเจนขึ้นและสร้างสถานภาพให้กับผู้ชายฝรั่งมากขึ้นกว่าการมีฐานะเพียงแค่เป็น “ลูกค้า” ที่จบความสัมพันธ์ภายหลังการซื้อขายบริการ

บทที่ 5

สาวบาร์เบียร์ : ผู้หญิงขายอารมณ์และโหยหาความรัก

ในสังคมไทย การให้ความหมายต่อความสัมพันธ์ระหว่างลูกค้าและหญิงบริการในการค้าประเวณี หมายถึงการที่ฝ่ายชายจ่ายเงินเพื่อแลกกับการมีเซ็กส์กับผู้หญิง และความสัมพันธ์นั้นสิ้นสุดลงโดยไม่มีอารมณ์ความรู้สึกต่อเนื่อง หรือการให้ความช่วยเหลือในเรื่องเงินทองระยะยาว (Chanpen and others, 1999: 90) ขณะที่ผู้หญิงบาร์เบียร์ที่ผ่านการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าชาวตะวันตกในเบื้องต้นมาแล้ว ประสบการณ์กับลูกค้าชาวตะวันตกได้สร้างแง่มุมของความสัมพันธ์ที่ไม่เป็นไปตามการให้ความหมายของการค้าประเวณีตามที่ได้รับรู้ โลกการทำงานในบาร์เบียร์ทำให้ผู้หญิงรู้ว่าการใช้ภาษา การประเมินผู้ชาย และที่สำคัญที่สุดคือ “ความเป็นผู้หญิง” ล้วนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของทักษะความรู้ในการหารายได้จากการมีความสัมพันธ์กับฝรั่ง

ความรู้สึกของผู้หญิงมีความผสมปนเป ด้านหนึ่งพวกเธอรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาว่า “งาน” ที่เธอทำไม่ใช่เรื่องที่คนทั่วไปรวมทั้งตัวเธอเองรู้สึกดีนักและคงเป็นเรื่องยากที่จะหาความจริงใจจากผู้ชายที่เป็นคู่นอนเพียงชั่วครู่ชั่วยาม แต่อีกด้านหนึ่งพวกเธอก็รู้สึกถึง “ความไม่เลวร้าย” กับผู้ชายฝรั่ง ความไม่เลวร้าย ในความหมายที่ว่า ผู้ชายฝรั่งบางคนแสดงออกถึงความพึงพอใจในตัวเธอ และปฏิบัติต่อเธอราวกับความสัมพันธ์ในความรักระหว่างหญิงชายทั่วไป

ดังที่ได้นำเสนอไปในบทที่ 4 ถึงระดับการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าฝรั่งในช่วงแรกของการทำงานบาร์เบียร์ แม้ว่าผู้หญิงจะได้พบกับลูกค้าฝรั่งที่น่าสนใจหลายคน แต่เนื่องจากประสบการณ์ที่มีน้อย ประกอบกับข้อติดขัดในการสื่อสาร ทำให้ผู้หญิงตัดโอกาสของตนเองในหลายด้าน เช่น ผู้หญิงไม่ได้เชื่อเชิญให้ลูกค้ากลับมาหาเธอที่บาร์เบียร์อีก ปฏิเสธการออกไปเที่ยวกับลูกค้าในต่างจังหวัดหรือที่มักจะเรียกกันในกลุ่มว่า “ไปเที่ยวกับแขก” หรือ “ไปฮอลิเดย์” เนื่องจากยังไม่มี ความมั่นใจและความกล้า เนื่องจากผู้หญิงรู้จักแต่เพียงว่า ลูกค้าคือฝรั่งที่เธอยุ่งยากในการสื่อสาร และหวังแต่เพียงเงินทองเท่านั้น

ต่อเมื่อผู้หญิงสะสมประสบการณ์ไปช่วงเวลาหนึ่ง พวกเธอจะเริ่มมีวิธีแยกแยะและประเมินลูกค้าในแบบของตนเองมากขึ้น ผู้หญิงเรียนรู้วิธีการที่จะชักชวนให้แขกมาเป็นลูกค้าประจำ เริ่มหาช่องทางที่จะออกไปฮอลิเดย์กับฝรั่ง หลายคนมีความพึงใจในตัวลูกค้าและคาดหวังว่าจะได้มีโอกาสเปลี่ยนสถานภาพจากลูกค้าที่ผ่านไปผ่านมา มาเป็นลูกค้าประจำ มาเป็นแฟน และฝันว่า อาจได้รับการส่งเสียเลี้ยงดู พาเธอไปอยู่ต่างประเทศในฐานะของคนรัก และในที่สุดพาเธอออกจากชีวิตกลางคืนในบาร์เบียร์

ผู้หญิงรู้ว่า ภาพฝันของเธอไม่อาจเป็นจริงได้ในชั่วข้ามคืน ในทางปฏิบัติ เธอยังคงทำงานด้วยการไปนอนกับผู้ชายฝรั่งทั้งที่เธอตั้งใจมากและน้อย และบางครั้งไม่ตั้งใจเอาเสียเลย แต่ในรอกมูมหนึ่งของความรู้สึก ผู้หญิงแอบเก็บประสบการณ์ที่เธอรู้สึกดีไว้ในใจ แอบฝันตามลำพัง และมีความฝันเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงให้เธอมีความหวัง

ในบทนี้จะเป็นการนำเสนอให้เห็นถึงความพยายามของผู้หญิงในการจัดการภาพลักษณ์ของตนเองต่อลูกค้า ซึ่งมีความซับซ้อนมากขึ้นเนื่องจากผู้หญิงเริ่มรู้จักผู้ชาย “ฝรั่ง” ในหลากหลายแง่มุม และเป้าหมายของผู้หญิงจากแต่เดิมที่มุ่งไปที่ตัวเงินที่เป็นค่าตอบแทนจากการขายบริการให้กับลูกค้า ผู้หญิงได้เพิ่มเป้าหมายมากขึ้นไปกว่า “เรื่องเงิน” กล่าวคือ ต้องการขยายความสัมพันธ์ของตนกับลูกค้าในระยะยาว จากการศึกษาพบว่า ผู้หญิงมีภาพลักษณ์ที่ซ้อนกันสองภาพคือ ภาพลักษณ์ของการเป็นผู้หญิงขายบริการเพื่อเงิน และภาพลักษณ์ของผู้หญิงที่มีอารมณ์ผูกพันในตัว ลูกค้า องค์ประกอบสำคัญในการจัดการภาพลักษณ์ที่ซ้อนกันดังกล่าวได้แก่ 1. ทักษะในเชิงเทคนิคและความรู้ 2. การต่อรองกับลูกค้า 3. การแสดงออกในสถานการณ์ต่าง ๆ

1. ทักษะในเชิงเทคนิคและความรู้

นอกเหนือจากความเป็นหญิงและรูปลักษณ์ที่ดึงดูดใจสำหรับบางคนแล้ว ผู้หญิงที่เริ่มมาทำงานบาร์เบียร์มีต้นทุนน้อยมากในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นเงินทอง เสื้อผ้า ความรู้ ภาษา ตลอดจนการเรียนรู้จักการปฏิสัมพันธ์กับชาวตะวันตก ช่วงราวสองถึงสามสัปดาห์แรก ผู้หญิงใช้เงินทองที่หาได้ไปกับการซื้อเสื้อผ้า เครื่องสำอางค์ ซึ่งถือเป็นองค์ประกอบใหม่ที่สำคัญที่สุดในการจัดการภาพลักษณ์ต่อลูกค้าเป็นอันดับแรก

นอกจากนี้ยังต้องจัดสรรเงินสำหรับห้องพัก และที่เหลือเป็นค่าอาหาร รายได้ของแต่ละคนไม่แน่นอน ขึ้นอยู่กับการทำดีและการออกไปกับลูกค้า ส่วนใหญ่ยังไม่มีรายได้เป็นกอบเป็นกำ เนื่องจากอยู่ในช่วงปรับตัวให้กับหน้าที่การทำงานแบบใหม่ จนกระทั่งช่วงระยะเวลาหนึ่ง เมื่อผู้หญิงเริ่มมีลูกค้าประจำ หรือได้ออกไปกับลูกค้าอย่างสม่ำเสมอ ผู้หญิงพบว่าตนเองต้องการสื่อสารกับลูกค้าให้ได้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสนทนาระหว่างการนั่งดื่มหรือการออกไปเที่ยวต่างจังหวัดกับลูกค้าเป็นเวลาหลายวัน รวมทั้งการติดตอสื่อสารหลังจากที่ลูกค้าเดินทางกับประเทศแล้ว ผู้หญิงทุกคนต้องการฝึกฝนภาษาอังกฤษ และส่วนหนึ่งต้องการฝึกใช้คอมพิวเตอร์และการใช้อินเตอร์เน็ต ซึ่งเข้ามามีบทบาทในการสื่อสารแทนการเขียนจดหมายในช่วงหลัง

พื้นฐานการใช้ภาษาของผู้หญิงมีน้อยมาก บางคนไม่สามารถเขียนภาษาไทยได้ติดนัก บางคนพอรู้จักตัวอักษร A-Z ดังนั้นวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของผู้หญิงมีหลายวิธี เช่น ใช้วิธีถามศัพท์เป็นคำ ๆ ที่จำเป็นในงาน และจดเป็นภาษาไทยไว้ในสมุดของตนเอง การถามศัพท์เหล่านี้มัก

ตามจากรุ่นพี่ที่ทำงานอยู่ก่อน หรือถามกับเจ้าของร้านที่สื่อสารภาษาอังกฤษได้ บางคนซื้อคู่มือการเรียนศัพท์ภาษาอังกฤษอย่างง่าย ๆ มาฝึกฝนด้วยตนเอง ผู้หญิงไม่ได้สนใจในเรื่องไวยากรณ์ แต่เน้นที่การสื่อสารประโยคที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ผู้หญิงบางกลุ่มยังเข้าร่วมกิจกรรมของมูลนิธิส่งเสริมโอกาสผู้หญิงหรือเอ็มพาวเวอร์ ซึ่งทำงานกับกลุ่มหญิงบริการในเรื่องการฝึกฝนทักษะด้านต่าง ๆ การรณรงค์เกี่ยวกับสุขภาพ และเปิดสอนการศึกษานอกระบบ สำหรับผู้หญิงบางคนที่มีรายได้เป็นกอบเป็นกำจะรวมกลุ่มจ้างครูมาสอนภาษาอังกฤษที่ทำงานในช่วงตอนกลางวัน โดยเจ้าของบาร์ช่วยออกเงินค่าเรียนบางส่วน บางคนได้เงินช่วยเหลือจากลูกค้าฝรั่งสำหรับเรียนภาษาเป็นการเฉพาะ จากการพูดคุย มีผู้หญิงน้อยรายมากที่ไปสมัครเรียนภาษาอังกฤษตามโรงเรียนสอนภาษา แต่ยินดีที่จะเรียนเป็นการส่วนตัว ในกลุ่มเล็ก ๆ ของเพื่อนร่วมงาน หรือไปเรียนที่เอ็มพาวเวอร์มากกว่า

ในกลุ่มศึกษาพบว่า มีสาวชาวลิซุ ไม่สามารถเขียนภาษาไทยได้เลย เมื่อทำงานไปได้ราวห้าเดือน เธอเริ่มไปฝึกเรียนภาษาไทย ส่วนภาษาอังกฤษนั้น เป็นการฝึกฝนในชีวิตประจำวัน ระหว่างการทำงานมากกว่า เธอมีความตั้งใจว่าหากฝึกภาษาไทยได้ดีพอแล้ว เธอจึงจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

การใช้อินเทอร์เน็ต กลายเป็นความจำเป็นอีกอย่างหนึ่งในชีวิตประจำวันของผู้หญิงบาร์เบียร์ ในช่วงปลายปีพ.ศ. 2541 ที่ผู้ศึกษาเริ่มต้นเก็บข้อมูลในภาคสนาม พบว่า ย่านประตูท่าแพมีร้านอินเทอร์เน็ตนับแห่งได้ แต่เมื่อปลายปี 2542 ร้านเหล่านี้เพิ่มจำนวนมากขึ้นหลายเท่าตัว ผู้หญิงบาร์เบียร์เป็นกลุ่มลูกค้ากลุ่มหนึ่งของร้านให้เช่าคอมพิวเตอร์เหล่านี้ จากแต่เดิมที่ต้องไปจ้างคนแปลจดหมายและไปส่งที่ไปรษณีย์ ปัจจุบันผู้หญิงมักไปส่งข้อความถึงลูกค้าทางอินเทอร์เน็ตและให้เจ้าของร้านที่พอมีความรู้ในการใช้ภาษาช่วยแปลข้อความให้ เจ้าของร้านหลายแห่งยินดีช่วยแปลและส่งข้อความให้โดยคิดราคาประมาณ 30 บาท ซึ่งเป็นราคาที่ไมแพง หากเปรียบเทียบกับบริการโทรศัพท์ หรือรวดเร็วกว่าหากเทียบกับการส่งจดหมาย แต่ลูกค้าชาวตะวันตกหลายคนก็ได้สอนผู้หญิงให้ฝึกใช้อินเทอร์เน็ต และมีการลั่นตอในกลุ่มเพื่อน หรือฝึกหัดโดยขอความช่วยเหลือในช่วงแรกจากเจ้าของร้านอินเทอร์เน็ต แต่ผู้หญิงที่รู้หนังสือน้อยหลายคนก็ยังขึ้นขอบการติดต่อกับลูกค้าทางโทรศัพท์มากกว่า พวกเขาบอกว่า “ได้ยินเสียงด้วย รู้สึกมีความสุขมากกว่า”

ไม่เพียงแต่การฝึกฝนภาษาอังกฤษและคอมพิวเตอร์เท่านั้น ผู้หญิงหลายคนยังให้ความสนใจในการเรียนการศึกษานอกระบบเพื่อให้จบชั้นประถมศึกษา 6 หรือมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมากผู้หญิงใช้เวลาไปเรียนเพื่อเพิ่มพูนความรู้ในตอนกลางวัน ส่วนใหญ่คนที่ตัดสินใจเรียนหนังสือ

ต่อมักเป็นกลุ่มคนที่มีพื้นฐานการเรียนมาแล้วบ้างและอายุอยู่ในราว 20 ปีเศษไม่เกินสามสิบปี และหลายคนเป็นสมาชิกมูลนิธิส่งเสริมโอกาสผู้หญิงหรือเอ็มพาวเวอร์ ทำให้เกิดการรวมกลุ่มและสร้างกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะในหลากหลายด้านที่ตรงกับความต้องการในชีวิตประจำวัน ผู้หญิงบางคนใช้เวลาว่างในช่วงกลางวันฝึกเรียนการวาดแผนโบราณ เพื่อเป็นการเสริมสร้างทักษะให้กับตนเองในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าอีกด้วย

จะเห็นได้ว่า เมื่อผู้หญิงมีประสบการณ์ในการทำงานระยะเวลาหนึ่ง พวกเธอได้พยายามสร้างโอกาสให้ตนเองโดยการเพิ่มพูนความรู้ในหลายแบบ ซึ่งแต่ละคนก็เลือกในแบบที่ตนเองถนัด สอดคล้องกับพื้นฐานที่ตนเองมีอยู่ก่อนแล้ว และเลือกในสิ่งที่เห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อการทำงาน และการจัดวางอนาคต

2. การต่อรองกับลูกค้า

จากการศึกษาพบว่า ผู้หญิงบริการจะมีความเข้าใจและการจำแนกแยกแยะลูกค้าที่มาใช้บริการตามที่ได้นำเสนอไปแล้วในบทที่ 2 แต่กระนั้นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของผู้หญิงและลูกค้ามีลักษณะที่แตกต่างกันไป ประสบการณ์ในการพบปะลูกค้า ตลอดจนการปรุงแต่งตัวตนและการเรียนรู้จักการใช้ภาษาในการสื่อสาร ทำให้ผู้หญิงรู้ว่าจะเลือกให้บริการประเภทไหนกับลูกค้าในลักษณะใด

2.1 การสร้างกฎเกณฑ์ในการทำงานของผู้หญิง

“นิคมทำงานด้วยความพอใจ อาจจะโชคที่มาเจอบาร์นี้ เพราะเขาไม่มีการบังคับอะไร อยากไปหรือไม่ไป ยังไงก็ได้ ถ้าถามว่าชอบงานนี้มั๊ย ชอบที่เป็นงานอิสระ เราทำตัวตามสบาย ปกติก็นั่งคุย เล่น อยากไปเล่นสนุก ก็ไปเล่น ถ้าสนใจแขกคนไหนก็เข้าไปคุย”

เจ้าของประโยคดังกล่าว คือ นิศ ลาวเชียงรายวัยเบญจเพส นิศมีประสบการณ์ในบาร์เบียร์มาได้ราวหนึ่งปี เธอเคยรับจ้างขายเสื้อผ้าที่ไนท์บาร์ซ่า ก่อนจะชักชวนเพื่อนสามคนมาทำงานบาร์เบียร์ ด้วยความที่มีประสบการณ์ในการสื่อสารกับฝรั่งที่พบเจอในช่วงที่ขายเสื้อผ้า ประกอบกับความรู้ระดับมัธยมปลาย ทำให้เธอมีความมั่นใจในตัวเองพอสมควร นิศเล่าถึงวิธีการเลือกลูกค้าของเธอว่า

“นิศจะไปกับคนที่เป็นผู้ใหญ่หน่อย อายุ 30 กว่า ถึง 40 กว่า ต้องดูสะอาด หน้าตาพอใช้ได้ เราก็จะดูตอนเลี้ยงดื่มว่า เขายินดีให้เราดื่มพวกค็อกเทล ซึ่งมันจะแพงกว่าอย่างอื่น ๗ หรือเปล่า ถ้าเขาให้ก็แสดงว่าใจดีพอสมควร แยกหลายคนก็เป็นพวกผู้ดีนะ พักโรงแรมใหญ่”

ประสบการณ์ทั้งในแง่บวกและแง่ลบอันเป็นผลพวงจากการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าทั้งที่พบเจอกับตนเองโดยตรงและจากการเห็นหรือพูดคุยกับเพื่อนร่วมงาน ทำให้ผู้หญิงค่อย ๆ สร้างกฎเกณฑ์เฉพาะเพื่อเป็นเครื่องมือในการต่อรอง ป้องกันตนเองจากสถานการณ์ที่คาดไม่ถึง รวมทั้งการพยายามรักษามลประโยชน์ของตนให้มากที่สุด

ประสบการณ์ทำงานหนึ่งปี ทำให้นิคสร้างกฎเกณฑ์ในการทำงานขึ้นมา เธอเล่าว่า

“มีกฎอยู่สามอย่าง อย่างแรก ต้องใส่ถุงยาง อย่างที่สองห้ามจูบปาก ขนาดกับแฟนนิค ยังต้องให้ไปแปรงฟัน อาบน้ำอะไรให้เรียบร้อย อีกอย่างคือจะไม่ไปกับผู้ชายไทย เพราะปากไม่ดี ไปเสร็จแล้วจะมาพูดได้ว่า เฮ้ย ใช้นี้เคยเป็นเมียกู นิคไม่ชอบ”

กฎเกณฑ์ที่นิคเอ่ยถึงนั้น ลองในลามข้อเป็นกฎเกณฑ์ที่มีลักษณะร่วมเช่นเดียวกับผู้หญิงหลายคนที่มีประสบการณ์การทำงานในบาร์เบียร์และผ่านการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้ามาช่วงเวลาหนึ่ง ได้แก่

1. การใช้ถุงยางอนามัย

การใช้ถุงยางอนามัยถือเป็นเรื่องปกติสำหรับผู้หญิงบาร์เบียร์ทุกคน พวกเธอมักจะจัดเตรียมสำรองไว้ในกรณีฉุกเฉิน แม้ทางบาร์จะจัดเตรียมถุงยางอนามัยไว้สำรองแต่หลายครั้งที่พบว่าขนาดไม่เหมาะสมกับลูกค้า ผู้หญิงบางคนถือเป็นรายจ่ายส่วนหนึ่งที่พวกเธอยินดีเสียให้กับลูกค้าในการเลือกถุงยางที่มีคุณภาพดี ทางฝ่ายของลูกค้าก็เช่นกัน ลูกค้าส่วนใหญ่ตระเตรียมถุงยางอนามัยไว้เสมอ

“เดี๋ยวนี้ใคร ๆ ก็รักตัวกลัวตายทั้งนั้นแหละ” เป็นประโยคที่ผู้หญิงหลายคนพูดตรงกันเมื่อถามถึงการใช้ถุงยางอนามัย ประสบการณ์ของเพื่อนร่วมอาชีพหลายคนที่ปล่อยปละละเลยในเรื่องนี้จนกระทั่งเกิดการติดเชื้อเอชไอวีและพัฒนาไปสู่โรคเอดส์ การรับรู้และเห็นกับตาถึงการเปลี่ยนแปลงของรูปลักษณ์รวมถึงการจากไปของเพื่อนร่วมงานบางคน สร้างความตระหนักและตระหนักถึง “ความเสี่ยง” ในการทำงานไม่น้อย

แต่กระนั้นก็มักจะมีเหตุการณ์ที่มีโอกาสผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยหลายครั้ง เช่นถุงยางอนามัยปริแตกในขณะที่มีเพศสัมพันธ์

“ไม่ได้ตั้งใจหรอกพี่ ก็ระวังอยู่แล้ว เกิดแตกขึ้นมาตอนนั้น กลัวมากเลย มาบ่นกับเพื่อนเราบอกก็เคยเจอเหมือนกัน ค่อยรู้สึกดีขึ้นหน่อย หลังจากนั้นชักหักก็ไปตรวจ โชคดี ไม่มีอะไร” ลาวนางหนึ่งเล่าถึงเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันอันเกิดจากอุบัติเหตุในระหว่างการมีกิจกรรมทางเพศกับลูกค้า

บางสถานการณ์อาจเป็นอุบัติเหตุจริง ๆ แต่หลายครั้งเป็นความจงใจของลูกค้าที่ปฏิเสธการให้ถุงยางอนามัย หากเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น ผู้หญิงจะพยายามตอรองจนถึงที่สุด น้อยหญิงสาวที่มีประสบการณ์ทำงานในบาร์เบียร์ราวครึ่งปีเล่าให้ฟังว่า

“มีอยู่คนหนึ่ง เป็นคนเยอรมัน ตอนนั่งอยู่ที่บาร์ก็คุยกันดี ๆ มันชวนไปแบบช็อตไทม์ หนูก็ตกลงเรื่องราคาบอกว่าสิบบาท (หมายถึง 1,000 บาท) มันตกลง บอกว่าไปห้องพักมัน ปกติหนูจะไม่ค่อยชอบไปห้องแขกเท่าไร ถ้าเลือกได้ หนูจะพาแขกไปที่ห้องหนูมากกว่า ไปถึงก็โอเค อาน้ำอะไร ๆ เสริจ มันก็อาบด้วยกัน มันก็จะเอาหนูตั้งแต่ในห้องน้ำแล้ว หนูบอกว่า ให้เรียบร้อยก่อนดีกว่า พอขึ้นเตียง มันก็คืนะตอนแรก ๆ พยายามโน้มน้าว พอใกล้แล้ว หนูบอกว่าใส่ถุงยาง มันทำเหมือนไม่ได้ยิน หนูพยายามพูดกับมันดี ๆ อีก คราวนี้มันทำทำไมสนใจจะเอาให้ได้ หนูเลยผลักมันออก แล้วพูดกับมันว่า ‘no condom ,no bum bum’ มันเลยบอกโอเค โอเค หนูเคยเจออย่างนี้สองสามครั้ง อีกครั้งหนึ่ง ก็ถูกขึ้นมาใส่เสื้อผ้าเลย มันบอกว่าจะให้เงินสามพันเอาไหม น้อยไม่เอา เอาทำไม ไม่สนใจมันหรอก ถ้ามันไม่ใส่ถุงยางก็ไม่เอา”

ผู้หญิงที่ผ่านประสบการณ์ในการทำงานช่วงเวลาหนึ่งสามารถที่จะพูดจาทวนล้อมเพื่อยืนยันกับลูกค้าว่าพวกเขาจะไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์หากพวกเขาไม่ใช้ถุงยางอนามัย หากสถานการณ์ไม่สามารถควบคุมได้ ผู้หญิงจะหาทางออกให้กับตนเองเพื่อให้พ้นจากความยุ่งยากดังกล่าว การกล่าวปฏิเสธลูกค้าหรือหาทางหนีทีไล่กับสถานการณ์ในลักษณะนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายนักสำหรับผู้หญิงที่เพิ่งเข้ามาทำงานใหม่ ๆ รวมทั้งการไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับตัวลูกค้าเพียงพอน้อยยัจนเล่าถึงประสบการณ์ครั้งหนึ่งเมื่อเธอเพิ่งเริ่มทำงานได้ไม่ถึงเดือน

“ตอนที่มาทำงานใหม่ ๆ นะ เราไม่ค่อยรู้หรอกว่า ลูกค้าเป็นยังไง มีแขกมาติดน้อยคนหนึ่ง เป็นคนอเมริกัน เขาอยู่เชียงใหม่มียเป็นคนไทย มาทุกวันเลยติดต่อกันเป็นอาทิตย์ เขาจ่ายเงินคืนะ น้อยสงสัยเหมือนกันว่าทำไมผู้หญิงในบาร์มองน้อยแบบแปลก ๆ ตอนหลังได้เห็นเมียเขา เคยทำงานบาร์มาก่อน ทั้งผอมแล้วก็ดำด้วย สงสัยเป็นเอดส์แน่ ๆ น้อยกลัวมากเลย รีบไปตรวจเลือด โส่งใจ กลุ่มใจอยู่ตั้งนาน”

แม้ว่าผู้หญิงทุกคนจะให้เหตุผลคำนึงถึงความไม่ปลอดภัยในเรื่องสุขภาพอนามัย แต่การปฏิเสธอย่างแข็งขันเกิดขึ้นได้อย่างเป็นธรรมชาติในกรณีของลูกค้าชาวฯ หากแต่ในกรณีของลูกค้าประจำ บ่อยครั้งที่อารมณ์ความรู้สึกผูกพันพิเศษ เข้ามาอยู่เหนือเหตุผล เมื่อถูกฝ่ายชายร้องขอการไม่ใช้ถุงยางอนามัยโดยการยินยอมพร้อมใจของฝ่ายหญิงมักถูกเก็บเงียบไว้มากกว่าจะนำมาเล่าให้เพื่อนฝูงฟัง ดังเช่นความสัมพันธ์ของด้อยกับเดวิด

ด้อย สาวลำปางวัย 27 ปี ผ่านประสบการณ์ในบาร์เบียร์ได้ราวปีเศษ เธอเล่าถึงเดวิดว่า เขาเป็นหนุ่มฮอตเตอเรลวัย 30 กว่าปี ภิรยาทำทางดูภูมิฐาน และหน้าตาจัดอยู่ในชั้นหล่อ ในความ

รู้สึกของด้อย ด้อยตัดสินใจเปลี่ยนไปกับเดวิด เขาพาเธอไปที่บ้านพักที่ค่อนข้างหรูหราแห่งหนึ่งในเขตชานเมือง ความสัมพันธ์ครั้งแรกเดวิดใช้ดูยางอนามัยเช่นเดียวกับลูกค้าคนอื่น ๆ เขาดูแลเธอเป็นอย่างดี ในความสัมพันธ์ครั้งที่สองและครั้งต่อ ๆ มา เมื่อเดวิดไม่ใช้ดูยางอนามัย ด้อยจึงไม่ได้ปฏิเสธแต่อย่างใด

“ชอบเขามากเลย พอครั้งที่สอง เขาไม่ใช้คอนโดม ก็เลยไม่ว่าอะไร ตอนเช้าออกจากบ้าน เขาขับรถมาส่งหน้าบาร์ ก่อนจะลงเขาหอมแก้มด้วย พิศิติดูสิเหมือนผัวเมียกันเลย ช่างมัน เป็นอะไรเป็นกัน ไม่ได้เชื่อใจเขาหรอกนะ แต่อยากตามใจเขา เพราะว่ารู้สึกดีกับเขามาก แต่กับเขาคนเดียวนะ ไม่รู้ยังงี้เหมือนกัน เคยไปกับแขกคนหนึ่งแบบช็อตไทม์ เขาบอกว่าให้สองพันเลยแต่ไม่ใช้ดูยาง แต่ไม่เอา”

ถึงแม้ว่าการใช้ดูยางอนามัยจะเป็นกฎเกณฑ์สำคัญที่ผู้หญิงทุกคนพูดถึงด้วยเหตุผลในเรื่องความปลอดภัยเกี่ยวกับสุขภาพ และผู้หญิงพยายามต่อรองอย่างเต็มที่เพื่อรักษาความปลอดภัยดังกล่าว แต่แล้วกับลูกค้าบางคนที่เธอมีความรู้สึกพิเศษให้ ความสำคัญนั้นก็กลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด ปฏิสัมพันธ์ที่ลูกค้าปฏิบัติต่อหญิงสาวสร้างความรู้สึกพิเศษที่สะท้อนความสัมพันธ์อย่างเท่าเทียมระหว่างมนุษย์ต่อมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งดูเหมือนเป็นความปรารถนาที่ซ่อนเร้นในตัวผู้หญิงอยู่ตลอดเวลา

ขณะที่วิธีการเพิ่มจำนวนเงินตกรางวัลเพื่อ “ซื้อ” บริการจากผู้หญิงตามความต้องการของลูกค้าเป็นวิธีการประกาศภาวะความเหนือกว่าของผู้ซื้อและทำให้ผู้หญิงซึ่งเป็นฝ่ายที่รู้อยู่เต็มอกว่าด้อยกว่า ต้องต่ำด้อยยิ่งไปกว่าเดิม เมื่อถามด้อยว่า ทำไมเธอจึงเลือกปฏิเสธลูกค้าที่พร้อมจะจ่ายเงินให้เธอมากกว่าปกติ ด้อยบอกว่า

“เราทำเหมือนเอาเงินมาฟาดหัว ก็ยอมรับนะว่า อยากได้เงิน ใคร ๆ ก็ต้องอยากได้เงิน แต่ตอนนั้นมันรู้สึกว่าโดนดูถูก ก็เลยไม่เอา วันนั้นก็เลยใช้ดูยางได้มาพันหนึ่ง”

กฎเกณฑ์ถูกนำมาใช้อย่างเข้มงวดในบางสถานการณ์ ในขณะเดียวกัน เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนไป กฎเกณฑ์ที่แข็งขันนั้นก็กลายเป็นสิ่งไร้ความหมาย เช่นเดียวกับที่ด้อยยินยอมให้เดวิดมีเพศสัมพันธ์ด้วยโดยไม่ใช้ดูยางอนามัย ทั้งนี้เนื่องจากขายหนุ่มปฏิบัติต่อเธออย่างอ่อนโยน ขณะที่ลูกค้าอีกรายหนึ่งยินดีจ่ายเงินเพิ่มให้เธออีกเท่าตัว หากแต่เขาแสดงกิริยาที่ทำให้เธอรู้สึกในเชิงลบ เงินที่อยากได้กลับกลายเป็นสิ่งไร้ความหมาย การต่อรองในเรื่องการใช้ดูยางอนามัยกับลูกค้าเป็นความพยายามรักษาสถิติประโยชน์ในด้านความปลอดภัยเกี่ยวกับสุขภาพของผู้หญิง ต่อเมื่อมีความรู้สึกผูกพันด้านอารมณ์ เหตุผลใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นเงินทองหรือสุขภาพ ความปลอดภัยของชีวิตกลับกลายเป็นเรื่องรอง

2. เรื่องการปฏิเสธการบริการลูกค้าชาวไทย

“ผู้ขายไทย” กลายเป็น “สิ่งต้องห้าม” ภาพลักษณ์ในเชิงลบของผู้ขายปรากฏเด่นชัดมากยิ่งขึ้นในห้วงความคิดของผู้หญิงบาร์เบียร์ที่มีประสบการณ์ในการปฏิสัมพันธ์กับลูกค้าชาวต่างประเทศ ดังที่ได้นำเสนอไปแล้วในบทที่สองว่า ผู้หญิงที่ทำงานบาร์เบียร์ผ่านการใช้ชีวิตกับผู้ขายไทยและค่อนข้างล้มเหลวมาแล้วเป็นส่วนใหญ่ แต่ความล้มเหลวนั้นไม่ได้ทำให้ผู้หญิงเห็ดหลาปในตัวผู้ขายไทย ต่อเมื่อเธอได้รู้จักกับผู้ขายฝรั่งในหลากหลายรูปแบบ ภาพลักษณ์ที่ดีของผู้ขายฝรั่งนอกจากจะกลายเป็นความหวังและเป้าหมายใหม่ของความฝันแล้ว ยังเป็นภาพเปรียบเทียบให้เห็นลักษณะเด่นในด้านลบของผู้ขายไทยที่พวกเขาระทบมากขึ้น

สถานะของผู้ขายไทยที่ผู้หญิงบาร์เบียร์ปฏิสัมพันธ์ด้วยมีหลากหลายรูปแบบ รูปแบบแรกเป็นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากการเป็นลูกค้าดังที่ผู้หญิงบางคนตั้งกฎเกณฑ์ปฏิเสธลูกค้าชาวไทยรูปแบบที่สอง ความสัมพันธ์ในฐานะของเพื่อนชายที่หมายปอง แฟนหรือสามี

รูปแบบแรก ผู้ขายไทยในฐานะที่เป็นลูกค้าบาร์เบียร์

แม้ว่าลูกค้าชาวต่างประเทศทางทวีปยุโรป อเมริกา และทวีปออสเตรเลียจะเป็นลูกค้ากลุ่มหลักในบาร์เบียร์ แต่การมาเยือนของลูกค้าชาวไทยก็มีบ้างประปราย และในจำนวนนี้จะเป็นกลุ่มคนที่คลุกคลีในการทำงานกับชาวตะวันตกเป็นส่วนใหญ่ เช่น มัคคุเทศก์ หรือกลุ่มที่รับจ้างวาดภาพเหมือนที่ไนท์บาร์ชา หรือเพื่อนฝูงของผู้คนที่ทำงานในแวดวงบาร์เบียร์ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีผู้ขายไทยจำนวนหนึ่งที่เป็นลูกค้าชาวแคว้นเวียนมาเปลี่ยนรสนิยมการท่องราตรี

แน่นอนว่า หากเป็นกลุ่มลูกค้าคนไทยที่เป็นแขกประจำมักจะรู้จักมักคุ้นกับผู้หญิงในบาร์เบียร์เป็นอย่างดี และผู้หญิงหลายคนก็ยินดีเข้าไปนั่งพูดคุย หรือเล่นสไนเกอร์ด้วย อันเนื่องมาจากความคุ้นเคย การปฏิเสธการบริการลูกค้าชาวไทย จึงไม่ได้หมายถึงการไม่ต้อนรับ หากแต่หมายถึงการวางตำแหน่งแห่งที่ของลูกค้าชาวไทยว่าไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายในการแลกเปลี่ยนการบริการทางเพศ และผู้หญิงไม่ได้ประเมินว่าตนจะได้รับประโยชน์จากการนั่งดื่มด้วย การต้อนรับจึงดำเนินไปเพื่อแก้ขัดระหว่างที่รอลูกค้าตัวจริงเท่านั้น

บ่อยครั้งที่กลุ่มลูกค้าชาวเอเชียซึ่งมีลักษณะคล้ายคนไทยเข้ามานั่งในบาร์เบียร์ กลุ่มผู้หญิงจะพูดคุยถามไถ่กันว่า เป็นคนไทยหรือเปล่า หากพบว่าเป็นคนไทยก็จะปลื้มตัวออกห่างไปทำกิจกรรมอื่น ๆ แทน ครั้งหนึ่งระหว่างที่ผู้ศึกษาทำงานในบาร์เบียร์ มีผู้ขายไทยวัย 50 ปีเศษเข้ามานั่งดื่มในบาร์เบียร์พร้อมลูกค้าฝรั่งนายหนึ่ง ทั้งคู่สั่งเบียร์ดื่ม ผู้หญิงในบาร์สองคนเข้าไปต้อนรับและนั่งดื่มด้วย เมื่อดื่มแรกผ่านไป ลูกค้าชาวไทย เริ่มเสียงดัง และคุยโวโอ้อวด ตามเรื่องราคาค่าบริการทางเพศด้วยเสียงอันดัง พร้อมกับยืนยันว่าตนยินดีจ่ายให้อย่างเต็มที่ นิด หญิงสาวที่ทำ